

BRATISLAVA

3.11.2012

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová – Bratislava 3.11.2012 – 1.část

Děkuji za krásné květiny, ty jsou úplně příhodné, protože to je symbol Statku. Dáme je do vodičky, aby netrpěly.

Děkuji i vám za lásku, protože mi píšete dennodenně, dostávám maily. Jsem ráda, že chodí, ale jsem taky ráda, když nechodí. Já se skutečně raduji ze všech věcí, které přicházejí. Vždycky jsem říkávala – všem těm mým dětem, protože všichni, co za mnou kdy chodili, byli mými dětmi – já se tady vlastně potkávám s takovou mojí rodinou. A svým způsobem vaše „matka“ jsem, protože vy načerpáváte to, co matky dělají pro své děti; ano, ony je učí. A věřte mi, že v učení, v tom pohledu skutečném, je jedno, jestli je učení z pozitivního pohledu nebo z negativního.

Jistě jste si všimli, že se nenatáčí. Je to záměr, protože už před 14 dny v Košicích jsem se ptala Danici Špavelkové, která uváděla tu přednášku a měla připravené natáčení. Víte, těch informací na internetu je už velmi mnoho. Máte základy a já mohu lidem, kteří přijdou sem za mnou s konkrétními věcmi, které si v sobě přinesou (a teď bychom je neřešili takhle přímo z očí do očí), přes to, co budu povídat, vy si tu vaši kartotéku budete vyprazdňovat a budete konfrontovat všechny svoje věci, které tam jsou a budete je sami podle svých vlastních možností a kapacity čistit. A to je ono. Je to takové o něco málo slabší aurické sezení, protože velmi mnoho lidí si žádá aurická sezení, ale v tomto množství to není vůbec možné. Bohužel v tomto těle jsem tady s vámi, ale mám to tělo jenom jedno. A je nutné, aby se k vám dostaly informace, protože nejdůležitější na aurických sezeních jsou ty informace, které vám přináším.

Víte, já jsem kdysi dávno, v osmnácti letech, předstoupila před asi takovéto publikum, to bylo na střední škole v Ústí nad Labem na zdrávce. Nepamatuji si z toho do dneška vůbec nic. Jenom mně strašně tlouklo srdce, hučelo mi v uších. Já měla tak strašnou trému... A teď, když jste tak přicházeli v tomhle množství, tak jsem se musela v duchu smát, protože jsem říkala Otcí: „Herdek filek, já začínám mít trému z toho, že nemám trému.“ Skutečně po těch letech mého života a zpřítomňování se a života s Otcem, neexistuje u mě oddělenost od vás. Já vidím sama sebe – a člověk sám před sebou skutečně žádnou trému nikdy mít nemůže.

A jsme tu proto, abyste se dostali do stavu, kdy nebudete odděleni. Vy všichni, každý z vás, je Bůh, který si přišel zahrát svoji roli. A veškerý osud, který jste si nabrali od toho bodu A do bodu B je vaší svobodnou, skutečnou Boží vůlí, protože vy jste Bůh. Vy si naberete celý osud, který je jako puzzle poskládaný – osud vedle osudu – do osudu naší planety, což je vlastně akáša, ta historie je napsaná a je skutečně doložená. Dokonce se objevují i dokumenty, které jsou psány před třemi tisíci lety. V osmdesátých letech tento dokument byl objeven v Indii, kde bylo mnoho osudů, které se už udály za těch tři tisíce let. Ale ještě je tam mnoho neudaných osudů, které teprve budou. A všichni ti lidé, kteří tam hráli své role, měli svůj vstup sem, datum narození a datum odchodu a přesně udělali to, co měli. A i se jmenovali, jak se jmenovali. Ano, teď všechno vyplouvá na povrch v přesnou dobu, aby vy všichni do svých mozaik, které máte ve svých hlavách, do těch svých programů, jste si mohli uvědomovat skutečnou realitu, protože kalijuga

končí. Ano, my vycházíme z hluboké hmoty, z ponoření do hmotného světa zapomnění, aby část lidstva se mohla dostat do Božství. Ježíš Kristus tady všechno přinesl jako prvek pro ukázání, protože to co přinesl, všechny ty informace se skutečně dějí. Ano, jste Bohové. Ano, přišli jste si zahrát své role, abyste teď v této době prokázali, jestli jste schopní to Božství pustit do vašeho těla.

Jestliže se díváte na mě – vypadám jako člověk, jsem člověk. Mnozí lidé si myslí, že jsem osvícená. Tak to není. Já mám s Otcem smlouvu, kdy to osvícení dorazí, teprve tehdy, až vám všem napřed otevřu cestu na druhou stranu, abyste pochopili – a jako poslední za vámi zavřu dveře. Jediná přítomnost Boha ve vašem těle, skutečná přítomnost je, abyste ho sem vpustili. Už znáte podmínky. Bůh je celek a vy jste jedna buňka celku, a mezi vámi a vašim Božstvím neboli Bohem ve vás a Bohem v tom prostoru, který se odehrává v iluzorní vidině toho, co vidí vaše oči. Ano, to všechno kolem vás je Bůh a Božství. A je jedno, jestli se díváte na druhé lidi nebo na květiny nebo na zvířata, nebo dokonce na domy, na kameny, na Zemi, na matku Gaiu. Matka Gaia je živá bytost a vy jste božství, které se vtělilo do matky Gaii a pohybuje se. A tady odkládáte v nevědomosti, v obleku matky Gaii, což je vaše tělo, všechny věci, které jste nebyli schopni, po všech těch životech, které jste prožili, do této doby přijmout. A teď je obrovská šance, kdy ten Bůh skutečně sejde z nebe na zemi. Ano, přesně tak, jak to řekl Ježíš Kristus. A vidíte, svým životem vám ukázal předtvar toho, že máte ukřižovat svůj egoismus.

Já vám dneska vysvětlím, abyste se svých egoismů nebáli. Vysvětlím vám, jak se jich můžete zbavit, protože spousta lidí, když v sobě slyší takové ty negativní hlasy, které se tam objevují, oni mají pocit, že jsou kvůli tomu špatní – a už jsou výčitky, už jsou zlosti sami na sebe nebo na druhé lidi. To je všechno zbytečné. Je to mnohem jednodušší.

A teď se vrátím zpátky, co jsem nedopověděla k těm přednáškám. Teď je skutečně na internetu velké množství informací, které tam stačí, aby byly. Ale tady na přednáškách vám řeknu víc. Vy už jste lidé, kteří nelitují času a přijedou sem. A je docela veliké „nebezpečí“ zbytečných negativních emocí pro lidi, kteří si tam můžou kliknout a nepochopili by některé věci, protože jejich egoismus by byl nepřipravený. A podporovala bych tím eventuálně i strach. A strach, o tom se pak budeme bavit, je jedním z největších egoismů, což lidé vůbec neví. Ano, je to virtuální realita.

Už víte tedy, že je celek. Jste vy jako oddělená jednotka a zbytek světa, což je Bůh. A vy komunikujete s tím božstvím. To vše, co je za vašimi čakrami směrem vně, jste také vy. Jenom musíte prokázat to spojení. To znamená, že musíte přijmout celý svůj osud, který jste si vybrali – se vším všudy. Ano, je vaší celou vůlí.

Když se malé dítě narodí, tak vidí celý film osudu, který se odvine od bodu A až do bodu B. Ten stejný film při odkládání vašeho těla, když se vám rozváže první čakra, vidí člověk, který opouští tuto rovinu a který splnil svůj program, který měl naplánovaný. Ale ten, kdo si plánoval, byl Bůh ve vás. Takže nechte svého Boha žít v tomhle těle. Necháte ho tam žít tehdy, když všechny ty brány, které máte v sobě, budou otevřené. Každá má svůj jiný úkol, já se k tomu možná budu vracet, a taky se můžete ptát odpoledne nebo zítra, můžete si pak zkontrolovat všechny věci, které tam přicházejí,

kteřé umíte, a neumíte vyřešit. A základem je vaše spokojenost, protože spokojenost je jediný pocit – přijetí. A ve spokojenosti, a to už víte, pracuje jediný hormon, který otevírá váš čakerní systém, a tím je endorfin.

Jestliže přijímáte svůj osud se vším všudy takový, jaký je, nebo situace nebo člověka vedle vás a jste už tady spokojení, už si nezatěžujete horní čakerní systémy. Jestliže jste spokojení, tak vám nebude nic vadit. Je to pravda. Nebudete se zlobit, nebudete litovat ani nenávidět, když jste spokojení, to by bylo padlé na hlavu. Když jste spokojení, tak zkrátka přijímáte. A vaše Božství to slyší. Tehdy nastává tvorba. Ano, vy tvoříte tou spokojeností, tím přijímáním se naplníte Bohem, který je ve vás. A ten Bůh vám dá všechno. Víte, lidé se většinou bojí tohle opustit, protože nevěří, mají strach, že přijdou o svoji vůli rozhodovat sami nad sebou. Není to tak. O vaši vůli nikdy nemůžete přijít, protože vaše vůle, která zemře jako role Ivy, je dosazená vůlí Boha, který je skutečnou osobností toho člověka. Iva je pouze iluzí. Vaše jména patří k vašim hmotným schránkám. Když vaše tělo porodila vaše maminka, tak tomu tělu dala jméno, které nosíte. Je to jako kdyby na ulici, když koukám na můj dům, jsem viděla 201/15. To je jméno našeho domu v tom lidském smyslu. Vaše jméno patří k vašemu tělu, je to role vašeho života. Ale skutečný Bůh, který tam přišel, si nabral všechny situace a všechny lidi. A vybral si je ve hmotě, to znamená lidi, a vybral si je v duchovnu neboli v situacích, které jsou naplánované pro celý váš osud. Takže vidíte, že tam jsou naplánované situace v mezilidských vztazích, situace i ve státě nebo ve městě; to, co se všechno mění. Tam jste se posadili jako své Božství, abyste si prožili přijetí anebo neumění přijetí všech těch věcí. Bloky vznikají tím, že něco nepřijmete. To znamená: v první čakře jste nespokojení a začnete vidět něco, že je špatné. Tehdy to, že nepřijmete tu situaci v první čakře, vám vystrčí blokaci do vyšších čaker. Buď neumíte trojku a zlobíte se, že je něco špatně, nebo neumíte čtyřku a litujete, to znamená nesouhlasíte s tím, že se vám to děje nebo kritizujete. Každý člověk neumí minimálně jednu čakru. Ale i to stačí na oddělení od zbytku světa.

Tady jde o to, abyste se skutečně zpřítomnili. Dívejte se. Vezmu si na pomoc emoci strachu. Strach je nejhorší emoci v současnosti na planetě. Ale už víte, že vše je dobré. Ano, já vám to musím vysvětlit. Tato doba je velice specifická, protože zde v této době se mění dva platónské měsíce. Určitá část lidstva se vždycky přesunuje do vyššího platónského měsíce, který má jiné podmínky. Nebojte se té páté dimenze. Tady přijde mnoho zpráv, které vás budou děsit. Lítá to po internetu, čtete to v novinách a v knížkách. Říkám vám, že vše je dobré. Ano, je to dobré, protože když bych vás mohla převést – a víte, co znamená čtvrtá dimenze, do páté dimenze, tehdy kdybyste tam prožili jednu negativní emoci, třeba i ten strach, tak vás ta pátá dimenze vyflusne ven s hrozným nárazem.

Mě nedávno rozesmála jedna paní, byla kouzelná. Napsala mi e-mail: „Ivanko, já jsem velmi skromná. Já se nepotřebuji dostat do páté dimenze, mně stačí čtyřka. A já o čtyřce nemám nikde informace.“

Říkám: „Bože můj, vy jste neposlušala pečlivě moje přednášky. Já vím, že těch informací je hodně. Čtyřka je brána – a je to ta spokojenost, kterou vás učím. A

vysvětluji vám a ukazuji vám, jak se máte chovat v každém čakerním systému proto, abyste se do té přítomnosti dostali.“

Ano, já jsem převaděč. Já vás každého z vás osobně po nocích, když mě posloucháte, většinou se to děje po nocích, vodím na druhou stranu a vracím se zpět pro dalšího človíčka. A záleží na tom, kolik vy sami si nabere, kolik pochopíte. Už víte, že jsem duchovní učitel. Duchovní učitelé patří do páté dimenze. Vidíte – žiji v páté dimenzi, a přitom mě vidíte, mluvíte se mnou, stýkáte se se mnou, jím, konzumuji potraviny... Vůbec nic se pro mě nemění. Jenom pro lidi, kteří ještě někde uzavírají své systémy – je jedno, na které čakře, jsem člověkem, který je vyrovnaný, spokojený, usměvavý, je optimistický... To stačí. Stačí optimismus, abyste se dostali na druhou stranu.

Já se vrátím k tomu strachu. Vidíte, že hladina strachu teď musí být velmi silná, abyste se naučili tomu strachu odolat. On je virtuální realitou. On tu je. Všechno se týká pouze vibrací, ve kterých vy žijete. Dívejte se velmi pozorně.

Už jsem vysvětlovala na základních přednáškách, že ve vašem duchovním srdci máte takzvané vásany. Tyto vásany jsou nezpracované věci, které jste ještě nestihli odložit. A na tyto vásany působí hmotná hladina, to je hranice egoismu, ve které žije Satan neboli egoismus. A už víte, že jsme všichni Bohové, máme stejné Božství. Na kohokoliv se podíváte, žije v něm stejný Bůh jako jste vy. Ale každý z nás si sem přichází odložit svůj egoismus. Jestliže ten druhý člověk vedle vás činí něco negativního, kdybyste ho odsoudili za tu negativní věc, už vy prosazujete vůli svého jména, protože nepřijímáte toho člověka. Ne, skutečný stav pravdy je velmi jednoduchý. Stav pravdy je ten, že ten člověk je stejný Bůh jako jste vy. A to, co na něm dělá to špatné, to zlé, je jeho egoismus.

Já jsem byla nedávno, koncem září, ve Zlíně, ta přednáška byla natočená. A tam v odpolední části jsem dostala jeden dotaz, kde mladý muž mi psal, že má velmi silné zadržávání v řeči, a že jestli se toho může zbavit. Já jsem tam odpověděla, že bych si na něj musela sáhnout, takže mu nemůžu říct, protože tam je hodně lidí, ale že určitě udělal nějakou velkou komunikační závadu. Tam to bylo hodně silné. A druhý den se už nenatáčelo a byla malá přednáška asi pro padesát lidí ve zlínské Arkáně. Bylo to velmi hezké setkání. Tam jsem taky, když se nenatáčelo, mohla říct více informací, které vám dojdou. A když se lidé přišli loučit, než jsem odjela domů za maminkou, tak v první řadě si stoupl takový veliký dvoumetrový kluk, samá ruka samá noha. A opravdu velice silně zadržával a říkal: „Víte, jak byl včera ten dotaz a vy jste říkala, že si musíte sáhnout, tak já jsem tady. To jsem já.“

Říkám: „A nebudeš se stydět? Tady je padesát lidí.“

A on: „Ne, ne. Já to chci slyšet. Já to vydržím, já to chci slyšet.“

On nekotkal, on jako tlačil ty slova ze sebe, opravdu to bylo pro něj obtížné, a byl z toho i vyčerpaný. To já vycítím, co v tom člověku je. Takže jsem si sáhla. V duchovní úrovni byl zápis. Pozor, ten člověk to ani nevyslovil, on si to jenom pomyslel. Tam byl ohromný zápis více jak sedm let zpátky, a méně jak osm let zpátky. A on začal tak třestit oči a říká: „Ježíši, to je neuvěřitelné. Já to opravdu mám sedm let, já jsem se s tím nenarodil.“

Já říkám: „Jo? A kohopak jsi odsoudil?“ Ale hodně, to hraničilo až s prokletím.

A on říkal: „No, víte, moje rodiče. Oni se strašně hádali. Oni se mimochodem hádají do dneška.“

Já říkám: „Tak. Chceš znát skutečnou pravdu? Všichni to máme tak, všichni do jednoho. Vy se vždycky jako Bůh narodíte k rodičům, které si vyberete. A ti lidé jsou pro vás nejlepší, jaké jste kdy mohli mít. Ty ses narodil k rodičům, protože umíš kritizovat. A umíš nekomunikovat správně, aby ti předváděli, co bys neměl jednou druhým lidem dělat. Takže oni jsou pro tebe ti nejlepší, jaké sis mohl vybrat. Jenže vidíš, ty to umíš, aniž bys to řekl nahlas, přece jen to děláš v sobě, a ty jsi je odsoudil. Děláš to samé, ty jsi stejný jako oni.“

A on: „A co mám dělat, abych to zrušil?“

„Ty budeš děkovat, že máš ty rodiče. Správný postup je ten, že když vidím, co mí rodiče dělají, já je miluji. Oni mají zase jiné věci. Každý z nás má věci, které jsou vyřešené, které umíte, a které neumíte. Ale řeknu si: tohle já nikdy svým milovaným v mém okolí dělat nebudu. Tehdy jsi jako Bůh pochopil, přijal si je jako své rodiče bez kritiky, bez zlostí, bez toho, že by ti vadili. Ne, jsou tví bližní, máš je milovat. Máš je milovat úplně všechny v téhle rovině. Tehdy se to může samo rozvázat. Když ne, tak ti může třeba během cesty někdo, nějaké jiné Božství, pomoci anebo se třeba jednou sejdeme a tehdy, když to dobře pochopíš, mně tvoje Božství předá do mých rukou to, co jsi pochopil.“

Já nikdy nedělám magii. Mám smlouvu s Otcem, nejde to. Kdybych tisíckrát chtěla, už to nejde. Cesta zpátky nevede. To znamená, že člověk, který si vedle mě sedne a budeme si povídat a on pochopí všechny věci a vytrídí si tu kartotéku a odloží věci nepotřebné, které by samozřejmě po tom prožitku zpětně musel prožít v nějaké nemoci nebo bolesti... Uvědomte si skutečnou realitu. V mém těle na sto procent je Božství. Já nikdy neuzavírám žádnou čakru. Přijímám všechno a každého, tak jak je. Ve mně ten Bůh žije. To znamená, že ten člověk, který je uzavřený pod některými čakrami v oddělenosti od svého vlastního Božství, požádá mé Božství, které je stejné jako jeho, a moje ruce to seberou. Jestliže já už necítím vůbec nic, už cítím jenom čistotu, to nemusí být pravda v tom skutečném smyslu, protože já seberu a pro mě je to čisté pouze do úrovně, co ten člověk sám pochopil. Já nezasahuji do vývoje toho člověka, on sám se vyvíjí.

Tohle jsou pro vás důležité informace, protože tady už se dotýkáme hranic magie. Víte, že se sem přicházíte učit a jenom vy jste schopni se uzdravit anebo neonemocnět. Máte to sami ve svých rukách. Proto jsem duchovním učitelem. Svět se ale vyvíjí. Někteří léčitelé, kteří byli v minulosti, kteří používali magii, někteří to samozřejmě dělají. Dneska se všechno posunuje a víte, že vše je dobré. Ano, je to pouze váš posun v odkládání, kdy si prožijete všechny možné varianty osudů a všech možných vývojových skupin, abyste si nabrali vždycky při odchodu z tohoto života pouze svoji skutečnost, kterou doplňujete své Božství, a odkládáte egoismus až do doby, kdy ho úplně odložíte.

Takže vidíte na tom příkladu toho chlapce, že skutečně máte přijímat všechno – tak jak je. Zkuste si představit ten předtvar těch rodičů. Máte matku, máte otce. Moje matka má, dejme tomu, padesát procent dobrých vlastností a padesát procent – neříkám špatných, to neexistuje – těch, které bych opravila. Já sama jsem to zažila. Moje

maminka je neuvěřitelná bytost. Je opravdu báječná, pracovitá, svědomitá. Ona dostala obrovský dar – ona cokoliv udělá, ona to udělá o pět set procent dokonaleji než ostatní. Kdybyste viděli, jak ona okopává zahradu... Tam se chodí sousedi koukat přes plot, protože tam je centimetr na centimetr hlína přesně po kostičkách, to jste neviděli. Mně do dneška taky stojí rozum a vidím to skoro padesát čtyři let. Ale pozor, tam jsem viděla ještě náběry toho, že ta maminka, dneska už to nemá, mívávala v mém dětství pýchu. Ten, kdo to neudělal tak jako ona, tak tam bylo opovržení. Ona to nedávala tak najevo, ona už je bytost inteligentní, v určitém vývojovém stupni, ale vidíte, jak mě to zahraje. Já jsem věděla, že nesmím být pyšná. Představte si, kdyby dneska tady před vás předstoupila pýcha. Nikdo by mě neposlouchal. To nejde. Takže moje matka byla pro mě dokonalá přesně taková, jaká byla. Navíc jsem si s ní prožila taky úžasné učení v tom, že ona byla velmi dlouhá léta ten, kdo opovrhoval tím, co dělám pro lidi, nerozuměl mi a nevěřil tomu. Vidíte, když vedle sebe máte takového člověka, je vám to pak lhostejné. A vezměte si kolik lidí, a milionů lidí, by to neumělo přijmout. Vy jste skutečně jenom malá vrstvička z toho stvoření tady, co může poslouchat tyto věci. Jenom vy, kteří jste na to připraveni. Takže vidíte, jak jsem si nabrala to učení. Takže z matky si vezmete to, co je dobré – a tam to opravíte.

To samé uděláte s otcem. Můj otec mě učil zase něčemu jinému. On byl velice láskyplný. On miloval stejně lidi – tak jako miluji já vás. Pozor, ale zase neměl hladinu stejnorodosti. On mě a moji maminku, mě ještě víc, si vystrčil hodně vysoko nahoru a byl pro mě koulí u nohy. To si nedovedete představit, jak ten člověk, když na někom visí víc než na druhých lidech, jak toho druhého člověka tíží. To se o něj bojíte a víc ho ochraňujete... Já si pamatuji, jak jsem reagovala. Nevěděla jsem si s tím jako holka rady, protože on mi tak dával najevo tu svou lásku, jak jenom já a já, a mně to tak vadilo, tak jsem ho vždycky tak sekla tím jazykem. Někdy jsem ho potřebovala odpinknout, abych se mohla nadechnout. On by potom až brečel... Mně to zas bylo líto, já jsem ho nechtěla samozřejmě zranit. A to šlo skutečně z takového hopsavého stavu, kdy my jsme oba dva si tak jako pinkali těmi pocity jako míčem. Přehnaná láska svazuje. Vy uvidíte všechno, když máte všechno v jedné rovině – tady je pocit nestrannosti. My se k tomu dostaneme odpoledne. Vám nikdo nepatří. To osvobození vašeho Božství se týká i vnitřních pocitů. Když vše je Bůh, tak nemůžete jednu buňku z božského těla, dvě, tři nebo deset, mít víc rádi než ty druhé. Tady už se nedostanete do hladiny nestrannosti, a ubližujete i sobě i druhým. Druhým ubližujete tím, že na nich víc visíte; to znamená, že oni do vás musí bušit, aby se osvobodili. To je všechno stejná energie. Pak tomu člověku stále voláte, stále píšete, neustále se snažíte někde upravovat tu jeho cestu. Tady je to hodně vachrlaté pro vás, bacha na to. A na druhou stranu jste slepí a hluchí. Trpíte, můžete žárlit, můžete mít pocity vlastnění. Pak se vám dítě odstěhuje tisíc kilometrů daleko, a vy fňukáte večer do polštáře. To jsou všechno nesmysly. To ego umí pracovat!

Já si pamatuji, když se mi narodila první dcera Lucinka. Dali mi ji do ruky a okamžitě přišlo ego: To je moje! Takový ten pocit... Okamžitě jsem věděla: ne, ne, ne. Ona mi nepatří. Už od té první chvíle jsem věděla, že budu sama sebe trénovat v tom, abych jednou tu náruč svobodně otevřela a pustila ji do života a do všech zkoušek a situací, které bude potřebovat prožít, protože její Božství si tohle navolilo.

Když jsme u toho, tak já vám budu vyprávět příběh, který se stal letos v létě. Já mám dvě dcery, a dvě další jsem vychovala. Všechny jsou super. Chci vám tento příběh vyprávět proto, abyste viděli, jak není nikdo špatný. Není.

Máme společného Boha. Naše Božství je ve všech druhých lidech vedle vás a máme společné ego. To ego neustále vysílá. Vy se lišíte pouze vásanami. Množstvím a typem vásan, které máte v duchovním srdci. To znamená, že když půjdete po ulici, tam bude tisíc lidí (tady ne, tady jste přibližně v podobné hladině), každý ten člověk má jiné vásany, a umí něco jiného. Takový zloděj, který ještě nevylezl z těch pocitů, chce naopak všechno (ono mu nic nepatří) a chce to mít zadarmo. To chtění je ohromně silné, on ještě hadí sílu nemá v úrovni v jaké vy, tak on tam to vysílání bude vnímat. A myslí si, že to je jeho. Takže jde a ukradne. Jenže vy už budete mít tuhle hladinu zpracovanou, vás už to neosloví. Vy už to nebudete cítit. Vaše vibrace jsou vyšší. Vy budete cítit něco jiného, ale budete to lapat z toho vzduchu na ty vaše vásany. Každý tady na zeměkouli slyší tyto egoismy.

Já jsem vyprávěla na základních přednáškách, jak mě maminka, když mi byly čtyři roky, nespravedlivě potrestala a jak mě poslala do pokojíčku, kde jsem měla být, dokud mě nezavolá zpátky. A já koukám do toho pokoje, říkám si: „Co budu dělat?“

Nuda. Já jsem byla nejradši, když jsem mohla být mezi dětmi, protože jsem neměla sourozence. Koukám do toho pokoje, a najednou se mi v srdci ozvala neuvěřitelná věc, že když ta maminka je tak nespravedlivá a takhle mě nespravedlivě potrestala, že si přeji, aby zemřela. Já jsem zalapala po dechu, protože jsem věděla, že tohle v životě bych sama nikdy nevymyslela. To nebylo moje. Ale pozor – bylo to ve mně. Já jsem věděla, že ve mně mluví něco a tváří se jako já... a čeká to, jestli si to vezmu za své nebo ne...

Někteří z vás si myslí, že když tam běhá takový moment negativní emoce, že to je vaše, a že jste kvůli tomu špatní – jenže on už vás pak má, on vás má, on vás drží. Když si myslíte, že jste špatní, už jsou pocity nelibosti, výčitek, sebekritiky – už vás má. Ne, nehlaste se k tomu. To tam proběhne, ignorujte to.

Minulý listopad se zvedly vibrace Země, všechny ty katastrofy, které se tady dějí, různé havárie, tsunami, zemětřesení, to všechno se děje proto, že Gaia zvedla své vibrace a samozřejmě vaše vibrace, které byly před tím zvednutím zemských vibrací už vysoké, tyhle věci jste neslyšeli. Tak teď, protože jdete a máte se dostat do páté dimenze, tam jsou podmínky mnohem tvrdší a čistší, vy musíte opustit tu hmotu vědomě a po zkušenostech dokonale, protože třetí a pátá dimenze se liší svými prvky (my se k nim potom dostaneme), takže vy najednou cítíte víc věcí, než jste cítili před tím listopadem.

Mně nedávno jedna paní říkala: „Já jsem nikdy nebyla lakomá, a teď jsem lakomá, to je strašné, co se ve mně odehrává.“

Neposlouchejte to. Přehlídněte ty pocity, které vás tlačí k tomu, abyste to nedali nebo neudělali, nebo naopak udělali – takové to svědění jazyka, kdy chcete do druhého rýpnout. Zadržte to, kousněte se do jazyka. Neudělejte to, neprožijte to. Kdybyste to ale neřekli, ale vevnitř prožili, tak jste to stejně udělali. To už znáte realitu konání.

Moje dcera je úžasná, ona je logická. Mladší dcera, ta Italka, co dělá šperky, to je bhakta jako já. My to máme jednodušší, my bhaktové, jenom milujeme. Když milujete druhého člověka, tak se na něj nezlobíte, nevadí vám, tam je cesta skutečně velice jednoduchá. Bhaktismus je totiž nejkratší cesta vzhůru. Ostatní cesty jsou delší, byť je to karmajóga nebo džňána – ta je logická.

Moje dcera říká: „Mami, já asi vím, že máš pravdu, ale já si musím chvíli sednout a promyslet si to.“

To je taková cesta o tisíce kilometrů víc, jako kdybyste šli po vrstevnici na kopec, než se tam dostanete... Ale dostanete se tam samozřejmě taky, ale někdy to trvá déle. Ale teď odskočily vibrace, a najednou jsem cítila, já to vždycky vidím dopředu, že se něco bude dít. A my jsme s mou dcerou čtrnáct let nebyly vlastně samy – od té doby, co se odstěhovala a vdala se, protože ona žije ve Francii, odešla tam, má dvě děti. Je nesmírně schopná. Ona tam vystudovala dvě vysoké školy a má zaměstnání a jako cizinka se dostala na vysoké posty bez toho, aniž by chtěla – to se dělo úplně samo. Ona byla jenom morální a čestná. Ona to v té hlavě skutečně má srovnané. A hmotu měla celkem zpracovanou. Vždycky když přijedou, tak přijede i můj zeť a děti. Taky chodí do práce, tak se chtějí užít, tak my nemáme moc času na to být jenom samy dvě, takže těch čtrnáct let jsme opravdu neměly čas. A najednou Aurelien nemohl přijet, všechno se dělo tak samo, ona že přijede, ale mezitím kluci byli na čtrnáct dní na táboře, aby se naučili víc česky. A tak my jsme najednou měly týden, kdy jsme měly být jenom spolu samy. A já jsem věděla, že se budou dít věci. A ony se opravdu děly. Tak běžně jsme si povídaly, probíhalo to dobře, přesto jsem někde u ní cítila najednou napětí, že nesouhlasí. Ale já jsem věděla, že nemůžu tlačit na pilu, a že to přijde. To napětí se vytváří tím, že uvnitř, ve vás se odehrávají ty egoistické věci, které tam nasávají na ty své vásany a napětí vzrůstá. Pět dní před tím, než moje dcera letěla domů, přijeli kluci z dětského tábora. A tehdy je můj bývalý muž pozval, jestli by u něho nemohli všichni spát.

Já jsem říkala: „Lucí, běž.“

Sice jsem už pracovala, ale říkám: „Já všechno vyperu a vyžehlím. Vždyť mě tam nemáš a druhou babičku taky ne, tak aspoň jeden týden v roce nebudeš muset práť a žehlit. Já fakt všechno udělám.“

Co se vyvalilo z těch kufrů, to jste neviděli. Já jsem klepla do Giovanniho boty a vypadla půlka lesa. Když tam strkal ty čisté bílé ponožky, tak už v tom okamžiku byly špinavé. To byla halda černých ponožek, které původně byly bílé. Já jsem je musela namočit do odbarvovače, vymáchat, vyvařit, pak jsem je přidávala ještě k šedesátce do pračky. A to bylo asi pět nebo šest praček. Všechno jsem vyprala, vyžehlila.

A teď poslouchejte, co se dělo.

Poslední den jsme se domluvili, že ve tři hodiny přijede můj bývalý muž, vezme si Lucinku s dětmi ještě do šesti k nim, a pak že je odveze na letiště. Můj nynější muž přijel v jednu hodinu, protože musel něco zařizovat na domě v horách. Měli jsme pozvanou i moji maminku, já jsem udělala svíčkovou. Takové věci většinou nevařím, jenom když tady jsou oni. Já spíš inklinuji k rychlejší a středomořské stravě. Ale všichni

se na to těšili, jednou za čas že si dáme. Tak jsme si všichni pošmákli, a najednou jsem cítila, že se změnila atmosféra. Naše Lucinka najednou začala tak dupat, bouchala dveřmi, cítila jsem, jak přichází ego. My jsme seděli s Járrou a mojí maminkou, pili jsme kafe. A teď jsem čekala, kdy to ego z ní vypadne. Viděla jsem, jak ho přijímá, a neumí se ho zbavit. A najednou si sedla vedle mě, a to už bylo vidět, jak chce otevřít pusu, a nechce otevřít pusu. A najednou bouchla. Říká: „Podívej, co jsi udělala.“

Já se otočím... To byla sranda. Tam stál Giovanni a měl na sobě bílé tričko s dlouhým rukávem. Já když žehlím trička s obrázky, buď žehlím naruby nebo obráceně, jenom přes záda. Kdybych si bývala toho všimla, tak jsem to i vyprala, ono to nakonec šlo vyprat. Ale nemělo to být, já jsem si toho neměla všimnout. Tady na tom tričku byl takový malý červený obrázek – a tam mi žehlička tak jemně šmrncla špičkou, a bylo to jako když vytrhnete vlas, ten byl červený a položený 10 cm pod tím. Fakt to nebylo vidět. Ale pak už jsem to samozřejmě viděla.

„Podívej, co jsi udělala!“

Teď já koukám na to tričko a říkám: „Ježíš, Lucí, to mě mrzí, toho jsem si vůbec nevšimla.“

A ona: „To je zničené!“

Teď do toho moje maminka: „Lucí, to se dá vyprat.“

„No to se nedá vyprat!“

Taková atmosféra tam byla nahuštěná, ten egoismus přišel. Já jsem viděla ty oči, jak jí ztmavly... A teď pozor, teď se musíte zaměřit – protože musíte vědět, že vy, vaše Božství tohle způsobilo, ten člověk si toho měl všimnout a měl udělat takovou scénu. Scénu, kterou by předtím v životě neudělal. Najednou ty vibrace byly vysoké, ona to najednou cítila, a musela jednat. A měla pocit, že to je její. Pozor, jenže já jsem viděla, jak se na ni snáší karma. To je hmota: nějaké tričko, to je úplně směšná věc. Teď si vezměte, kdybych na ní visela, kdybych ji neodevzdala, vy byste trpěli, kdybyste viděli, co ten člověk prožije. A mělo to přijít. Tak jsem se snažila zmírňovat... A teď vedle ní ten Giovanni, jak byl navlečený v tom tričku, ten byl rozdvojený. Za prvé se za maminku v tu chvíli styděl, to mu vadilo, ale na druhé straně – to tričko se mu líbilo. To bylo vidět, jak je rozpůlený jakoby na dvě strany. Taková běžná normální situace.

A teď dobře poslouvejte, co bylo dál.

Oni odjeli. Je pravda, že já během dvou dní, když jsme byli na Skype – jsem ji viděla, tak jsem se snažila to tak nařukat, ne, nebylo možné o tom mluvit, to bylo neustálé odmítání. V noci jsem šla spát. Otec mě vzbudil, já jsem koukala do té tmy a cítila jsem tíhu. Vidíte, to je taky egoismus. Ta tíha je egoismus, kdy něco chcete a myslíte si, že by to mělo být, nebo nemělo být. To je vaše vůle, kterou vy nepřijímáte.

Tak si říkám: „Otče, ona se tohle musí naučit. Já ti ji odevzdávám. Já ti ji odevzdávám, ať se děje, co se děje. Její osud A až B je nabraný. Ona mi nepatří.“ A mně se hrozně ulevilo. Já jsem usnula.

Druhý den jsem přišla do laboratoře, kterou mám v suterénu. Vy si nedovedete představit – já jsem třeštila oči, co v té místnosti bylo. Já tam mám její obraz. Ten obraz je veliký, on je asi metr na metr a půl, a je zasklený asi tři milimetry silným sklem. To je tenké sklo. Takhle obrovská tabule, ten celý obraz spadl na zem, a nic se nerozbilo. Jako kdybyste ho opatrně vzali a položili ho na zem. Ten Otec mi řekl: „Náraz bude strašný, ale nic se jí nestane.“

Mně se strašně ulevilo. Pozor, tohle se smíte dozvědět jedině tehdy, kdy odevzdáte toho člověka. Kdybych ji neodevzdala, měla strach, tohle se nikdy nestane – takhle komunikace mezi vámi a zbytkem světa nemůže proběhnout. To si napasujte na jakoukoliv situaci. Když zachováte ve všem klid, dostanete dopředu informaci, co bude, jak bude, protože vy respektujete vývoj každého člověka vedle vás.

Představte si, za čtrnáct dní to moje dítě jelo do práce. V novém autě – kabriolet, rok starý. Napsala mi ještě z té křižovatky, těsně po události. Napsala mi z telefonu na mail, já jsem to otevřela až asi za čtyři dny. Dokonce mi to ani nedala vědět, nezavolala, ani neposlala SMS. Ona jela po hlavní ulici, zastavila. Měla odbočovat přes vedlejší pruh do vedlejší ulice a jak stála, za ní se vrstvila auta. A najednou viděla, jak z protisměru se řítí na ni ohromná bílá dodávka, a ten človíček, který byl za tím volantem, spal přes ten volant. Ohromná rána.

Ona říkala: „Maminko, já jsem nemohla dělat vůbec nic. Jemu se otevřel našťestí airbag, mně ne. Auto je totálně na mraky, z toho nezbylo vůbec nic. Mně se nestalo vůbec nic, jenom v palci u levé nohy jsem měla píchnutý střep.“

To jsem byla já, jak si o mně myslela, že jsem špatná, nebo že se děly špatné věci, když jsem to tričko přežehlila.

Ona říkala: „Maminko, neboj se, nic se neděje, všechno je v pořádku.“

Já jsem jí řekla: „Luci, bravo. Teď jsi se zachovala líp než s tím tričkem.“

A ona říkala: „Mně se tak strašně ulevilo, ani nevíš jak.“

Tohle je skutečná realita. Když něco nepochopíte, musí přijít náraz. Vy jste si totiž naplánovali ve svém celém osudu bod A až bod B. A vy ve skutečnosti nemusíte dělat vůbec nic – jenom přijímat všechno, co se kolem vás děje. Buď lidi se svým konáním anebo situace. Takové to hledání a usilování být lepší, je taky egoismus. Já už jsem na to upozorňovala. Vy máte být jenom spokojení. Tehdy budete respektovat volnou cestu A až B, ale nemusíte být vlečení, jste pouze vedeni. A každý den je hotový. Váš osud je totiž ohromný tunel, kterým jenom procházíte. Tam je všechno připravené, jako když jedete autem po dálnici a nalevo máte les, napravo máte pole. Většina lidí chce mít nalevo pole a napravo les, chce to úplně obráceně. Ne, vy to máte jenom respektovat. Tehdy Bůh ve vás vám řekne všechno, protože on ví, že jste schopní přijímat. Nebudete mít v životě žádné komplikace. Vy se pouze vyvíjíte. Ano, pak všechno probíhá hladce. Kdybyste tady v tom bodě měli být osvícení, tak budete osvícení. Je to všechno připravené.

Nedávno když jsem byla v Lysicích, tam přišel zajímavý dotaz, který já docela často používám. Vy totiž někdy směšujete věci, které tu jsou, a je to velký omyl. Tam mi paní

napsala, že já uvádím, že náš osud je celý daný – ano, to je pravda, ale že jiní autoři uvádějí, že my jsme tvůrci – ano, i to je pravda. Obojí je pravda, jenomže vy to bohužel mícháte dohromady úplně v jiném smyslu.

A já vám to teď vysvětlím, aby vám to bylo jasné.

Váš celý osud A až B je daný. Je to část akáši tady celého lidstva neboli Gaii. Ale vy současně skutečně tvoříte. A je to jenom tím, že jakoukoli situaci, jedinou situaci, kterou prožijete, může sto lidí vidět úplně jinak. Už jsem vám říkala, že moje maminka dřív měla v sobě pýchu. A teď uvedu příklad, který ráda uvádím, i když maminka už tu pýchu v sobě nemá, naštěstí už ji odložila.

My jsme kdysi dávno spolu pracovaly na zahradě před domem. Já jsem zametala, ona okopávala a bylo nám dobře. Při té práci, cokoliv děláte rádi a baví vás to, tak to je pro vás ohromná meditace. Žijte svůj život rádi, váš život pro vás bude meditací.

Já se vrátím k tomu okopávání a zametání.

Šel náš soused pan Svoboda, který žije o pár domů dál. On je takový hodně komunikativní a na každého zdálky volá: „Dobrý den, jak se máte? Jak jste se vyspali, co děláte?“

Ten pan Svoboda šel a volá na nás: „No vy to zase chcete mít nejhezčí.“

To byla ta správná věta na člověka, který má v sobě pýchu. Vidíte, jak to Božství je dokonalé. My jsme se obě usmívaly, pozdravili jsme se, on prošel, já jsem zamávala a mně bylo tak dobře. Pro mě to byla krásná událost. A myslela jsem si, že to maminka prožívá stejně.

A najednou slyším, jak ta maminka si tak pro sebe zašeptala: „Dědek jeden závistivý.“

Já jsem jenom zamrkala. To je ono, to je ta tvorba. Ale pozor, uvědomte si, že i tato tvorba je zapasovaná do bodu A až B. To znamená, že buď to umíte už se dívat těmito očima, nebo ne. Ale už když k těmto informacím můžete dosáhnout, třeba i na těchto přednáškách, už i to je ve vašem osudu. A jestli to můžete a máte sílu změnit, tak to dokážete, máte to v osudu napsáno. Ano, jenom to, že člověk začne přijímat, on se zklidní a začne vnímat v sobě své Božství. Před mnoha lety byste tohle nemohli umět, to by nešlo. Oni říkali, že mě vyvedou až v pravý čas, až síly temnoty nedosáhnou na moje vibrace. Taky jsem čekala dlouhá léta, od svých čtyřiceti let ještě dalších dvanáct let, kdy jsem v soukromí pouze pro určité lidi, kteří ke mně byli zvláštními způsoby dovedení, jsem mohla vyprávět a učit je. A oni zase vyprávěli dál a učili dál svým chováním a svou změnou, a opravdu ty životy se jim měnily.

Jediný nepřítel, kterého v životě máte, jste vy sami sobě. I kdyby vám někdo dal na ulici ránu klackem do hlavy, tak vy jste to byli, kdo jste si tu ránu klackem dali, protože jste si zapsali předtím karmu. A tu karmu neudělal nikdo jiný než vy.

Stačí, když uděláte silnou tlustou čáru. Nedávno mi psala Pidlucha. Já jí tak říkám, té paní Lence, která mi píše krásné věci a někdy i velmi krátké. A v mailové adrese má Pidlucha, takže já jí říkám Pidlucha.

A ona mi napsala: „Ježíš Marja, Ivanko, já vám musím napsat, protože já rok, rok poslouchám vaše přednášky a najednou dneska, dneska mi to docvaklo. Vždyť já nemusím dělat vůbec nic. Minulostí se nemusím zatěžovat. To, co jsem udělala, jsem vlastně udělala pro zkušenost, abych už to nedělala – to je pryč. Z budoucnosti strach mít nemusím, ono tam je všechno napsané, já tím jenom projdu, ono je to všechno připravené. Mně se včera rozbila pračka. Já jsem si nedělala starosti s tím, co bude, a opravdu ty peníze mi na to přišly úplně nečekaně do tří hodin do odpoledne. To je neuvěřitelné. Jak je to možné?“

Ano, můj život je jeden veliký zázrak. A je zázrak tím, že jsem ohromně milovala druhé lidi, já jsem je přijímala takové, jací jsou se vším všudy. A ono všechno odpadávalo, všechno se měnilo, situace se měnily a samy, samy od sebe. To už je tvorba. Vaše tvorba. Vy tu pomoc nemůžete získat tím, že se bráníte negativními emocemi. Povolte, nechte vašeho Boha, aby ve vás žil. A druzí Bohové vám nemohou pak „ublížit“, protože i pod svým oddělením nemají důvod.

Byli jste někdy v místnosti, kde bylo třeba dvacet lidí, devatenáct vám nevadilo, ale ten jeden vás něčím rozčiloval, něčím iritoval, něčím vás provokoval? To je karma toho člověka. A teď si představte, že vy tam přijdete s karmou zlosti na trojce. Předtím jste se na někoho zlobili, tady nesete ten balík, on to nikdo nevidí, ale je to tam s vámi. Tehdy vy tou karmou iritujete druhé lidi. A oni neví, proč vám zrovna musí tohle udělat. Ale vidíte – není to jejich, bylo to vaše už když jste tam přišli. A to je přece báječné. Oni existují totiž pouze dva základní boží zákony:

VŠECHNO, CO SE MI DĚJE, SI ZASLOUŽÍM (evolučně).

VŠE JE DOBRÉ.

Tyto dva boží zákony se dají i spojit na takzvaný jeden vyšší zákon. Ano, vše je dobré. Vy se přicházíte učit. Dřív, ve třetí dimenzi nám bylo vtlučeno přes bibli do hlavy, že existuje hřích. Bylo to nutné, protože třetí dimenze musí mít informaci, že hřích existuje. Lidé by dělali mnohem horší věci. Ve třetí dimenzi se vraždí, lže, krade, nenávidí... Vidíte to? Tehdy musí při výtvaru karmy dojít k nápravě, takže zpětné dorazy se musí díť. Vy se pouze pohybujete ve vrstvách, kam patříte. Kdybych jako čistý člověk, já jako člověk, který má téměř nulovou karmu, šla do prostředí, kde budou vrazi a násilníci, když bych tam chtěla jít a dostala se tam, tak oni si mě nevšimnou. Oni mě zkrátka nebudou vidět.

Já jsem ve svém životě zažila spoustu příběhů. Ale to bychom tady byli ještě za měsíc, kdybych měla všechno vyprávět. Je to všechno velmi krásné a já vám to chci většinou vyprávět, protože všechny ty příběhy jsou pro vás mnohem důležitější než ty obecné informace, protože to je život sám. A i vy byste mohli tyhle zázraky zažívat a vím, z těch vašich dopisů, že už je zažívat začínáte. Už vám začíná docházet pomalu a jistě, že pravda a realita je vyšší. Ta třetí dimenze má i jiné prvky, které vy teď opustíte. Do třetí dimenze patří peníze – hmota, energie. Spousta lidí se jich neumí vzdát, takže oni bojují, nenávidí, kradou, přivlastňují si věci, které nejsou jejich. Oni nemohou po čase ani zjistit ve všech těch „zářezech na pažbě,“ že o ně museli pak přijít, že jim je někdo musel ukrást, protože sami druhému člověku udělali takové podobné věci. Tyhle věci

vždycky člověka dostihnou, protože vy činíte sami sobě. Na nikoho jiného se nemusíte zlobit. Pozor, nesmíte se zlobit ani sami na sebe. Vy jste si zvolili tento osud i s těmi zádrhely a věřte mi, že nikdo, skutečně nikdo, nedělá chybu. Vaše Nadjá je geniální. Vaše Nadjá ví, že vám třeba ještě chybí jedno procento. Jedno procento, abyste už v tomto životě naposledy tuto věc udělali, a pak už jste měli naplněné množství sto procent, a už se nikdy k těmto věcem nevrátili. Takže naposledy předá žezlo ego, vy se škubnete, řeknete NE místo ANO; dveře dopředu v tunelu se uzavřou, a vy zažijete nějakou komplikaci, aby vás to dohnalo. A je to dobře. Vidíte, to moje dítě s tím tričkem, jak to bylo dobře. Dcera nebyla špatná. Přišlo její ego a ona mu uvěřila. A ještě byl důvod pro to, aby to udělala. Těchto věcí je spousta. Ale pak už začnete vidět oči toho člověka... kdo tam je? Já neustále mluvím na to Božství, na tu skutečnou realitu. Bez zlosti, bez lítosti, jenom se snažím jakoby navrátit a říct tomu člověku: „Podívej se, nic se neděje.“

Ano, ona nebyla špatná. Takových věcí vy můžete zažívat dennodenně spousty. Ten egoismus je pro některé lidi ještě těžko odhalitelný.

Já jsem zažila teď nedávno podobnou věc s jednou holčinou. Minulý týden v pátek jsem byla na přednášce v Ústí, a bylo to velmi podobné, jako s tím chlapcem ve Zlíně. Ta žena mi tam říkala, že její maminka jezdí jednou za dva až tři měsíce ke svým rodičům a přijede od těch rodičů úplně rozpalená doběla, zkrátka se zlobí, zlobí, zlobí, zlobí...

Ona říká: „No jo, když ona se tak zlobí, tak já se pak zlobím na ni. Pak se zlobí už i táta. My do týdne jsme všichni nemocní, je nám špatně, doma je atmosféra příšerná, ta se dá krájet. Takže my se samozřejmě zlobíme i na ty rodiče. Všichni se zkrátka zlobí.“

Já jí říkám: „Podívejte se, vy jste se narodila k nejdokonalejší matce. Celý život vidíte, jak ona se zlobí a nevede cesta ven.“ Kdyby jednou už konečně ty rodiče přijala takové, jací jsou, že to je jejich věc, a že jí je to jedno a přijela domů šťastná a spokojená, že se může vrátit do své domácnosti. Ale ona dělá vám to samé, co ti rodiče jí. Ale pozor, vy jste stejná. Vám ta maminka ukazuje celý život, jak je to zbytečné se zlobit na druhého člověka, ale vy se zlobíte na ni, takže pokračujete. První fáze, kdy z toho máte vyjít je, že vám to má být jedno. Maminka neumí odložit ten egoismus.“

Mimochodem, ty vásany tam jsou, takže to na ni vysílá jenom společné ego. Ona to jenom chytí a myslí si, že to je její. Ale dělá to čtyřicet, padesát, šedesát let a došlo jí, že cesta ven neexistuje, že to je začarovaný kruh.

„Tak jednou, hergot: Mně to je jedno. Dobře, ty moje rodiče jsou jací jsou. Přijedu domů a nebudu to dělat své rodině. Ale když už to nedokáže ta matka, tak už to může udělat dcera. Ale ne. Všichni jenom opakují staré chyby. Otočte to. Zachovejte se jinak. Já můžu té mamince říct: Mami, vykašli se na to. Uděláš s tím něco? Neuděláš. Tak jo, respektuj ty rodiče, že to dělají.“

Už tehdy, když už jeden z té druhé domácnosti pustí ten svůj egoismus, už se všem uleví. Všem se uleví. Vy totiž nevnímáte mechanismus bloku. Blok je vždycky odmítnutí neboli prosazování vaší role, vašeho jména v tomto životě. Dejme tomu, nastane situace, která je. Ta situace tu je. Něco se vám v tom životě změní, ono se to stane samo

– a vy ji nepřijmete. Už je blok. Teď ona je. Vy musíte respektovat podmínky, změny toho života.

Představte si, mě se obě děti vdaly každá tisíc sto kilometrů mimo. Kdybych to nepřijala... Ne, já jsem byla ráda, já jsem byla šťastná, protože oba mí zeťové jsou úžasní. A navíc jsem ty děti učila, že láska je to nejdůležitější tady na světě, a že budu vždycky respektovat všechny věci, které se budou dít. Byla jsem opravdu velmi prozkoušená, protože... A to vám budu vyprávět.

Mým oběma dětem bylo sedmnáct let. Já jsem věděla, že moje děti odejdou velmi brzy z domova – a daleko do ciziny. Ale tenkrát, když se narodily, jsem si myslela, že to bude v té totalitě, že jim to dovolím. Samozřejmě, je to jejich život. Nicméně poměry se změnily, padla totalita. Já vám budu vyprávět, a to si myslím, že nikde nebylo na přednáškách, jak se obě mé dcery seznámily s mými zeti, protože to bylo jak v pohádce.

Moje starší dcera chodila s jedním chlapcem a já jsem cítila, že k sobě nepatří. On byl jiný ten Dan, byl to motorkář. Víte, pak mi Nadjá říkalo a vyprávělo mi věci, které byly velmi důležité, a které vy musíte také respektovat. Jestliže vaše dítě se najednou rozhodne, na krátkou dobu, chodit s někým, byť byste nesouhlasili tisíckrát, vy nemůžete udělat nic. Respektujte to. On si jde ten člověk nabrat zkušenost.

Moje dcera tenkrát měla dvě velká přání. První přání bylo zažít motorku, chtěla jezdit na motorce. Kdyby ten člověk se nesetkal, byť na tři měsíce ve svém životě s tímhle, byla by někde rezerva. Někde by to hledal, byly by komplikace. Ona skutečně na velmi krátký čas, než se vdávala, než potkala Aureliena, chodila s motorkářem. A ve velmi krátké době si nabrala svoji zkušenost. Já si pamatuji, jak jednou jeli z Bíliny, tam je taková krátká dálnice. Jednou přijeli, a já vidím, jak slezla z motorky, chytila Dana pod krkem za košili a cloumala s ním. Já si říkám: „Co to dělá?“

Ona mi pak vyprávěla, že on jel po té dálnici dvě stě čtyřicet.

Ona říkala: „Mami, já jsem neviděla už přírodu, já jsem viděla čmouhy. Já na něj řvala, on mě neslyšel.“ To neměl šanci, i když to bylo vlastně 30 cm za ušima.

Když slezla z té motorky, tak ho držela pod krkem a říká mu: „Tohle mi už v životě neuděláš nebo na tu motorku nikdy nevlezu.“ Tím to měla jasné, tím měla odžitou motorku. Nicméně oni spolu chodili, měli se rádi, a ještě jsem je vezla spolu na Silvestra. Ale půl roku předtím, než se tohle stalo, mi volala moje kamarádka z dětství, která také vystudovala zubní laboratoř a má v Domažlicích velkou laborku. Ona měla vždycky hodně peněz, protože měla hodně zaměstnanců.

Říkala: „Hele, my každý rok jezdíme do francouzských Alp, pojed' s námi.“

Já říkám: „Ty jsi blázen, já každý rok jsem na nule. Koncem prosince vždycky mám nulu, to jsem ráda, že si můžu před koncem roku objednat nějaký materiál, abych to měla do minulých daní.“

A ona: „To nevadí, já se stejně ozvu.“

Představte si, že jeden ten poukaz stál osm tisíc, to znamená, že bych musela mít dvacet čtyři tisíc. Nicméně, já jsem na to zapoměla, já jsem věděla, že nebudu mít peníze. Ale najednou jsem viděla, že na tom účtu, což se ještě nikdy nestalo, mi zbylo osm tisíc.

A do toho najednou telefon a volala Hanka a říká mi: „Tak co, jedeš s námi?“

Říkám: „Nemůžu, neblázní, já mám jenom osm tisíc, to je jeden poukaz.“ Obě holky byly doma. „To by musela jet jenom jedna. Já sama nepojedu, děti tady nenechám, to je nesmysl.“

Do toho volá Péťa: „Mami, ať jede Lucka. Já půjdu v Teplicích zapařit.“

A ta moje Lucka říká. „Mami, já bych jela. A já bych vzala kámošku Lucku.“ Paní profesorka Semetriková měla také dceru Lucii a kamarádily spolu. Tak jsme se domluvili.

Já jsem řekla: „Dobře, ale nic jiného k Vánocům nedostaneš. Dostaneš poukaz, maximálně ti koupím za deset korun rukavice od Vietnamců.“

„Tak jo.“ Měla jet druhého ledna a měla se vrátit jedenáctého.

Mezi Vánocemi a Silvestrem jednou odpoledne... Já bydlím v přízemí, ten dům je ve svahu a okno z kuchyně je do nádherné zahrady. Přes léto to okno je otevřené, já mám pocit, že ta zahrada je vevnitř, ale i v zimě je to krásné. Ten den sněžilo a ta Lucinka seděla, koukala ven na tu zahradu a já jsem krájela cibuli, že budu dělat večeři. A byla taková nádherná atmosféra. Ten konec roku my prožíváme vždycky krásně, když máte čisté svědomí. Vy bilancujete na konci roku nejen ten rok, který proběhl, ale i celý život. Tam jsou dvě bilance, které se tam prolínají. Bylo nám dobře, a najednou já se otočím, ona taky, a tekly jí slzy a kapaly jí na bradu.

Já říkám: „Co ti je? Proč brečíš?“

A ona mi říká: „Maminko, já nevím, ale vím, že na ty hory čekám celý život.“

No hned jsem to věděla. Do prčic, ona se mi tam vdá. Ale nic jsem neřekla. Hele, ještě mám husí kůži teď. Takový nával přišel té vize.

To bylo v roce 1999, v lednu, jelo se z Prahy, Semetrikovi vezli obě holky tam, a já jsem pro ně jela do Prahy, abychom se vystřídali. Já přijedu, autobus už tam stál, tašky byly vedle autobusu.

Já přicházím přes tu silnici a říkám té Lucince: „Jak se jmenuje?“

A ta druhá Lucka říká: „Ježíši, jak to víte?“

A naše Lucka: „Prosím tě, nevíš si toho, to je máma.“

A ona mi říká: „Aurelien. Představ si, celých těch jedenáct dní nic. Já jsem furt koukala, kde ho objevím, kde bude. Nebyl. Poslední večer jsme šli do hospody. A tam byly takové úzké schůdky a vždycky, když šel někdo ven, tak se musel napřed podívat, jestli není ucpaný ten průchod a obráceně. Já jsem zvedla hlavu, vidím, že tam nic není, tak jsem sklonila hlavu, jdu – a v polovině těch schodů jsem najednou cítila, že přede mnou je ucpáno, že tam někdo stojí. Tak zvednu hlavu a tam stál Aurelien, třeštil na mě oči.“

Beze slova, podali si ruku, otočila se – a šli zpátky do té hospody a tam seděli až do rána. Druhý den ráno stál u autobusu, brečel celou dobu. Ona přijela, byla nesmírně zamilovaná. On si koupil počítač, a začalo to... My jsme počítač měly... Nicméně domluvili se, že tam Lucinka odjede na týden na jarní prázdniny. Já jsem ji tenkrát vezla do Prahy. A u toho autobusu jsme se držely křečovitě, objímaly jsme se a obě jsme věděly, že ona mi odchází.

A teď pozor. Ona tam otěhotněla. Oni to chtěli, pak se mi přiznali. Ale když přijela, tak dělala, že nic. Ale tam právě byla ta zkouška. Máte dítě, kterému je sedmnáct... Ona přijela, a už v tom autobuse věděla, že je těhotná. Odpoledne šla ještě do školy na lezení na umělou stěnu, to jí krásně šlo. A večer přišla za mnou do ložnice a říká mi: „Maminko, ty jsi mě celý život něco učila, a já se tě teď potřebuji na něco zeptat.“

Říkám: „Povídej, Luci.“ Pozor, bylo jí sedmnáct, měla jsem právo veta.

Ona mi říká: „Víš, já bez něj nemůžu být a já vím, že on patří do mého života. Já jsem se tě chtěla zeptat. Víš, mě bude osmého září osmnáct. Já bych tam teď jela po skončení školy, zůstala bych tam těch osm dní, ten první týden v září. A pak bychom se vzali. A já bych na rok přerušila gymnázium, naučím se mezi tím francouzštinu, a pak bych ho dodělala dálkově. A pak bych si ve Francii vystudovala školu. Souhlasíš?“

Říkám: „Luci, jsi si jistá, že on je ten pravý?“

„Ano, jsem.“

„Dobře. Jak to vysvětlíš tátovi?“

„To bude těžké. Ale když už budu pak vdaná...“

„Luci, dobře. Jdeš do toho?“

„Jo.“

Já jsem s tím vlastně souhlasila ještě před tím, než jsem se dozvěděla, že je těhotná. Ona mi to neřekla. A nezareagovala jsem odmítavě. Můj zeť je jedním z nejlepších lidí, které jsem kdy potkala.

Moje druhá dcera, ta měla ještě odlišnější, neuvěřitelnější příběh, protože můj italský zeť byl kdysi mým synem, já jsem ho okamžitě poznala. Dokonce jsem ho viděla o dva dny dřív, než se potkali s Petruškou. On žil sám, on se rozešel půl roku předtím s přítelkyní. A v době, kdy se potkali, byl přesně o polovinu starší než moje dcera. Petrušce bylo sedmnáct a Paolovi bylo třicet čtyři.

Těsně předtím, než se seznámili, volali Paolovi čtyři přátelé. Každý měl motorku, takže pět Italů se domluvilo, že pojedou na týden do Amsterdamu. Přijeli do Amsterdamu, prožili si krásný večer. Chodili po Amsterdamu až do tří do rána, byli na večeri, tam byli hrozně zajímaví lidé. Načež on si lehl do postele, usnul, a ráno si sedl na postel a říká: „Kluci, já musím jet do Čech.“

A oni: „Jseš blbej? Vždyť tady máme týden objednaný hotel. A proč zrovna do Čech?“

„Já vím, že musím jet do Čech.“

On říkal: „Mami, když dneska si na to vzpomínám, tak vidím, jak tady mi blikala žárovka, celou cestu jsem viděl jenom ty řídítka motorky, které držím v těch rukavicích, Čechy, Čechy...“

On přešel těsně před půlnocí hranice, projel Karlovými Vary, přijel do Teplic – a tam se rozhodl, že bude spát. Takže se ubytoval v hotelu, kde druhý den jsme potom byli s mým mužem na kávě.

Jára mi říká: „Podívej, co to je za řeč?“

Můj zeť má fialově modré oči, on vůbec nevypadal tenkrát jako Ital, teď už je trošku víc italštější. Já jsem se otočila a v tu ránu mi tady něco prasklo, vyletěl ohromný provaz, takhle se zacvakl do toho človíčka, který tam stál a vůbec nás neviděl.

Já říkám: „Járo, já vidím svoje dítě, to je moje dítě.“

A za dva dny Paolo přišel za servírkou a ptal se: „Prosím vás, neznáte někoho, kdo by mě tady mohl provést? Když už jsem v Čechách, ať se tady podívám.“

Ona říká: „Ivanko, prosím tě, Péťa umí čtyři jazyky, můžeš mně to prosím tě zařídit. Neboj, nestane se jí nic.“

Já říkám: „Hele, ale my jedeme do Jáchymova, my budeme pryč.“

„Ne, já se ti o ni postarám.“

Péťa mi pak volala druhý den: „Mami, já jsem zamilovaná.“

Já jsem věděla, že je to on.

A ona, když potom přijela, říká: „Já si jdu pro plavky, on na mě čeká, musí už odjet.“

Já jsem šla opatrně v obýváku k oknu se podívat. Strach byl dvojí: co když tam nebude a co když to nebude on. Ale fakt to byl on. Seděl tam Paolo na motorce, a už byl náš.

Víte, váš osud je skutečně připraven. Vybrali jste si ho. A zažijete obrovské zázraky jedině tehdy, když budete přijímat. Vaše Božství tady má žít. Ano, nebe má přijít na zem. Tady jde o to, abyste se naučili žít jako poslední. To je takzvané pokorné chování neboli obětování. Nebojte se, nebudete trpět. Naopak zjistíte, že čím horší to pro vás bude, tím líp vám bude. Já jsem se ve svém životě chovala zvláště. Já jsem věděla, že pro mě největší štěstí je, když druzí okolo mě jsou šťastní. A bylo to nejlepší řešení všech situací. To znamená, já jsem zapomínala na Ivu. Zkuste si představit, když pro někoho něco uděláte a uděláte to velmi rádi, jenom proto, aby oni měli radost a byli spokojení, abyste jim to nekomplikovali.

Zkuste si představit, že třeba někdo k vám přijde a řekne: „Nezlob se, já nemůžu přijít na schůzku.“

Tak mu to nekomplikujete, když se na něj nezlobíte.

„To nevadí, přehodíme to na jindy. Neboj se, nedělej si starosti.“

To už je dávání krásných pocitů do toho místa těch lidí.

A teď si zkuste představit opak: „No, to je dobrý, já jsem udělala chlebičky a vzala jsem si volno.“

A už to začíná. Tohle není pokora. Tady už myslíte na tu svou budku, která má to vaše jméno, a že se jí děje újma, a že vám to někdo nevrátí, a vám nikdo nepoděkuje, a vás nikdo nevidí. To je silný egoismus. Ne, žijte pro druhé. I v těchto drobnostech, které prožíváte, budete párkrát prozkoušeni. Jakmile tohle budete žít, jako když dýcháte – nic vás nemůže zranit, protože to ani nejde, aby vás něco zranilo. Takže čím víc pak dáváte těm druhým, tím jste jakoby iluzorně (a o tom mluvil i Kristus) tím posledním. Ano. Když budete tím posledním, budete pro mě tím prvním. Ano, vzpomeňte si, tehdy se doplazíte k takzvanému stavu absolutní pokory. Zapomenete na schránku, na své jméno. Tehdy vám nemůže nic, ale skutečně nic ublížit. Za prvé to nevidíte jako ubližování, naopak zažíváte krásné pocity, protože vy dáváte tu lásku do svého okolí v jakékoliv situaci.

Já si pamatuji na takový úžasný příklad, který jsem kdysi dávno zažila, když jsme tři rodiny s šesti dětmi jeli na víkend k nám na chalupu. Já jsem ty lidi vždycky všechny milovala, bývala bych udělala pro ně cokoli. Takže jsem jim dávala volnost dýchání. My všichni jsme šli na houby, našli jsme ohromné haldy hub. Dospěláci si potom šli hrát karty.

Vidíte, kdybych byla našťvaná a byla egoistická, tak: „No, já teď musím čistit a já musím vařit a já se starám o parchanty...“ To jsou takové věci, co člověk prožívá. Ne, ne, ne. Já jsem věděla, že bude nádherná atmosféra a všichni si to užijí, když jim to nenápadně dám. Já jsem nechtěla, aby oni viděli, že já jim to dávám. Já jsem to jenom nekomplikovala. Takže holky s chlapama hráli karty, bavili se, tam byl smích. Já jsem věděla, že smích bude i mezi mnou a dětmi, protože ty děti byly kouzelné. A kdyby někdo z nich odmítl, že nemůže hrát karty, už by na ty děti byl protivný, tam už by na to byly vazby. Já jsem uvařila, děti jsem vykoupala, pohrála jsem si s nimi, odbíhala jsem k nim, vždycky jsem něco hezkého prohodila. A večer, když ty děti spokojeně usnuly, tak jsem si s nimi s úžasným pocitem ty karty taky zahrála. To je takové dávání, kdy to nikdo nevidí, jenom všichni cítí blaženost. Oni si neuvědomují ti lidé, že dostávají. Jenom se cítí dobře, neumí to pojmenovat. K takovému člověku se potom začnou stahovat i druzí. Oni cítí tu volnost toho dýchání. Ten člověk není uražený, nafoukaný, pyšný, nezlobí se, nic mu nevádí, nic nikdy nekomplikuje. Tehdy jste pokorní. Pro vás je nejlepší varianta ta, kdy jste skutečně poslední, a kdy jste dali co můžete k dispozici volnému dýchání svého okolí – to je takzvané zapomnění na sebe samého, bez fňukání. Pozor, kdyby už jste tam fňukli, tak už to není ono.

Ten stav, který jsem vás učila na základních přednáškách, kdy tady byly ty odmítavé emoce, které buď, a což je vždycky chyba, zavírají čakru, anebo ji zase hodně otevírají, obojí je chybné, váš stav musí být dokonalý. Dokonalé otevření střední, protože už víte, že mezi vámi a Otcem jsou brány. Ale ten stav musí být inertní – bez jakéhokoliv přibrzdění, ucpání. Jestliže já vytvořím odmítnutím, jakýmkoli odmítnutím, takovou emoci, která mi zmenší hormon – to znamená, že čakra se sevře, já nemám v té čakře a v těle energii, protože z Boha nemůže ta energie přijít do mě. V opačné fázi – negativní, to znamená na druhé vyhrocené straně, kdy já zas tu čakru hodně otevřu a

ta energie, která je ve mně se vrací zpátky. To je ta druhá chyba. Ne. Stav ideální je, když myslíte na obě strany.

Takže první věc, kterou jsem na těch přednáškách učila, byl stav, kdy jste se učili spravedlnosti. Ta spravedlnost má ale velké množství podmínek. Vy musíte skutečně zapomenout sami na sebe. Kdybyste všechny ty lidi viděli v nějakém odstupňování: na prvním stupni, na druhém, a na třetím... Ne, ne, ne – vy musíte být spravedliví, ono vám to skutečně velmi pomůže. Paradoxně to nejvíc pomůže vaší rodině při výchově dětí. A při výchově nejenom dětí, ale i svých bližních, protože, co si budeme povídat, vy už to vnímáte, že vychováváte všechny lidi se kterými se setkáváte. Je jedno, jak to jejich tělo je staré, jestli jsou to děti nebo jsou to dospělí. Buďte nestranní, tím nejste na ty lidi zaměřeni, nemáte je výš a nekomplikují vám ty vztahy, k nim vaše negativní emoce, jako je třeba žárlivost nebo visení na tom člověku, přivlastňování si ho. Ne. Buďte spravedliví. Takhle o toho člověka nikdy nepřijdete. Věřte mi.

Můj italský zeť mi jednou říkal: „Mami, já tě tak miluji, já jsem vedle tebe vždycky svobodný. A je jedno, jestli jsem od tebe tisíc kilometrů nebo dva metry. S tebou je mi vždycky dobře. Já vím, že mě nebudeš lámat, že budeš respektovat to, co budu chtít dělat – co budu chtít dělat třeba s mými dětmi.“

Což třeba druzí lidé z rodiny neuměli. Takové – a buďte s námi, a nikam nechodte -, to už vás obtěžuje. Ten člověk to pro ně rád udělá, ale už není svobodný. Nechte druhé lidi kolem sebe, aby svobodně dýchali. Oni se k vám potom budou tak strašně rádi vracet, protože oni tu svobodu budou žít vedle vás. Člověk, který se na ně pověsí, už prožívá těžké chvíle, a i z toho okolí. To jsou pak stavy, které přinesou dopad jenom na vás. Ta nestrannost tady té hladiny je strašně důležitá.

My žijeme tady v projeveném světě. Pendlujeme mezi projeveným světem, kde odkládáme svoje hmotná těla do neprojeveného a vracíme se, abychom nabírali vyšší hadí síly, to znamená vaše zkušenosti, které tady jsou. Věřte mi, ty zkušenosti jsou pro vás velmi, ale velmi důležité. Žít víru znamená ji žít. Jestliže něčemu věřím, musím to žít. Když o ní budete vědět, ale nebudete to žít, nebude to fungovat.

Já vám budu vyprávět příběh, který se stal, abyste viděli, co se mnou zažila moje starší dcera. A bylo to dané, aby pochopila, že tu víru žít musí. Malá je bhakta, pro tu je to jednoduché. A ona skutečně žije tyto věci. A já jsem obě svoje děti vždy vedla k tomu, že až jednou zemřu, nebudu tady dlouho žít, věřte mi, aby byly šťastné. Aby se radovaly z toho, že se mnou směly žít, a aby neplakaly. A moje malá dcera to velmi rychle pochopila a začala to i žít.

A je to pár let zpátky, jednou ráno volala a říká mi: „Mami, já ti děkuji, ty jsi úžasná.“

Říkám: „Copak je, já jsem něco udělala?“

V té době totiž mamince Paola našli něco na plicích. Ono to nakonec dopadlo dobře v tom lidském směru. Ono to vždycky dopadne dobře, to vy víte, protože vy jste doma nahoře. Ale my budeme mluvit o „dobře“ v tom lidském poměru. A než vyšly najevo ty zkušky, než ty testy přišly, že tam není nic negativního, tak ta naše Mary se bála a Paola to velmi zatěžovalo, protože cítil strach té maminky, to vyčerpává toho člověka.

A on pak přišel domů a Petruška říkala: „Vyčerpávalo to i mě, protože on nevydržel, když tam ty tři děti běhaly, hrály si a chechtaly se, děti jsou jak z divokých vajec, tak neměl tolik trpělivosti, protože byl vyčerpáný tou starostí a obavou o maminku. Takže já jsem měla velké úsilí ještě k té domácnosti, k práci a ke třem dětem, abych ho udržovala, aby v té rodině byl klid. A včera večer jsem si šla lehnout, byla jsem opravdu velmi unavená, řekla jsem si – já se vysprchuji až ráno. Ráno jsem vlezla do sprchy a jak se sprchuji, tak jsem si místo Mary dosadila tebe. Mami, mně se tak ulevilo... Já jsem věděla, že kdybys měla rakovinu, že by ses nebála umřít, že bys ale pro to, abys tady zůstala, mechanicky pro nás, protože tě milujeme, udělala všechno. A když by to nevyšlo, že by jsi neběsnila a nestrachovala se a odešla bys. Mně bylo tak krásně.“

A v tu chvíli já jsem byla dojatá. Říkám: „Pěťo, já tobě děkuji, protože já vím, že až jednou budu muset odejít, že mi nebudeš viset jako koule u nohy.“

Tak a teď vám budu vyprávět podobný příběh, který musela prožít moje druhá dcera, která je logická. Ona je velmi dobrá. Je to trošku pomalejší vývoj, ale dobrý. Já jsem u nich byla, je to dva roky zpátky, a večer kluci řekli, že s námi nikam nepůjdou. Šli se dívat na nějaké dětské video a my – já, Lucinka a Aurelien jsme se šli asi na hodinu projít do Paříže... Pak jsme přišli, ještě jsme si vyprávěli dlouho do noci a v jednu hodinu jsme šli spát. Jak jsem si lehla do té postele, najednou jsem cítila, že spát nebudu. To byla tak ohromná energie – já s těma zavřenýma očima jsem viděla, jak had, kterého máte všichni kolem páteře, má ho tam každý, jak se posunul, jak to tělo popolezlo asi o centimetr. Udělalo to „šššš“ – ono to tak zašustí.

A ten had mi řekl: „Teď uvidíš něco, co musíš zítra vyprávět Lucince.“

Tak jsem čekala. Rozsvítilo se plátno a na tom plátně byl obrázek, který jsme prožívali na té procházce. Já, Lucinka, Aurelien jdeme tou Paříží, a najednou tam byl chodník, silnice a dovnitř byl průjezd do nějakého dvora a tam koukala dodávka. Ona zajela a čekalo tam velké auto, velký kamion, vysoký, s nákladem a začal vjíždět dovnitř. A ten Aurelien váhal, jestli má přeběhnout, nebo nepřeběhnout, než to auto tam zajede. Načež se rozhodl, přeběhl, a naše Lucka chtěla jít za ním. Jenže řidič ji neviděl, ta kapota byla hodně vysoko – a on ji začal rolovat po té stěně. A já jsem jenom věděla, že jí tím tělem tady musím pomoci, že se musím o to pokusit. Takže jsem ji chytila jednou rukou, rvala jsem ji zpátky a druhou rukou jsem bouchala na tu kapotu toho obrovského auta, aby slyšel. Křičela jsem, aby zastavil. Ale taky jsem současně věděla, že buď se to podaří a budu to respektovat, nebo se to nepodaří a budu to taky respektovat, protože i to moje dítě má bod B, kdy má odejít. A jestli je tento okamžik jejího života bod B – tak se to stane. Je to její vůle, je to vůle Boha, který si přišel zahrát Lucii, že teď v tomto bodě dosáhla všechno a všechno umí. Já nevím, jak to dopadlo. Najednou se zhaslo, mně nebušilo ani srdce. Já jsem jenom věděla, že tohle jí zítra musím vyprávět. Druhý den ráno jsem vstala, šla jsem do jídelny, tam jsem si udělala kafe, sedím a ta naše Lucka za chvíli vylezla, rozcuchaná, v pyžamu.

Říkám: „Já ti udělám taky kafe a musím ti něco vyprávět.“

Tak jsme si sedly, já jsem jí povyprávěla ten příběh, a ona tak na mě kouká a říká: „Mami, já asi vím, co chceš říct. Ale to nevím, jestli zvládnou.“

Já říkám: „Hele, Lucí, já jsem ti jenom řekla, co jsem ti říct měla. To znamená, že přijde nějaká zkouška. Buď připravená.“

Druhý den ráno já sedím v té jídelně, míchám si zase kafe, a najednou vidím, jak ona jde tou kuchyní ke mně a brečí jak malá holka, nudli u nosu.

„Mami, tys mi dala...“

„Co je zase?“

„Mami, to je strašné. Já už vím, co jsi chtěla říct. Já jsem teď měla živý sen, ale tak živý. Volala Petra z Itálie a říkala mi, že jsi zemřela. Mami, já jsem tak strašně brečela... Ale já si uvědomuji jednu neuvěřitelnou věc. Já jsem totiž začala pochybovat o tom cos nás vždycky učila. Ale to bylo horší než ta tvoje smrt. Já už asi vím, co mi to Nadjá chce říct.“

„Lucí, víra se musí žít. Zapomeň na předtvary. Já jsem pro tebe iluzí. Lidské tělo je iluze. Ty nabíráš zkušenosti. Jestliže nebudeš žít víru, jsi ucpaná dole, sražená do třetí dimenze, kde trpíš.“

V páté dimenzi už netrpíte. Tady jde o to, abyste tam prošli, pak už vám vše bude jasné a vše budete vidět. Ten Otec si vás převezme. Stačí, abyste přijali vše ve vašich životech, v tomhle – to, co máte, to, co jste si sami nabrali, vše ostatní vám bude přidáno. Jde o to, odloučit se od poměrů hmoty. Budete velmi prozkoušeni. Lidé teď třeba na dlouhou dobu přijdou o práci, prožívají těžké stavy, kdy skutečně hodnotíte, zvažujete – musíte se za každou cenu zachovat morálně. To znamená, že tak jak nechcete, aby druhí konali vám, nesmíte konat ani vy jim – tohle stačí. A je jedno, kolik máte v peněžence.

Víte, já jsem vychovávala moje děti tak, že každý večer, byť jsem končila v laboratoři ve dvě, ve tři hodiny ráno, jsem šla na hodinu k nim, než šly spát – a tam jsme si hodinu povídaly. A to naše povídání bylo vždycky: co ten den prožívaly, jak to dělaly, jak se zachovaly a jestli si myslí, že by se šlo zachovat ještě lépe. Ale hlavním motivem všech těch povídání bylo, že jsem je naváděla na to, že nejdůležitější ze všeho je láska k lidem a k čestnosti, k morálce, kde je rovnost konání mezi všemi lidmi a jimi, a to, co vám zůstává – čistota.

Jedna velice šikovná paní v Jičíně se mě ptala: „Ivanko, jak to že lidé, kteří jsou morální – těm se daří špatně, a ti nemorální – těm se daří dobře.“

Já jsem se začala hodně smát a říkám: „To je iluze. To je taková iluze. To není pravda. To se vám jenom zdá. Jste pod iluzí hmoty. Vy nevíte, jak je nádherně dobře člověku, který má čisté svědomí. Vás nic netíží, nic vás netrápí. Byť byste měli jenom pár korun v kapse, je vám strašně dobře. To je svoboda, obrovská svoboda.“

Ale už jenom kdybyste třeba někomu zalhali – nechci ho vidět, já řeknu, že dneska nejsem v Teplicích -, pak se bojíte vylézt, chodíte kanály. Vy sami sobě jste si dali to vězení. A teď si představte, jak je špatně lidem, kteří mají x aut, x domů, ale ty věci získali nečestně. Oni v noci nemohou spát – co když se to zítra provalí? – co když se to za měsíc provalí? Ten člověk je z toho nervózní, hází to na tu rodinu, tam se roztahuje spousta věcí. Nabrali jste si ty osudy, každý něco řeší. Štěstí vypadá úplně jinak, štěstí

je svoboda, štěstí je absence karmy. Karma, jakmile teď něco udělám, okamžitě se zauzluje a cítíte ji jako tíhu, už nejste svobodní, nemůžete se narovnat, vy si ji nesete s sebou. Karma je s vámi i v jednu hodinu, když jdete na záchod, kamkoliv si ji sebou nesete a ona čeká...

A vy vůbec nevnímáte podmínky, jaká kouzla se dějí. Zkuste si představit, že půjdete po ulici a třeba zaslechnete melodii z nějakého rádia, které hraje v cukrárně. Vy tu melodii znáte, na tu melodii jste kdysi dávno tančili s milovaným člověkem. Mezi tím jste si toho člověka vzali, prožili jste určité věci, pak jste se rozešli. A možná, že jste zažili i něco ošklivého a je tam nějaké neodpuštění a nějaké posuzování, nějaká kritika. Není náhoda, že tu melodii jste teď slyšeli, v tomhle okamžiku, protože karma je připravená k vybití. A ta melodie, kterou jste zaslechli, kdy vám projede vzpomínka na toho člověka, spustí platbu. Začne vás třeba bolet levá noha a odžijete si třeba dva měsíce nějakých zdravotních komplikací. Všechno, co vás bolí, všechno, co vám přivádí nemoci, jsou vaše minulostní nepřijaté vztahy, které si nesete sebou. Tak přijímejte.

Vy máte vypadat jako člověk, který má všechny brány otevřené, a v něm žije Bůh a přijímá osud, který si vybral. Jestliže někde bránu zavřete, ten Bůh tam nemůže dovnitř jít, tak vás to bolí. Absence Božství vás bolí. A taky tím pádem zjistíte, že jste něco udělali, a teď neřeknu záměrně špatně, protože se vyvíjíte. Vy vždycky uděláte dobře.

Zkuste si představit malé dítě, které přijde do první třídy. Ono se tam přijde učit číst, psát a počítat. Kdyby vy jste si připadali jako špatní, tak byste byli jako ten prvňáček, který přijde do první třídy se naučit číst, psát, počítat a připadá si špatný, že se přišel naučit číst, psát a počítat. To už zní divně, že jo. To je blbost. Bohužel v tomto světě si neuvědomujete, že přemýšlíte takto jakoby nelogicky. Ano, je to nelogické. My jsme tu proto, abychom se učili. A jde to tak, že vy jdete životem, uděláte dva kroky, uděláte něco jakoby špatně – a je to proto, abyste si to mohli prohlédnout. A zítra, v té další cestě, přijde opakování, ale tehdy už to uděláte líp. Tak, jak v kapacitě máte, abyste to líp udělali.“

Tak, a teď jsme u toho, že jsem vám chtěla vyprávět, jakým velikým egoismem je chtít být lepší. Už víte, že stav božství je jediné spokojenost neboli optimismus, kde vytváří váš systém hormon endorfin. To znamená, že máte jít životem a být jenom spokojení. Ano, spokojenost je přítomnost neboli že přijmete to, co se děje. Ale jestliže já chci být lepší, tak jsem nespokojená s tím, jaká jsem. To je velice chytrá klíčka egoismu. On Satan je geniální učitel. A je to geniální pomocník Otce. Jestliže už potom nejsem spokojená, už se můžu blokovat buď sebekritikou, že jsem něco udělala špatně nebo výčitkou na dvojce, že jsem něco udělala špatně nebo se na sebe zlobím, nebo se dokonce zlobím i na toho druhého člověka, že mi tohle udělal. Tam už jsou různé bloky, které se násobí a množí se. A samozřejmě přijdou dopady. Už vám to nedělá jenom člověk doma, už vám to někdo dělá i v práci. Už vám to udělal tamhle chlap na ulici. Ten tlak zesiluje, protože vy v tom programu máte, že se to naučíte, takže vás k tomu musí něco donutit. Všimněte si těchto věcí. A lehce se jich můžete vzdát, když je přijmete.

Správný postup je, že teď udělám jakoby chybu a jsem rád, že jsem to směl prožít, protože zítra už to udělám jinak. A i kdyby to bylo jenom o jedno procento lépe, je to lépe. Hřích neexistuje.

Bible, která bude psaná pro pátou dimenzi, bude mít jiné informace. Tam už se dozvíte, že existuje vývoj, že chyba neexistuje.

A my jsme teď v důležité fázi. První až třetí dimenze, ve kterých jste se pohybovali: první dimenze je dimenze bodu; druhá dimenze je dimenze plochy, kdy ta bytost žije pouze v plošné fázi, ona vnímá pouze plochu, nic jiného; vy už žijete ve třetí dimenzi, to znamená v dimenzi, kde se uměle vytvořil prostor a čas. Ten prostor a čas je pro vás vaše vězení, vy si to vůbec neuvědomujete a je to proto, že něco odmítáte. Ano, odmítání je oddělenost od Boha, od celku. Vy si připadáte oddělení. Někde vaše čakerní systémy jsou uzavřené. Jestliže se ale naučíte neodmítat a přijímat (nejsou tam negativní emoce), smíte vytvářet pozitivní emoce jako je láska, dojetí. To jsou všechno emoce, které smíte, naopak, musíte je dělat. Tehdy ale, jestliže přestanete dělat negativní emoce, váš Bůh vás prozkoušel do té míry, že ví, že neumíte nikomu, skutečně nikomu ublížit ani myšlenkou. Ve třetí dimenzi, kdyby bytosti věděly, že jde zabít myšlenkou, tak by to udělaly.

V té páté, po prozkoušení – už jste celiství, už jste Bůh. To znamená jste všechno, na co se podíváte. Když se dneska dívám na vás na všechny, já se nedivám na Janu, Josefa, Jana, Lucii... – já se dívám sama na sebe. Vidím pouze váš tvar a věřte, líbíte se mi. Mně se líbí každý člověk. Já jsem vždycky nechápala, jak někdo říká: ten je takový a makový, a má tolik kilo... a ten je zas hubený, dlouhý... Ne, vy jste pro mě všichni kouzelní. To jsou tak rozmanité ty tvary a rozmanité povahy a tváře, a to je pro mě všechno tak krásné. Tam si začnete uvědomovat, že skutečně všechno jste vy. Všechno jste vy. Zapomenete na ten virtuální iluzorní svět.

První fáze, kterou jsem lidi učila, byla skutečně naučit se z toho základního stavu egoismu, to znamená přivlastňování si svých věcí anebo nepřijímání situací, které tam jsou, učit se mechanicky na každé čakře přijímat tu skutečnost, kdy se dostanete do stavu, který je přesně v prostředku, to znamená ideální otevření čakry. Tehdy ale ten stav je pouze poloviční cestou. Víte, stav nestrannosti je velmi důležitý, jenže pak se dostanete najednou do otázek: kde je ta hranice? a kudy se dostanu do pokory? Jestli náhodou tedy neublížuji sobě, když už rozdávám druhým. Ano, i vy jste Bůh. To je docela dobrá hladina, do které se dostanete v těchto otázkách. A tady nastává druhý krok. Jestliže se naučíte začít být alespoň v nějaké míře spravedliví mezi vámi a druhými lidmi, tehdy začíná pracovat tohle sebedotazování a tehdy začínáte poprvé vidět, co to je stav pokory.

Stav pokory je, že já ustoupím od svých požadavků. A už jsem o tom mluvila před chvílí. Já druhým umožním – a je to pro mě štěstí, že jim umožním – ten klid a tu pohodu, nebudu zasahovat. Ale pozor, jsem ráda, je to pro mě nejlepší vyřešení situace – tohle je pokora. Kdybyste nebyli rádi, tak už demolujete čakru a jste vlastně ještě v nerovnováze prvního stavu, kdy se teprve učíte rovnováze. Pro vás to musí být štěstí, žít pro druhé, tohle je stav, který nastává.

Z projeveného světa chodíme do neprojeveného a vracíme se. A naše božství v nás vzrůstá, protože všechny věci, které jsme se naučili v minulých životech nám přibývají jako zkušenosti. Uvědomte si, když jste se dostali sem, tak musíte být v hladinách, kdy už o některých věcech víte, aniž byste o nich někdy slyšeli. Ano, najednou víte, že teď neděláte dobře – a nevíte proč, vy to cítíte. A kdybyste se na to zaměřili, proč to tam vidíte, tak zjistíte, že vlastně vnímáte, že kdybyste se dostali do obrácené fáze, do toho člověka, kterého jste tohle teď odmítli nebo neudělali, tak byste to taky nechtěli zažít. To už je ta fáze, kdy cítíte jednotu celku, velkého organismu. Tohle je velice důležité. Uvědomte si, že vy jste vlastně buňka, která je v lidském těle. Já vždycky říkám na mé dlani. Vyberte si každý z vás na dlani jednu buňku – a to jste vy. Zbytek světa jsou druzí lidé, a nejenom oni, jsou tam i situace, které se v tom těle dějí. A abyste se stali celým tím tělem, abyste vylezli ze třetí dimenze, musíte to tělo celé přijmout. Za prvé všechny buňky okolo sebe – takové jaké jsou, oni hrají své role. A v těch rolích jsou nejenom úkoly, to znamená: jedna buňka je jaterní, ta vidí svět přes čištění (to je její úkol, proto se narodila), druhá buňka je ledvinová, ta zase umí filtrovat – zas něco jiného, třetí je třeba v mozku, ta už zase má jiné úkoly... Každá ta buňka vedle vás, to jsou lidé okolo vás. Každý se narodil s jiným posláním a naučil se něco jiného a učí se něco jiného, tehdy musíte respektovat všechny buňky v těle, ať mají jakékoliv úkoly, ale je to úkol. Pak ještě existuje podstata té buňky – i každá buňka, kterou jste vy, má jinou povahu, ona si nabrala jiný genom – to znamená nabrala si genom napůl od otce, napůl od matky, nabrala si a inklinuje k určitým povahovým rysům. Když uvidíte rodinu a v té rodině bude několik dětí, uvidíte, že byť vyšli z jedné rodiny, každý je povahově úplně jiný. Vy se rodíte nejen k těm rodičům, abyste si nabrali inklinace k různým povahovým vlastnostem, aby vám to ti rodiče předváděli, abyste to buď opakovali, anebo to odmítli udělat, ale také se rodíte k sourozencům, protože tam jsou opaky, abyste se mezi sebou také učili. Já jsem to vždycky mohla pocítit na svých holkách, ty byly úplně jiné, úplně neuvěřitelné, a vyučovaly také jedna druhou – a bylo to strašně hezké a zábavné. Tedy pro mě, pro ně ne.

Takže tady vidíte, abyste se stali tělem, tím vědomím celého těla, tehdy musíte přijmout všechny lidi kolem sebe takové, jací jsou, bez negativních emocí, a i situace. Ano, i v tom těle lidském se dějí různé situace. Každý orgán má jiné podmínky pro své konání a ono se to tam děje. Přesně tohle je v jiné dimenzi naše veliké Boží tělo – to znamená svět, ve kterém žijete. Tady jde o to, abyste nehodnotili, neposuzovali druhé buňky, neposuzovali a nehodnotili situace, abyste si nikoho víc nepřivlastňovali z jiných buněk kolem sebe, protože ony jsou vaše jenom jako: jsou blízko, vy je vidíte. Vy nikdy nemůžete vidět, když žijete jako buňka na dlani, buňky na patě nebo na zadku, takže vidíte, že ono to nejde. Ale pozor, jakmile vaše vědomí oddělenosti zmizí, a vy si dosadíte vaše Vědomí celku neboli Boha, pak jste všude. Tehdy vás ale to Boží tělo tak prozkoušelo, že ví, že přijímáte. PŘIJÍMÁTE cokoli z Božího těla neboli ze světa takové, jaké je, a navíc – neumíte mu ublížit, protože víte, že každý v tom těle jste vy sami. A tehdy se vaše vědomí změní. Odpadne na první čakře: dobrý – špatný, což je třetí dimenze oddělenosti. Jestliže jste oddělená jedna buňka, pak můžete posuzovat: ten je dobrý, ten je špatný. To není pravda.

Na druhé čakře vám nikdo nevadí. Vy víte, že ty buňky jsou tu proto, aby konaly to, co konaly, protože byť konají jakoby špatné věci, zkouší lidi kolem sebe. Vy je budete vidět jedině tehdy, když vám budou vadit. Když my spolu půjdeme s každým z vás, životem, mně už nebude vadit nikdo a nic. Ale vám, každému v tomto množství, jak jste, budete mít každý jinou hladinu toho odmítnutí. Něco už neuvídíte, to už jste se naučili, ale něco uvidíte.

Tak a teď hodně zaměřte pozornost. Jestliže vám něco vadí, už jste v egoismu. Ale ten odpor přijde sám. To je to, co na vás vysílá ten kolektivní egoismus. Jestliže ten odpor přijde, a chcete už spolupracovat s Bohem a s egem, abyste se hodně rychle posunuli, tehdy nezaměřte se svou energií proti tomu člověku. Ne. Poděkujte Bohu ve vás a v něm, že jste směli ten prožitek odporu zažít a poděkujte za to, že jste to směli vidět, protože budete vědět v téhle chvíli, v čem máte rezervu. A to už je spolupráce s egem.

Ano, jestliže mě irituje tamten člověk, je to ve mně, mně vadí. Koukejte zpracovat tuto informaci a zjistíte, že druhý den vám buď bude vadit méně nebo vám přestane vadit, a tehdy podobné konání podobných lidí už nikdy neuvídíte. Tehdy půjdete velmi rychle dopředu. Tady už se musíte naučit spolupracovat s tím egem. Je to ve vás, co uvidíte a co ne. Tohle už je velice rychlý pokrok. Tehdy máte velice blízko k páté dimenzi.

Pátá dimenze je stav prolnutí se vším všudy; budete prozkoušeni, abyste skutečně ani myšlenkou nemohli ublížit druhému člověku. V této chvíli ale nastane obrovská změna. Za prvé: začnete mít jiné smysly. Ano, i vy už je máte, už cítíte věci dopředu, už ten egoismus je tak zeslabený, že už se spínají vyšší čakerní systémy, které máte v transcendentálním světě, je jich třináct, těch čakr. A tehdy už začínáte vnímat vyšší světy, které tady existují a dřív jste je neviděli. Vzpomeňte si, dřív to nebylo možné, teď je to intenzivnější.

Ale hlavně, při průchodu do páté dimenze, když se dokonale očistíte, nebude pro vás ani čas a ani prostor existovat. Je to proto, že už jste se stali celkem, vy pak už nemůžete ublížit druhému člověku, protože víte, že ubližujete sami sobě. Tohle je neuvěřitelně nádherný stav, kdy víte, že vám nikdo nemůže ublížit. V tomhle stavu vám nemůže nikdo ublížit, protože vy nemáte karmu. Jestliže jste všechno a jste vším, nevytváříte negativní emoce v žádné situaci vašeho života. Jediný, kdo vám skutečně může ublížit, jste vy sami, když vytvoříte novou karmu. Ale tehdy jste už tak zpracovaní, že už tyhle věci automaticky žijete a jako kdybyste dýchali: nadechovali a vydechovali. Neumíte ublížit, neumíte udělat nic, čím by to tělo Boha zpracovalo a tehdy nastává vaše znovuzrození, ano, je tam i nesmrtelnost.

Stav páté dimenze je vědomí trvalého věčného Božství v bezčasovosti neboli ve věčnosti. Vysvětlovala jsem čas, který tady je. Náš mozek umí vnímat pouze linii, úsečku, to znamená: náš mozek musí mít začátek a musí mít konec, on to jinak neumí. To znamená, že po té linii se pohybuje minulost, tady jste v přítomnosti a máte před sebou budoucnost. To tak není. Tunel je celý hotový, vy procházíte jenom v přítomném stavu, ale uvědomte si, že přítomný stav je spokojenost. Vy máte projít tím osudem, jenom abyste ho přijali, to je všechno, co se od vás chce.

Satan odděluje hmotný svět, který je složený ze dvou vrstev – je to neprojevený svět a projevený, mezi kterými kmitáme. Při páté dimenzi už se prolnete do stavu Božského světa, kde už jste převzati svým Božstvím – a tam už fungujete jinak.

Mnozí lidé jsou teď velmi zvědaví a zasahuje do toho i hladina magie, která je tady na planetě opravdu velice silná. Mnozí z vás se s tím setkávají.

Zkuste si uvědomit, co to magie je. Je to člověk, který rozhoduje o druhých buňkách. Je to jako buňka v těle, která bude prosazovat svoji vůli na druhého člověka.

Mě oslovil úžasný mladý muž, který tu v tomto životě nechtěl být. Byl nesmírně pohoršený, nic se mu nelíbilo, prožíval hrozné stavy a dělal černou i bílou magii. Teď když viděl přednášky před rokem, napsal mi napřed dvakrát dopis. Teď byl v pátek poprvé na přednášce v Ústí, je z něj úplně někdo jiný. Teď mi napsal další dopis po přednášce hned večer, ještě než jsem dojela domů. On totiž pochopil, proč se mu děly v tomto životě tak strašné věci.

Jestliže buňka prosazuje magii, to znamená svoji vůli, ať černou nebo bílou magii, vy týráte druhé bytosti, ale jste to vy, to znamená, že to boží tělo vám to musí vrátit, a je jedno, jestli v tomhle nebo v dalším životě. A jeho nejlepší kamarád si na něj vzal půjčku, kterou nemohl splácet. A on se dostal do tak strašných finančních situací a tak ohromných věcí, které se děly, a v té největší zátěži, kterou si v tomto osudu vybral, přišly do jeho osudu ty moje přednášky. A jemu to došlo. A on to všechno přijal. Přijal to, jako že si to tedy zasloužil.

A on mi napsal minulý týden neuvěřitelný dopis: „Najednou je všechno úplně jinak. Mně se žije dobře, ten stav se tak upravil, že už vidím na konec toho tunelu, kde to rozuzlení je možné. Můžu se do dvou let dostat absolutně ze všech nesnází a problémů, ale hlavně jsem si při této zátěži uvědomil skutečnou realitu, která tady je.“

Nezáleží na tom, jestli jste v minulosti tu magii dělali. Museli jste ji dělat, dělal ji každý, je to vývojový posun. Aby člověk odložil absolutně svou vůli člověka, musí napřed zesílit svoji vůli. Jeho Božství vytváří takzvané charisma a člověk život po životě přibírá množství Boha v sobě a odkládá egoismus. A to Božství pak pracuje. Září z toho člověka. Ten člověk už ví, že existuje něco mimo něj, a ví, že může ovlivňovat myšlenkami, ale tehdy začne hrát falešnou hru před světem.

Dan Hrabal, který natočil přednášky v Brně, on byl neuvěřitelný, je to kouzelný človíček. On se teď stará o ty přednášky na YouTube. Nevím, jestli to víte, jestli jste to zjistili; ony se na pár dní ztratily, zkrátka zmizely. A teď mi lidi, když jsem jela na Rusavu, začali psát a volat. Byli vyděšení, protože někdo si to nestihl poslechnout, někdo to poslouchal opakovaně, protože i opakované poslouchání přednášek vám pomáhá, docvakávají vám věci, které jste předtím třeba neslyšeli, protože už jste zase na to připraveni, ten posun je ohromný. Lidi bláznili a představte si, že v tom mi ten telefon vypadl. Zkrátka mi nefungoval, což bylo úžasné. Ale já jsem stihla tomu Danovi poslat SMS: co se děje? A on mezitím nahrál ty přednášky, protože on je měl stažené na CD a umístil je tam zpátky. Na jiném linku, mám je na webovkách, zase, všechno se událo.

A tenhle Dan mi říkal: „Ivanko, já žiji blízko Zlína, já přijedu do Otrokovic, tam na tebe počkám u pumpy a dáme si aspoň kafe. A pak mě odvezeš na nádraží a já pojedu domů.“

Já říkám: „Tak dobře Dane, tak jo.“

A jak ho vezu tím autem na nádraží, tak on se na mě tak koukal a říká mi: „Já se ti musím k něčemu přiznat. Víš, já jsem ve svém životě napřed dělal číšníka a tenkrát jsem žil ve Zlíně. A v grandhotelu Moskva, tam byly takové samé celebrity, ať politické už za totality, tam byl Dubček a Husák, pak tam byli ti pototalitní lidi, tam se odehrávaly takové pitky, a lidi ze šoubyznysu a herci... Pak jsem dělal dvacet let kulisáka v divadle. Já jsem jenom pozoroval ty herce. Ale můžu ti říct, že obecně, že spousta těch lidí jsou ve skutečnosti úplně normální obyčejní lidé. A já jsem byl rád, že jsem směl být v jejich blízkosti a že jsem je směl pozorovat, protože já jsem zjistil, že každý z nich má minimálně tři tváře. Oni byli normální do určitého bodu, pak už najednou ne. A já jsem si hrozně přál vedle tebe strávit aspoň dva, tři dny života.“

A on tenkrát, když jsme natáčeli to Brno, tak spal taky u Aničky, takže my jsme potom ještě do večera seděli, povídali jsme si a on šel potom spát do pokojíčku, já do ložnice a Anička do obývacího. Byli jsme tam vlastně dva dny.

A on mi v tom autě říká: „Dneska je třetí den, kdy tě smím pozorovat. Já pořád čekám, že se objeví nějaká druhá tvář, ale ty máš jenom jednu proboha.“

Já říkám: „Dane, druhou tvář přináší ego, které něco hraje, něco předstírá. Já jsem ten nejobyčejnější člověk, kterého si dovedeš představit neboli nejsvobodnější.“

Víte, já miluji italského zpěváka Vasca Rossiho. To, co já vám přináším na přednáškách, on má ve svých textech, ve svých písních. On je neuvěřitelný. V jedné písni on zpívá: Basta poco la fare la bella figura – stačí málo, chtít nedělat ostudu. A už to jede. Nechtějte nic, jenom buďte, žijte. Neubližujte, dělejte to, co byste chtěli, aby ti druhí vám dělali a dávali. Nevynucujte si odměny, pochvaly, nic. Zapomeňte na tu svoji roli. Buďte skutečně poslední a žádné ego neuslyšíte a neucítíte, a když, tak se ho lehce zbavíte, protože ho budete jenom pozorovat. Není plátno, na které by se to ego mohlo promítnout. A on to plátno potřebuje.

My se sem narodíme do hmotného těla neboli do Gaii (vaše tělo je Gaia). Když lidské tělo zakopete do země, ono se za čas rozpadne na prvky tohoto světa, na Matku Zemi. Ty prvky jsou stejné jako jsou v rostlinách, jako jsou v takzvané neživé přírodě. Nevěřte tomu, není to pravda. I takzvaná neživá příroda má svůj inteligenční kvocient, který je velmi nízký, ale je tam, on se zvyšuje pouze tím časem, který tady iluzorně vidíme ve hmotě. Ale prvky jsou ve vás, vy je pouze ožívujete. Ožívujete je svojí energií, která mimochodem se bude také evolučně vyvíjet. To vše bude přibývat. To tělo, když se rozpadne po čase a zasadili byste tam kytičku, tak ta kytička ty prvky vycucne. Ten člověk se změní v tu kytičku, to jeho tělo, ta hmota. Za čas přijde králík, zbaští tu kytku, stane se to králíkem... Ty prvky tady zůstávají, jenom se přelévají, je to iluze tohoto světa. Ale ten, kdo tady žije v těch tělech, v těch hmotách, je vaše Božství. Takže iluzi oddělenosti zažívá člověk, který se odděluje svým egoismem. Vidíte, on si připadá takhle. Takový člověk bojuje proti světu, proti druhým lidem, proti situacím svými

egoismy. A egoismy, už víte, co jsou; a boj, co je – je to negativní emoce, všechno, co odmítá.

Zkuste si představit pro třetí dimenzi, co je to přání. Přání je, když nejste spokojeni se stavem, který máte tady a chcete něco jiného, něco růžovějšího nebo bleděmodřejšího. To samé je ale i modlitba. Já vás učím, že vše je dobré. Ano, nikdy bych nic neodsoudila. Vše je Boží, je to ve vývoji, je to život. I modlitba byla lidstvu dána pro třetí dimenzi, protože v té mizérii, kterou tady prožívali lidé ve svých osudech a byly velice drsné, vy jste prožívali spoustu hodně, hodně drsných věcí, jste tu modlitbu jako berličku museli mít.

Zkuste si ale uvědomit, co je i dalšími jemnějšími berličkami. Třeba od někoho milovaného dostanete amulet. Máte pocit, že vám přinese štěstí. Takhle předzvěst vás vlastně zklidňuje, vy máte pocit, že teď určitě to štěstí mít budete, to znamená, že váš čakerní systém se začíná uvolňovat, trošku vás osvobodí od toho strachu. Pozor, za to nemůže ten předmět. To je to, co vůči tomu máte, ten vztah v té hlavě. Je to skutečně jenom psychická berle. Stačí i člověk, kterého potkáte na ulici, a který vám jenom řekne – to nic není, to přejde. I tohle je pro vás Bůh, který přišel na pomoc, aby vás zklidnil. A ono to skutečně potom přejde, když nezůstanete v křeči. Vy uzavíráte Bohu žití tady, takže pak trpíte. Ne, ten egoismus vás odděluje, on vás umrtvuje. Tehdy ta buňka toho těla si připadá sama – a už se lituje, nenávidí druhé, kritizuje, bojuje... Pozor, ty odpory jsou i směrem dovnitř, k vám.

Spoustu lidí se sem narodilo jenom proto, aby se naučili milovat sami sebe. Jste dokonalí právě v tom stavu, v jakém jste. Pokud se nenaučíte radovat z toho života, který jste si vybrali vy sami. Jsou lidé, kteří tady nechtějí být, chtěli by třeba i odejít na druhou stranu, ti mají absolutně zablokovanou první čakru. Ale oni neví, že Bůh v nich – oni sami – si vybrali tenhle život, aby se naučili radovat. A teď si představte, že v tomto stavu odejdou nějakým způsobem, a musí se sem vrátit. Oni sami už si zhoršují všechna budoucí zrození. Takto mohou žít i několik životů. A mohli by se osvobodit, tady a teď, prohlédnutím v tuhle jedinou chvíli – tak jo, vždyť jsem si to vybral, tak já ten život přijímám se vším všudy. Teprve tehdy ten člověk nastartuje optimismus a zhodnotí... Takový člověk, který má sevřenou jedničku, má bolesti v nohou, je vyčerpaný, unavený, nemá sílu ani chodit, ani dýchat. On tu nechce být. Slyšíte to? Chtění je synonymum egoismu. Takže tento člověk se destruuje. Buď destruuje okolí nebo sám sebe. Obojí je silný egoismus neboli chtění něčeho jiného než je; takže nepřijetí.

Člověk, který není oddělený svými egoismy, ten je úplně jiný. Ten už nebojuje proti ostatním, on je miluje a přijímá je takové, jací jsou. Nemusíte se bát, že neumíte třeba milovat. Jsou lidé, kteří necítí lásku. Na tom nezáleží. Stačí, když budete respektovat druhé, ta láska přijde sama. Napřed musí přijít stav smrti ega, kdy to ego musí téměř zemřít, to znamená, vy musíte svými vibracemi se dostat do takových hladin, aby už jste byli mimo dosah Satana, který vysílá svoje egoistické vibrace. Pak už je neucítíte nikdy. O to jde. To znamená, že stačí, když nebudete dělat vnitřní odmítavé emoce. To stačí. Tehdy se Božství ve vás otevře, a vy se spojíte. Tady vidíte, jak probíhá aurické sezení. Já jsem vaše Vědomí, to znamená, že já jsem u vás vevnitř. To je divné, že jo.

Ano, já jsem vaše čisté Božství, které tady chodí v jiném těle, mává rukama a mluví do mikrofonu. Vaše Božství je stejné v druhých lidech, jenže oni, když jsou uzavřeni na některých čakrách, tak k nim nemůžete, a vy ty odpory cítíte. A hlavně se pak učíte jeden od druhého. Jste přitahováni těmi svými karmami jeden k druhému. Takže, když já jsem čistá, jsem v každém člověku. On ke mně přijde a požádá mě, protože přes svůj egoismus nevidí pravdu tohoto světa. A já ji vidím, protože ten egoismus nemám. U mě už došlo ke změně Vědomí.

Co to je transformace, která se teď děje. Ona tady vždycky byla. Už když jste se narodili, tak ve vašich programech máte, kdo se do té pětky dostane, a kdo ne. Ale všichni se vyvíjíte. A ti, kteří se tam eventuálně nedostanou, na tom nezáleží, oni třeba ještě pár procent nemají nabráno, budou tvořit nejhornější vrstvu zpětně v Rybách, ale budete vždycky na tom správném místě.

Zkuste si představit, že máte doma dvě malé děti a obě chodí do první třídy. Jedno dítě se učí bezproblémově, chápe všechno, umí už počítat, číst a psát, takže ono projde lehce do druhé třídy. Ale to druhé dítě má problémy, do konce školního roku nedokáže hladce počítat, takže není problémem pro spravedlivého a láskyplného rodiče, aby to dítě nechal sedět znovu jeden rok v první třídě. Ale celý rok se s ním budu ráda učit. Až on to dožene, hladce projde do druhé třídy. Kdyby se tam totiž dostal dřív, bude tam nešťastný. Budou se vytvářet ohromné komplikace, on tam bude zoufalý, nebude rozumět vůbec ničemu. Takže vidíte, že on by ten človíček vlastně trpěl.

Je správné – a je na každém z nás, kde jsme. Vývojově vůbec o nic nejde. Je jedno, jestli je někdo ve třetí, v páté anebo ve vyšších dimenzích. Je to úplně jedno. Vy jste se tady sem zrodili pro nynější časový harmonogram.

Je to úplně to samé, jako když vidíte základní školu, první až devátá třída. Každý je tam, kde něco složí a posune se dál, když se něco naučí. Ti vyšší už koukají na ty nižší třídy jako na hrozně lehké, protože už to umí. To, co už umíte, to je pro vás lehké. Když vidíte na sousedovi, jak se máchá ve věcech, které dneska děláte úplně jako když volně dýcháte, nepřipadá vám to těžké.

Dítě, které se bude učit běhat, každou chvilku sebou řízne. Pro něj bude nepřekonatelné udělat dva kroky souvisle, ale jakmile se jednou naučí chodit, už to nikdy nezapomene, a bude tady běhat až do konce svého života.

Takže tady vidíte, jak je to iluzorní. Ale ti, co jsou v té první třídě, koukají na ty druháky a na ty deváťáky jako na Bohy – je to také iluze. Oni tam také jednou dojdou ve svou dobu, ale všechno má svůj čas. Jestli někdo rozumíte matematice, tak budete vnímat, že nemůžete nikdy nic vynechat, že někde ve vyšších matematických stavech by vám nějaká z těch základních matematik chyběla. A proto je důležité, abychom si krok za krokem úplně všechno prožili. A nikdo není špatný. Každý je pouze tam, a vidí to, co neumí. Bůh ve vás si zvolil tyto životy, protože přesně odpovídají rozhraní mezi tím, co už jste uměli, a co ještě neumíte. Takže všechno, co jste si dali za úkol jako Bohové – máte na to, abyste to dokázali, každý z vás, neexistuje výjimka. Bylo by nesmyslné, aby vás někdo jako prvňáka hodil do devítky, to neexistuje. Takže vidíte, že není čeho se bát.

Někdy řešíte opravdu neuvěřitelné příběhy. Vymanit se z hladin magie je velice těžké. Nedávno jsem komunikovala s paní, která se bojí magických hladin. Psala mi, že na ní nějaká paní viděla nějakou strašnou karmu a prokletí, na které upozorňovala, a kdo jí to udělal, že to je asi bývalá kamarádka, která ji přestala mít ráda, a jak se toho zbaví. A pozor, byla ještě ve hladině toho, že by se chtěla bránit. Vy si vždycky musíte uvědomit, že jste buňka těla a ochrání vás jenom láska. Hladina třetího oka je jenom láska. Takže já jsem jí odpověděla, ať ji ani nenapadá, aby na toho člověka myslela s negativními emocemi, že tu ženu musí jenom milovat. To je jediné, co můžete – milovat ji. Protože, když vidíte druhého člověka, který vytváří to, co jednou sklídí, tak už musíte cítit soucit. Jestliže ale vy byste se bránili tím, že byste si dělali různé ochrany a takové ty věci, které tady lítaly... Ne, ne, ne. Vy máte ve svém programu A až B, že se s tímhle problémem – tady v tom a tom roce svého života – setkáte. A jestliže jste se s tím měli setkat, máte na to, abyste to vyřešili. Tady jde o to, abyste už konečně zastavili magické stavy, to znamená odrážení něčeho. Jestliže to ve vývojové fázi máte a udělali byste si takzvané vajíčko, ono nějaký čas to vajíčko vydrží. Prosím vás, nedělejte to. Už berete vůli do svých vlastních rukou. Ale hlavně, to vejce, jak jdete tím časem – a vy už jste to měli umět – jednou praskne, ale to vás smete. To bude taková rána, to si nedovedete vůbec představit.

Já jsem sama zažila několikrát v životě zablokované čakry. Já sama jsem letěla metr vzduchem od člověka, který měl takhle extrémně zablokovanou čakru.

Vy jste energie – žádné ochrany, ochrana patří do magických stavů, tady ještě ten člověk prosazuje svoji vlastní vůli, takže přijde pár životů – buď černých nebo bílých – které zesílí vaše vůle, černí mágové zneužívají, ubližují... A věřte mi, protože já jsem sem přišla z hodně vysokých světů, musela jsem být konfrontovaná s černými i bílými mágy, ale oni mě nemohli nikdy ublížit – a nevěděli proč. Já jsem je milovala, já jsem jenom cítila obrovský soucit, protože jsem věděla, co na ně dopadne. A jenom lidsky jsem jim směla říct: „Nedělej to, neblázni, to jsou všechno nesmysly.“

Tam bylo úplně všechno. Od vytahování se jako: „Já jsem vyléčil... já jsem udělal...“

Já říkám: „Poslyš, nenapadá tě, že to dělá božství v tobě?“

To nechtějí slyšet tihle lidé. Ale oni za to nemohou. Já jsem je potřebovala jenom maličko naťuknout – a třeba se chytí někdo – zkusit a poodstoupit. Protože když byste chtěli třeba dítě ochránit od nějakých nesmyslů – a to už jste zjistili – to dítě se začne bránit, začne útočit na vás, ono si potřebuje tu zkušenost prožít. Tohle máme my všichni – takže smíte poradit a stáhnout se, odevzdat je do Božích rukou. Nebojte se, on se vám o ně postará ten Otec, těm lidem se nemůže nic stát. Víte, stačí zklidňovat. Nikdy nemůžete druhému člověku lhát, což vy v této realitě ještě nevnímáte.

Zkuste si představit, že máte vedle sebe třeba maminku nebo někoho blízkého, který bude mít třeba srdeční záchvat. A teď vy se budete o tu maminku starat, zavoláte sanitku. Musíte ji zklidňovat:

„Mami, neboj se, jsem tady, já s tebou zůstanu, všechno dobře dopadne.“

Tohle je zkouška od vás jako od člověka velice důležitá, protože vy se můžete naučit toho člověka zklidnit. Když on se zklidní, upraví se mu čakerní systém a on přežije. Anebo také nepřežije, v tom případě on měl navolený bod B a měl odejít, ale jemu se skutečně nic nestane. Nemyslete si, ta maminka, když projde na druhou stranu, tak ona ví, že se jí nemohlo nic stát, tam zná už jinou realitu – realitu vyšších čakr, protože ony se nám tady v této hmotě rozpouštějí pouze dolní tři čakry – jednička, dvojka, trojka, ale už od čtvrté žijeme ve vyšších fázích neprojeveného světa. Tenhle svět vidíte jako tkáň. Není vidět počasí, není vidět čas, nejsou vidět věci, které tady běžně my vnímáme. Ale oni znají každou vaši myšlenku. Tam je všechno v trvalé věčnosti neboli v přítomnosti. Jestliže vám někdo z rodiny odejde, všechno, co jste mu takzvaně nesměli říct – a někdy se tím lidé trápí; to není pravda, oni to všechno vědí, Jejich božství jste totiž vy, vy sami. A i kdyby vám někdo ukradl z kapsy pětikorunu, budete vědět: proč vám ji ukradl, co u toho cítil, jak se potom cítil, pro co se rozhodl, protože všechno jste vy, vy jste nahoře úplně všechno.

Realita Božství je nádherná věc. Člověk v páté dimenzi se musí vzdát úplně všeho. Napřed přijde stav, kdy přestanete dělat odmítavé emoce. A to už víte, že zastavení odmítavých emocí je brána, která se nazývá čtvrtá dimenze. Proto já jsem učitel a převaděč do páté dimenze. Já vím, jak se dostat tam a jak se pro další vrátit zpátky.

Jestliže se naučíte žít ve spokojenosti, naučíte se žít ve čtvrté dimenzi – a ta je branou do páté dimenze. Tady budou probíhat velké zkoušky pro vás – a velké množství zkoušek, protože Božství si musí být jisté, že už nikdy ty negativní emoce neuděláte, aby se tato brána mohla trvale otevřít. Vidíte, Otec chce žít teď na zemi. Ano, nebe sejde na zemi. Nejkratší cesta pro otevření tady toho otvoru je láska.

Ježíš nám ukázal, že máme v prostoru a času ukřižovat naše emoce a logiku. Ano. Jestliže začnete odkládat negativní emoce neboli přijímat ten osud té Boží vůle, kterou tady žijete, začnete vidět věci jinak. Dosud jste je viděli ve třetí dimenzi: dobrý – špatný a podobně; to je základ. Začnete vidět věci jiným Vědomím. Začnete vidět, že ony jsou skutečně dobré. Dřív se vám mezi bodem A až B něco událo, v určitém časovém úseku, a byli jste v křeči, jak jste to odmítli. Ale po uplynutí určité doby, třeba za dva roky, jste zjistili, že to vlastně bylo dobře, že jste se kvůli tomu seznámili s jinými lidmi, začali jste přemýšlet úplně jinak – a bez té události by se to nestalo. Po čase zjistíte, že ten časový odstup, kdy začnete přehodnocovat věci od špatných směrem k dobrým se zkracuje. A žití přítomnosti je, když v okamžiku, kdy se stane ta událost, kterou tu byste dřív považovali za něco špatného ji přijmete; a budete vědět, že je to dobré, to je stav přítomnosti, kdy už nejste schopní tady vytvořit bránu, proto prožíváte, a jsou pro vás velmi dobré, ty vaše těžké životní situace. Ano, ony jsou velmi dobré, je to pro vás trénink, který jste si nabrali. Jakmile je budete považovat za špatné, nepřijímáte je a je to pro vás velmi těžké, ony takové jsou. Já jsem vždycky mívala se smíchem takový dovětek: „No hergot, vždyť jsem si to vybrala.“

Přijde takové vnitřní zklidnění, kdy to přijmete. Ano, já – Bůh, který si přišel zahrát Ivu, jsem si to vybrala. A věřte mi, ať se děly v mém životě neuvěřitelné věci a byly některé hodně, hodně těžké, já jsem byla vždycky jenom šťastná, už díky tomu, abych nedemolovala druhé lidi okolo sebe, protože to by bylo pro mě horší, kdyby ještě oni

byli zborcení. Takže já byla jenom šťastná kvůli nim, tím jsem je jenom podporovala, to své okolí.

Jestliže ukřížujete ego, už vnímáte jenom bezpodmínečnou lásku. Jestliže na vás někdo vystartuje, nejste schopní ho odsoudit, protože kdybyste ho odsoudili, už byste si zapsali karmu, a vy to pak vnímáte jako tíhu. Naopak, ten druhý člověk, který vyvádí a dělá ty negativní emoce, vidíte, kdo přichází, to není jeho skutečná realita – tam přichází jeho ego. On o tom neví. Ale hlavně: tím, jak vytvoří tu negativní emoci, on si zapisuje karmu a musí mu to někdo z toho vnějšku, z toho světa udělat. Když tohle vnímáte, přijde obrovský soucit. Pozor, soucit není lítost, nepleťte si to. Lítost patří mezi negativní emoce, to znamená – odmítání. Soucit je soucítění. Vy jenom víte, co ten člověk prožívá v té chvíli, co teď žije, to je všechno, tady přichází obrovský soucit, protože víte, co on v budoucnosti bude muset zažít.

Víte, pro mě těch dvanáct let, co jsem přednášela doma v soukromí, bylo neuvěřitelných už jenom proto, že ti lidi se mi tam po čase vždycky vrátili – za pár měsíců, za půl roku. A teď vyprávěli ty své historky, které žili, kdy skutečně, když začali pracovat, tak se všechno v tom okolí měnilo. Ti lidé jsou s vámi spojení.

Já jsem teď byla na Rusavě, je to pár týdnů zpátky. A tam byla úžasná paní, tam byla celá rodina, byli tři: manželé s dospělým synem. A ona vyprávěla, že od dětství je křesťanka, a v práci se jí stalo, že byla nesmírně prozkoušená, protože zůstala do pozdních večerních hodin v práci – to byla veliká laboratoř. A vedle v sousední místnosti byl muž, který trpěl schizofrenií. Pozor, vy už víte, že my všichni jsme schizofrenní. Ti, co jsou tady podle lidských měřítek schizofrenní, ti jsou extrémně, tam jsou minulostní ohromné zápisy, které se musí tady už prolnout do hladiny jakoby nemoci. Ale skutečně každý z vás slyší dobré a špatné hlasy – tam je to rozdvojení. A tento muž byl ale diagnostikovaný, lidsky, jako schizofrenní, čas od času se to ozývalo.

Ona říká: „Já dělám a najednou se otevřely dveře a on mi držel pistoli u hlavy, u spánku a velice drsným způsobem mi říká: Teď bude po tobě. Já jsem neřekla venku ani slovo, ale vevnitř, v sobě, jsem si začala v hlavě odříkávat Otčenáš. Načež jsem viděla, jak ty oči začaly mrkat a říká mi: Ty svině, jestli si myslíš, že tě zachrání ten tvůj pánbíček... Já jsem venku neřekla ani slovo. A teď on začal mrkat, mrkat, až se zklidnil, povolila ta ruka, načež se otevřely dveře a přišla kolegyně z druhé místnosti. Takhle mu to sebrala a říká: Jdeme... Jo, máš pravdu, on mě fakt slyšel.“

Ale navíc i v té kolegyni byl Bůh. Už musíte vidět tu realitu, která je skutečná – celek. Nic není náhoda. Náhoda neexistuje, na to zapomeňte jednou provždy.

Bude vám v pravou chvíli přicházet neuvěřitelné pomoc, když ji budete potřebovat a zasloužíte si ji. Všechno, co se tady teď děje – a teď je to velmi chaotické, budete mít podivné stavy hlavně v noci. A začnete zapomínat. Já vám to zase ukážu z jiného hlediska. Vy v hlavě máte dva přijímače. Jeden je naladěný pro hladinu hmoty, což je levá hemisféra, kde je sídlo ega. To ego tam skutečně bydlí, vy tam máte přírodou zabudovaný takový čip. Ta levá hemisféra hodnotí, sčítá, posuzuje, kritizuje, dělá zkratka všechno, co tady my lidé v egoismu umíme dělat.

Tím, že přicházím jako učitel a přináším od Otce podmínky mechanického přechodu zpětně do páté dimenze, protože on nás vydechnul, my se jenom navracíme, proto říkám zpětně, tím vám vyrazuji z činnosti levou hemisféru. Začne vám naskakovat pravá hemisféra vašeho skutečného Božství a bytí. Teď právě tím, že vám vypadává občas ta levá hemisféra, prosím vás nezmatkujte, budete takzvaně sklerotičtí, nebudete si pamatovat co bylo před hodinou. Je to normální, ono se to všechno stabilizuje, až se nastartuje ten běh, ono to musí trvat nějaký čas. Bude pro vás trochu těžší i fyzicky. Někdy nebudete v noci spát, budete cítit ty vibrace, které se tam dějí, to kmitání, bude to s vámi třeba i třást. Někdo může mít i křeče. To nic není, to přestane. Jsou tu stavy i tachykardie, kdy se vám najednou zastaví i srdce, a najednou se rozeběhne, dohání to. Je to normální, v páté dimenzi budete spojováni přes vaše srdeční čakry, přes fyzická srdce, vy se budete milovat – tady už jsme MY, symbol je kruh. A my jsme ukřížovali oddělenost neboli egoismus. Nebojte se toho, když přicházeli seshora, vždycky nás na to upozorňovali. Já jsem tyto tachykardické stavy měla před dvaceti lety. Pak to měly moje děti, které v té době byly ještě celkem malé – třináct, patnáct let. A potom mi jenom vždycky říkali, že když jste z toho nervózní nebo byste se báli, nedopustíte to, i strach je egoismus, to už víte, tím byste se poškodili. Takže běžte klidně na vyšetření. Ti doktoři na nic neprijdou, vůbec na nic, ale zklidní vás to. Zůstanete tady v té rovině logiky zklidnění, takže to zažívejte.

Když se mi narodil můj nejstarší italský vnuk Matya, tak Péťa, když porodila, tak když došlo k vyšetření, hned mi volala: „Mami, on má nějakou vadu na srdci.“

Říkám: „Péťo, nemá, ty to víš.“

Ale najednou jako matka, prožili jsme to, byla v roli matky a bylo jí sedmnáct...

Říkám jí: „Neboj se, to všechno proběhne. Dělej všechno, co ti lékaři říkají.“

On nebral žádné léky, jenom měl chodit jednou za čas na kontroly. Uběhly tři roky a ona mi jednou volá a říká: „Mami, to je neuvěřitelné.“

Ten primář v Miláně na kardiologii je předsedou nějaké kardiologické organizace a Unie koupila nějaký speciální nový přístroj, který ještě dřív neexistoval. A oni ten přístroj umístili do Milána. A protože ten pan primář byl jejich ošetřujícím lékařem, tak oni měli přijít na vyšetření na ten nový přístroj.

A ona přišla z toho vyšetření, volala mi a říká: „Mami, tys měla pravdu. Představ si, on vylezl ven z té místnosti, chytil mě za ruku a říká: Já se vám musím nesmírně omluvit. Ten kluk nejenom, že nemá nemocné srdce, ale on ho má dokonalé, tam zkrátka neprojde ani ťuk. To je tak dokonalé, ty chlopně uzavřené a všechno tak důkladně pracuje, že my jsme ten zvuk vůbec neznali, takže jsme si mysleli, že tam je nějaká závada. Takže máte neuvěřitelně zdravé dítě, já jsem takové srdce ještě nikdy neviděl.“

A ten Matya je takové dítě milující, to vidíte na tom člověku, jak miluje. Ty děti fakt vědí.

Já si pamatuji, jak mi moje dcera vyprávěla: „My jsme šli z domova, tam je taková uzavřená zahrada, a tam ležel na zemi papír. Já jsem se pro ten papír sehnula, že ho vyhodím. A teď jsem se nadechla a chtěla jsem mu říct proč to dělám.“

Protože ho chce učit. Ona je nesmírně čistá.

A on se tak na ni podíval a říká: „Mlč, mami. Já to vím. Ty jsi teď zachránila hodně lidí od odsudku, vid’?“

Takové to – hele bordel, no to je hrozné... Každý čin, který tady uděláte, má svůj smysl, každý nechává následky. Snažte se o to, aby následky, které zanecháváte, byly hezké, dobré.

Jestliže vy přejdete přes hladinu třetího oka, to znamená, že začnete žít svůj klid a přijímání bez negativních emocí, otevře se nejenom tohle. Zároveň už víte, že se vám vyřadí levá hemisféra, což je vlastně to samé. Ale zároveň, když začnete takto trvale žít, začíná obrovská změna Vědomí. Začnete vidět, že vše je dobré. Přestanete se bát, odpadnou veškeré egoismy, které tu jsou, protože strach je taky egoismem. Uvědomte si, že jediný stav bez egoismu je spokojenost. Egoismus je prosazování vůle toho odděleného člověka se jménem a s tvarem.

Co to je strach, to vám hned vysvětlím. Za prvé, strach je iluze, on vůbec neexistuje. Strach je jenom, že vaše vásana ještě chytí vibrace ega. Takže strach je nespokojenost, co bude. Spousta lidí si myslí, že strach je v přítomnosti. Tak to není. Teď, tady se vám ještě nic neděje. Vy se bojíte, co bude za okamžik nebo za týden nebo za měsíc – to jsou hypotézy, vy máte být v přítomnosti. A přítomnost je spokojenost. Takže buďte spokojeni tady a teď. Co bude zítra, pozítří – to se uvidí. A věřte mi, že když budete spokojeni, tak budete tvořit tu vaši hladkou cestu a všechno se vyřeší. Tehdy ale, když už takto budete trvale žít – slyšíte žít! víra se musí žít! – tím se vám otevře třetí oko trvale. To už vám nikdy nikdo nesebere.

Tady v tom hmotném světě, ve třetí dimenzi, existují ještě i věci, které se někdy mohou používat. A lidé je někdy používají na to, aby si vzali takovou berličku. Jsou to třeba drogy; to je strašná zátěž, drogy nesmírně ubližují. Ten člověk tam sice nahlédne, je mu lépe, protože člověk, který začne brát drogu, vždycky byl nespokojený. Nikdy nezačne brát drogu člověk, který byl spokojený, jemu ta jeho realita stačí. Někdo se k tomu dostane ze zvědavosti, aby zažil nějaké jiné světy, ale i zvědavost, to už víte, je egoismus.

Člověk, který je na vysoké duchovní úrovni, když si vezme drogu je mu strašně špatně, protože ta droga negativní lidi vyzdvihne nahoru, pak se propadnou, pak najdou tu svoji závislost na těchto stavech, to je ta původní závislost. Později si zvykne tělo, tam je konec. Oni si i tohle musí někteří prožít ve svých životech, nabrali si to jako zkušenost. Ono je to samozřejmě i pro zkoušku toho okolí, neboť to demoluje všechno okolo. Ale člověk, který se setká s drogou a je ve vysoké hladinové fázi, jemu je špatně, protože stavy vysokých duchovních pokroků jsou mnohem vyšší než jakýkoliv zážitek drogy, věřte mi.

Já jsem kdysi dávno prožila jednu jedinou moji operaci, protože jako dítě jsem nesměla o těchto věcech nikomu vyprávět. Já jsem vlastně zamlčovala informace, takže moje tělo reagovalo na jedničky a já jsem měla hrozné zácpy. Takže po pár letech takových stavů jsem se dostala do fáze, kdy jsem dostala běžnou lidskou nemoc, která se jmenuje hemeroidy. A po té operaci – to se dělalo tenkrát klasicky, to bylo v devatenácti letech

– mi píchli v nemocnici Dolsin. Mně bylo tak špatně, já jsem myslela, že umřu. To už udělali i před tou operací, protože vám píchnou náladovku.

Já jsem té sestře říkala: „Prosím vás, nepíchejte mi žádnou náladovku, protože já se nebojím.“

„Ne, my musíme,“ takže mi píchli náladovku. Mně se udělalo tak strašně špatně...

Já jsem byla ráda nakonec, vy víte, že jsem vždycky ráda, že jsem to směla prožít. Ano, já jsem tam pochopila, co zažívají ti lidé. Když jsem dostala tu injekci, tak tu bolest, která tam byla po té operaci jako kdyby někdo naložil na auto a odvezl ji za hory. Ona tam byla, já jsem o ní věděla, ale byla mi lhostejná. A teď si vezměte, jak lidé spadají do závislosti, ať je to droga nebo i alkohol. Oni jsou napřed pesimističtí. Zkuste si vzpomenout, když někdo zažije nějakou pro něj šokující událost, tak řekne:

„Musím si dát panáka.“ To je taková klasická jakoby záchrana. Takže do sebe lupne panáka, a ono se to tak jako rozmělní v něm, to odmítnutí se posune, je mu lhostejné. Tam trochu zažíváte stavy toho alkoholu. Načež vystřízliví, ale on si trochu odpočinul od toho. Najednou je to zase blízko, už to zase řeší, tak si tam lupne druhého, a zase nastává ten kolotoč toho zvykání si tělních buněk a ony ty buňky mají paměť, ony si fakt pamatují, tím se do toho hladce dostávají. Ale člověk, který je duchovně vysoko, ten nepotřebuje ani alkohol a nepotřebuje ani jiné náhražky, hlavně ty drogové náhražky – naopak.

Můj skutečný muž, který je teď se mnou, a na kterého jsem čekala od narození, kdysi dávno si na jedné party v New Yorku zapálil marjánku. Tam kouřili všichni, tak si dal taky páva.

On říkal: „Ivanko, já, který jsem celý život miloval lidi, všechny jsem měl rád a všichni se mi líbili,“ on je úžasný člověk, „najednou jsem byl podmračený, koukám kolem sebe a oni se mi tak nelíbili. A byl jsem protivný... Já jsem musel odejít.“

Tohle jsou dopady na tyto věci.

Já si pamatuji, že i moje starší dcera jednou na nějaké párty si dala šluka. Okamžitě se vymístila. Jí se udělalo tak strašně špatně. Říkala, že ji jeden spolužák vynesl ven.

„A teď jsem se viděla nad sebou, jak jsem se vymístila, jak jsem byla bez života.“

Ten Honza byl vyděšený, měl ji položenou na trávniku před tou restaurací a fackoval ji po tváři, jak si zoufal, co se stalo.

Ona říkala: „Mami, už bych to v životě neudělala.“

Tady jste skutečně chráněni a když náhodou se k tomu v těch vysokých duchovních stavech dostanete, tak dostanete takovou ťafku, že vás to pak už ani nenapadne. Neexistuje cesta zpátky, vždycky musíte jít jenom dopředu, tady je jenom to oživení pro jednou, pro dvakrát, pak už to nikdy neuděláte. Vysoké duchovní stavy jsou nepřetržitá, ohromná blaženost.

Já jsem zažila před čtrnácti dny po cestě z Košic krásnou věc s jednou ženou, která byla v Košicích. Ona byla z Prahy a my jsme spolu jely potom lůžkovým vozem zpátky. A už když jsme se loučili na přednášce, ona říkala:

„Jé, vy teď jedete tímhle vlakem? Já taky.“

Já říkám: „Ale já mám lůžko.“

„Já taky.“

Já jsem se smála: „To třeba budeme spolu spát.“

Ona spala ve dvojce, já jsem spala v šestce.

Načež ráno jsem měla tři čtvrtě hodiny času a tak jsem říkala: „Já mám ještě čas a když vy taky tak vás zvu na kafe.“

Tak jsme na pražském nádraží šly spolu na kafe a ona říká: „Já vám něco musím vyprávět, ale strašně se budu stydět.“

Říkám: „Proč? Nemusíte. Tak mi to radši nevyprávějte, než byste nechtěla.“

Ona: „Ne, já vám to musím říct. Já jsem v noci dlouho nemohla usnout. Pořád jsem slyšela, co se ozývalo na té přednášce a tolik věcí mi došlo a bylo mi tak dobře. A najednou přišel ohromný orgasmus.“

Ano, přišel Bůh. Jestliže dostanete Boha do těla, budete celý den nepřetržitě po dlouhou dobu prožívat trvalý orgasmus. Kam se hrabou drogy, věřte mi. Je to nádherné, je to Bůh, není za co se stydět. Moc vám přeji orgasmy. Je to krásné spojení.

Vidíte, tady je další fáze, o které jsem ještě nemluvila.

Člověk, který žije od té hladiny, od třetího oka směrem dolů, to znamená ještě prožívá třetí dimenzi a své negativní emoce, on vypadá takto: jako malá pyramida, která je špičkou otočená směrem do země. On je ještě ponořen ve hmotě. On prožívá hmotu, vidí hmotu, bojuje o ni, chce peníze, chce lidi vlastnit. On se neumí té virtuality tohoto světa zbavit. Jde to až po velmi dlouhém čase, po velmi mnoha životech. Jestliže ale se vám otevře třetí oko, změníte Vědomí. Je to skutečně jenom stav Vědomí, ta transformace, kdy si uvědomíte a začnete žít, že vše je dobré. Tehdy se váš obraz změní, vy se změníte v pyramidu, která je otočená směrem nahoru. A tehdy máte neuvěřitelnou energii.

Když mluvím o té pyramidě, tak se zmíním o jedné věci, kterou jsme mohli prožívat teď nedávno, když tady byl v létě můj muž. Viděla jsem za výlohou časopis Záhady života, vychází necelý rok, tak jsem ho hned koupila, protože můj Jára má hrozně rád takové věci. A tam bylo telefonní číslo na pana Šváru, který žije v Loukovci, to je v Českém ráji, což je od nás asi dvě hodiny cesty. A v tu dobu byla s námi ta naše Lucinka, která tam ještě neměla kluky z tábora.

A ten Jára říká: „Hele, my bychom mohli zavolat tomu Švárovi.“

Pak už můj muž odjížděl, v úterý letěl zpátky do Ameriky.

Říkám: „Tak si uděláme ještě poslední výlet. Luci, pojeděš s námi?“

Ona říká: „Jo, ráda.“

Nicméně druhý den, to bylo úžasné, to byla taky zkouška na ni, neuvěřitelná. Jak jsem říkala, ona je logická. Ona je super, ale ta logika brzdí. Vidíte to, vy máte ukřižovat emoce a logiku. Božská logika je, že vše je dobré. Logika lidská je dobré – špatné. A ona mě zná celý život a ví, co někdy prožívám třeba v nočních hodinách. A také jsme si o tom dlouhá léta povídaly. Ona občas taky něco zažila, takže ví, že tyto věci existují. Ona má jiný náběr, aby dostatečně věřila. A je připravená, tak se jí samy od sebe otevírají bez nějakého šťourání minulé životy. Takže ona těm věcem věří, ale nemá ještě takovou tu pevnou půdu pod nohama. Načež druhý den v autě jsme se museli smát, protože ona, když si sedla do auta, a vyjeli jsme do toho Loukovce, tak říká: „Mami, já ti něco musím říct. Jak jste mi včera nabídli, abych s vámi jela, mně se vůbec nechtělo. A já se divím, proč říkám: jasně, ráda – a přitom jsem nechtěla.“

Takže bylo vidět, že něco má zažít. Říkám: „Aha, copak tě tam bude čekat?“

„No mami, já se až bojím.“

My jsme tam přijeli, pan Švára byl úžasný člověk. My jsme mu chtěli i zaplatit, chtěli jsme mu něco dát, on že ne. On má na zahradě postavenou pyramidu přesně podle parametrů Cheopsovy pyramidy. On spolupracuje s panem Davídkem, který žije u nás v Žatci. A tak jsme se domluvili na první sezení. V té pyramidě musíte ležet v základně, ta pyramida vypadá jako stan s podsádkou, tam je stejně vysoká postel v úrovni té podsádky, takže vy ležíte v té základně. Každý z nás tam měl být půl hodiny. To bylo neuvěřitelné. I ta Lucka měla neuvěřitelné zážitky. Já taky. Víte, já už jsem v té páté dimenzi. Jestliže vypadáte jako tato pyramida, tehdy jenom jako kdyby vás něco otevřelo, já jsem se rozpadla, a zase jsem se složila. Před tím rozpadnutím jsem ještě měla stín v pravé ruce trošku, tam byla nějaká nečistota, to se složilo úplně bez nějakých zádrhelů. Já jsem cítila zřetelně, jak mi někdo sahá po obličeji – a pak ještě dva dny mi cukaly svaly v obličeji, jak se mi tam doladřovaly ty spojení. Fakt neuvěřitelné věci, Lucka taky, Jára taky.

My jsme se vrátili domů a první noc jsme nikdo z nás neusnul ani na vteřinu. Lucka spala v ložnici sama a my s Járou v pokojíčku. Kdyby bývala řekla, že nespí, všechno bylo v pořádku, jenže ona to skutečně neunesla, ta energie byla na ni tak obrovská. A bylo dobře, že to zažila, ona to potom taky posoudila, že to bylo dobře, i když to bylo těžké. Takže ona taky nespala celou noc, jenže v půl čtvrté ráno zavolala Aurelieni. Spal, druhý den šel do práce. Ona brečela, on byl vyděšený.

„Lucinko, co ti je?“

„Éééé... Já nemůžu spááát...“

A on je takový trpělivý, on je neuvěřitelný.

„Prosím tě, ty jsi říkala, že jsi...“

„To bylo hezkýýý.“

„Počkej, když to bylo hezké, proč brečíš?“

„Já cítím takovou strašnou energii, já se s tím neumím srovnat, já nemůžu spát, to je hrozné.“

Tak on hodinu s ní byl na telefonu, a pak ji tak nenápadně v půl páté řekl: „Lucinko, víš, já za hodinu vstávám.“

A ona: „Jéé, já jsem hroznááá...“ Pak tedy usnula.

Já jsem jí říkala: „Luci, prosím tě, přestaň vyvádět.“

Ona to neustála na té srdeční čakře, tam byly lítosti. Takže někde ji to skolilo. To jsou ohromné energie, které tam jsou. Jestli budete někdy mít možnost jít si lehnout na půlhodinu do té pyramidy, běžte.

Řeknu vám úžasnou věc. Já ten den odpoledne, když jsem odlila otisky, tak jak jsme byli nevyspalí, tak přece jenom jsem si šla na chvilku lehnout. A tehdy přišli a řekli mi, že stačí, když si tu pyramidu nad sebou představíte, za pět minut uvidíte, jak se vám všechno srovná. Já jsem byla plná energie, zase jsem vstala, nemusela jsem spát. Ale to už jsou stavy, kdy už pak pracujete jakoby sami se sebou a doladujete se.

Nahoře říkají, že v páté dimenzi budete mít jiný spánkový režim. Už to na vás začíná fungovat. Nemusíte spát přes noc tolik hodin, ale měli byste spát přes den. Čas, který se spí přes den je jako kdybyste dvakrát tolik spali v noci. Takže když se hodinu vospíte přes den je to jako kdybyste v noci spali dvě hodiny. My budeme velmi výkonní. Věřte mi, já už tak žiji dlouhá léta. Já ani nevím – to někdo za mě musí dělat – to je neuvěřitelné, kolik toho zvládnou a nemám pocit jako že bych to dělala já. Já skutečně odpoledne, když odliji otisky, tak na dvě hodiny si jdu lehnout, ale vydržím fakt až do půlnoci. Já to tak musím dělat, protože bych nestíhala věci s vámi. Ale za ta léta, kdy jsem mívala neustále aurická sezení a návštěvy týkající se duchovnosti a vývoje lidí, tak bych to nemohla zvládat. Ale ono se to skutečně děje samo.

Já si pamatuji, že jsem mluvila k někomu, a i teď to probíhá na téhle přednášce, já se proberu po přednášce a bude mi to připadat jako hodina. Ano, to je systematické udržování v přítomnosti. Já vás vlastně udržuji v přítomnosti, to je jediné, co s vámi dělám, čas tady probíhá velice rychle, nevnímáte ho jako časový úsek.

Čas vnímáte velmi, velmi těžce, když se vám něco nelíbí. Když něco neděláte rádi tak se to vleče, to minuta jsou dva dny, stále to nechce skončit. Teď ty odpory vás srážejí do třetí dimenze a tam vnímáte ten časový úsek jako obtížný. Ale jakmile něco děláte rádi, taková hezká dovolená, jak uteče rychle, nebo příjemná návštěva u milých lidí, je to krásné. Buďte prosím vás tam kde jste a s těmi lidmi se kterými jste. Jste na tom správném místě.

Mně zemřel před dvaceti lety tatínek a moje maminka, která ho velmi milovala, ale takovou tou třidimenzionální láskou se s tím velmi špatně smířovala. A nedávno jsem s ní zažila neuvěřitelně krásný pocit. Já jsem jela pryč na týden za mými dětmi a dva dny předtím, než jsem odjížděla, jsem slyšela, jak maminka někomu otevřela a byli to přátelé, se kterými jsme se neviděli nesmírně dlouho. Byli to přátelé mé maminky a mého tatínka, paní a pan Noví. A oni mají dceru a syna a ta dcera je o dva měsíce starší

než já. A díky ní já jsem se narodila. Já jsem přišla na svět takovým zvláštním způsobem. Já vám to pak budu vyprávět, když byste chtěli.

A oni se po letech ozvali a pozvali nás na návštěvu. A na té návštěvě to bylo krásné. Já jsem cítila, jak ta moje maminka z nich cítí toho tátu po těch dvaceti letech. Vzpomínali na něj, bylo to pro ni příjemné. Když jsme šli po cestě zpátky, tak jsme se tak držely za ruku, jdeme, a najednou jsem několikrát cítila, jak mi chtěla něco říct. A zase se toho vzdala, zase chtěla, až nakonec to nevydržela, měla jsem se to dozvědět.

Říká: „Já ti musím něco vyprávět. Včera v noci, když jsem šla spát, tak jsem usnula a najednou v jedenáct hodin jsem se vzbudila a já jsem cítila pach těla tatínka. Ale to bylo tak živé, já jsem věděla, že leží vedle mě. To bylo tak živé, že mi začalo bušit srdce, a tak jsem se rozčílila z toho, že jsem do půl čtvrté ráno nespala. On mi tak chybí, já bych tak chtěla být s ním...“

Já jsem jí říkala: „Mami, buď tam, kde jsi. Až jednou odejdeš za tatínkem, budeš s ním. A zase ti budu chybět já.“

A ona říká: „No, to je pravda.“

„Vidíš, tak buď ráda tam, kde jsi. A až tady jednou nebudeš, a budeš někde jinde, tak si užívej zas to místo, kde budeš pak.“

I tohle je takový egoismus prosazování, který vás činí nešťastným.

Já si pamatuji, jak můj nejstarší italský vnuk Matya jednou odjížděl zpátky do Itálie. My máme v pokojíku takovou tu postel, co se vytahuje. A on ležel nahoře, koukal na mě dolů a říká: „Babičko, já mám veliký problém.“

Já říkám: „Jaký, Matýsku. Sem s ním, ať ho vyřešíme.“ To já jsem na řešení problémů.

„Víš, když jsem tady s tebou v Čechách, já tě mám moc rád, tak mi chybí Mary s Brunem,“ to jsou druzí nonni „a když jsem zase v Miláně, tak mi chybíš ty.“

„Maty, taková zbytečná lapálie. Podívej se. Když budeš v Miláně, buď rád, že jsi v Miláně s babičkou a s dědou a užij si je. Můžeš si na mě vzpomenout, když mě máš rád, ale nesmíš trpět. Mně by se taky nelíbilo, kdybys trpěl. Je to zbytečné. Až budeš tady, tak si užij mě a nemysli na to, že nejsi v Miláně.“

Vy vždycky trpíte, když jste někde, a nemůžete tím hmotným tělem být všude. Buďte rádi tam, kde jste. A až se přesunete na to jiné místo, tak tam zase buďte rádi a ne naopak, tohle je žité přijímání Boží vůle. Pak trvale tam, kde budete mít tělo, budete prožívat stavy Boha. On bude s vámi všude, ale tehdy už budete i na těch ostatních místech, což vy nevnímáte.

Já jsem před šesti lety malovala chodbu v mém domě. Můj tatínek chtěl syna, narodila se mu jediná křivochcalka, jak se říká v Čechách, tak mě vychoval jako kluka. Takže já jsem s tátou zdila, dělala jsem elektriku, vybírali jsme senkrovnu, já jsem zkrátka dělala fakt úplně všechno, což je úžasné, protože dneska v tom domě žijeme samy dvě ženy. Moje maminka, které je sedmdesát osm a já. Já si maluji a dělám si opravdu všechny věci. Už se tedy nehrabu do elektriky. Nebojte se, až přijedete, nic vás nezabije.

Rozhodla jsem se, protože jsme neměli moc peněz, že tu chodbu, která je v některých místech opravdu hodně vysoká, že si vymaluji sama. Takže jsem si přivezla takové kozy, na které se pokládají ty fošny a všechno jsem připravila. Já jsem byla jak akrobat. Musela jsem dva dny škrábat, dva dny jsem to malovala a pátý den jsem to potom uklízela. Byly potom Velikonoce, tak jsem toho využila. Maminka je úžasný pomocník, ona mi všechno nosila tak k ruce a podávala, no úžasná byla. Ale ten první den, když jsem slezla z těch štaflí, mně bylo hrozně. To bylo tisíckrát nahoru a dolů, každých deset centimetrů popotáhnutí těch štaflí, zase vylézt nahoru, oškrábat, zase slézt, zase popotáhnout... Teď, aby to nespadlo... A protože zase máte zodpovědnost i za tu maminku, kdyby se mi něco stalo... To tam tak různě fungují ty pocity, vždyť to znáte sami, co prožíváte.

Načež volal můj muž z Ameriky a říká: „Jak ti je, zlatíčko moje?“

Já říkám: „Já jsem, jak když mě někdo seřezal.“

A to pozor, já vím, jak se udržet ve stavu absolutní harmonie – zase jenom spokojeností. Já fakt tu práci miluji a těším se z toho, jak to hezky škrábe i jak jsem špinavá, to se jdu na sebe vychechtat do zrcadla, jak vypadám. On je stejný jako já. On je druhá polovina, my jsme jedna bytost rozdělená na dvojí pohlaví. Tak on mi říká: „Jestli chceš, já si tě budu kontrolovat.“

Říkám: „Tak dobře, po dvou hodinách mi, prosím tě, uhlazuj auru.“

Já jsem si lehla asi na deset minut, jenom že si odpočinu. Napůl jsem usnula – a on volal už za čtvrt hodiny, tím mě vzbudil a říká: „Jak ti je?“

Mně nebylo nic. Já říkám: „Super, dobrý.“

Takže já jsem těch pět dní malovala tu chodbu. On mi po dvou hodinách, když tam byl den, v noci samozřejmě ne, stahoval auru. Mně nebylo vůbec nic. Já jsem mohla jít malovat další chodbu za těch pět dní. Tohle je realita. Ten můj muž tu chodbu maloval se mnou v Teplicích v Luční ulici, i když byl vzdálený devět tisíc kilometrů.

Pak budete zažívat stavy, kdy budete vědět, že jsou. Pro běžné lidi, kteří ve většině tady žijí na této planetě neuvěřitelné věci, ony se stávají pak realitou. Ano, čas a prostor neexistuje. Kdokoliv z vás by chtěl na dálku, když by to tedy bylo možné, z časových důvodů to fakt možné není, tak na vás můžu sáhnout a zjistit, není problém, prostor neexistuje, ale ani čas. Čas je na vás znázorněný ve vašich karmických záznamech, které si nosíte v aurických tělech, a když pak se sahá do aury a mě tam bolí ty věci – to je vstup pro mě. Tehdy já vnímám čas, kdy jste ten blok udělali. A tento blok k vám samozřejmě promlouvá na několika úrovních, za prvé promlouvá tím, že vás něco bude bolet. Někdy vidím záznam, ale ještě vás to nebolí, ale věřte, že to přijde.

Já jsem zrovna včera vyprávěla příběh mého italského zetě. To je jak z učebnice spirituality. Oni vždycky přijíždějí přes léto na celý srpen. Pokud někdy pojedete do Milána, Miláno je zavřené. Všichni Miláňané, kteří tam bydlí, odjíždějí na celý srpen ven. Tam jsou jenom turisté a potravinové obchody, jinak je všechno zavřené. Takže oni jsou tady celý srpen, a pak přijíždějí buď těsně před Silvestrem nebo na Silvestra a odjíždějí tak kolem 10. ledna.

A tenkrát přijeli a hned první den mi Paolo říká: „Podívej se, co čtu za knížku.“

Já jsem fakt valila oči. On je hodně duchovní, ale to byla knížka o mafii.

Říkám: „Co to čteš za blbosti?“

On: „Tomu neuvěříš, co oni dokáží dělat. To je šílené.“

Já říkám: „Tak proč to čteš, proboha?“

Pozor, nic není šílené. Vy už víte, že vše je dobré. Ano. Tady musí být takové věci, aby vy jste se poučili, to znamená, nedělali je, ale ony tady budou. A pokud se poučíte, budete žít z jejich dosahu, v žádném případě to na vás nedosáhne. Jakmile to odsoudíte, mezi vámi a tou věcí nebo tím člověkem se vytvoří tunel, ve kterém vás ten člověk smí „obtěžovat“ těmi věcmi.

Já jsem si říkala: „Já si počkám.“ Oni vždycky, když přijedou, tak se dějí věci. V jistém smyslu jsem pro vás pro ostatní nebezpečná, protože vám dojdou věci. Smí se to všechno rozmíchat, smíte být prozkoušení.

Druhý den Paolo říká: „Hele, mami, tady mám bod, tam mě to tak divně tlačí, jako kdyby to začalo bolet. Můžeš se na mě podívat?“

„Tak si sedni.“

On měl úplně levou nohu mrtvou, jak tu mafii považoval za špatnou. To je hmotná noha, ti lidé, co tam dělali ty věci. Já říkám: „Paolo, tebe nebolí levá noha?“

„Nebolí, vždyť ti říkám, tady mě bolí tenhle bod.“

„Paolo, ale ona tě bude bolet.“

„Prosím tě, nebolí mě noha, podívej se sem.“

„To ti vzlíná až do dvojky. V té dvojce taky nic moc, ale já mám docela obavu. Tam něco považuješ za špatné. Ale hodně. Tam není ani gram.“ On mě nechtěl slyšet. To bylo vidět.

„Ne, ne, ne, tam mě to nebolí, jed' dál.“

„Dobře.“ Když jsem přijela k pravému uchu, jak to nechtěl slyšet: „A v pravém uchu máš také...“

„Taky mě nebolí.“ Nemělo to být.

Za dva dny v noci se otevřely dveře ve tři hodiny ráno a vidím Péťu obrysem, jak šmátrá potmě v pokojíku a hledala teploměr. Já jí říkám: „Co tu děláš?“

A ona: „Mami, Paolo je z tebe úplně hotový, protože jeho tak strašně bolí ta levá noha, že nemůže ani sedět, ani ležet, ani spát, nic. On je úplně šílený, tečou mu slzy...“

„Mám vstát? Mám mu pomoci?“

Ona je velmi moudrá, říká mi: „Ne ne, mami, ještě není čas. Nech ho.“

Takže já jsem se přikryla – vidíte to, máte odevzdat druhé Bohu. Kdybych fňukala nad ním, že to má... Ne ne ne, nemělo to být. Já jsem se přikryla a hezky jsem se vyspinkala.

V 9 hodin se pootevřely zatahovací dveře a ten Paolo, bílý jak stěna, takhle se posunoval a říká: „Maminko, nechceš už vstávat?“

Já jsem dělala blbou: „Copak, Paolo?“

„Podívej se, já jsem jak starý dědeček.“

My jsme ho dvacet minut posazovali. Jemu tekly slzy. Za půl hodiny jsem to z něj vytáhla. Něco tak strašného jsem už dlouho neviděla. Víte, mě to taky bolí. Mě to bolí ve stejném principu, jako to bolí toho člověka, ale je to jakoby nahuštěné. Tam je ta informace, ta příčina. Za půl hodiny už se zvedl a mohl chodit. Ještě jsem mu říkala, že dva dny to bude ještě trvat, že to bude cítit, ale už to bude dobré. Peťa mi pak vyprávěla, jak v noci, když se tam vrátila, se přikryla. On svítil, protože nemohl spát, takže aspoň četl. Tu hroznou knížku o té mafii. Už usínala, už zabírala a najednou slyší, jak řekl: „Tss... Blbosti!“

Pleskla knížka, on ji tak odhodil na zem vedle té postele. A to byla ta chvíle, na kterou Péťa čekala, ale nechala ho tedy do rána ještě vydusit. Odpoledne přišla naše babička dolů a ten Paolo, šťastný, že se mu ulevilo s tou nohou, říká té mé mamince: „Babičko, řekni mi, cos to porodila za ženskou? Ona mi řekla, že mě bude bolet levá noha a ona mě bolela. A to ještě neví, že už mě bolí i to pravé ucho.“

Jo, to jsou ta odmítnutí, která vy tam uděláte. Někdy vás to ještě nebolí, ale já už to vnímám, už to tam je připravené, čeká se jenom na spouštěč, buď na tu muziku nebo na někoho na koho si vzpomenete, aby to přišlo. Přijímejte, buďte šťastni, fakt to jde, jde to lehce. Já jsem tou nejživější chodící pomůckou, která vás mohla potkat, věřte mi. Stačí být jenom optimistou, ničím jiným. Všechno má i své dobré pohledy i své špatné, takže využívejte těch dobrých. Vyplatí se vám to, minimalizujete si všechno. Dřív nebyly tak přísné podmínky, teď už se ta pátá dimenze pro vás velmi blíží. Dneska i zažitý údiv není přijetí – takové to překvapení, jak to může ten člověk udělat – jenom ten pocit toho údivu. Ne, on to udělal. Tečka. On to udělal, je to tak jak to je. On se učí, vy taky. Později už se nebudete ani divit, věřte mi, už všechno budete přijímat takové, jaké to je.

Já se vrátím k tématu léčitelství. Všechno se vyvíjí a nic není stabilní, a všechno se hýbe. Takže vidíte, učila jsem vás, že vše je dobré. Ano, vše je dobré, je to pouze vývojová fáze i v současnosti léčitelství, které se tady na planetě provozuje a odehrává. I ti léčitelé začínají vnímat to, že se sem chodíte učit být lepší. To znamená, že když se tohle učíte, musíte zapracovat. Ano, tím přesouváte zodpovědnost za svůj vlastní vývoj, a to je strašně důležité, a odebíráte zodpovědnost i tomu léčiteli. Člověk, který zasahuje směrem k druhému člověku, on stejně začne vnímat dopady na jeho vlastní jáství. Tam, kde zasáhnu svou vlastní vůlí, tam přijde skutečně ohromný dopad.

Moje mladší dcera měla vždycky ohromné srdce. Ona je bhakta, ona milovala.

A kdysi dávno se zamilovala do jednoho mladého muže, a on dělal bohužel černou magii. Ona s ním byla proto, aby si on uvědomil, že tohle nesmí dělat, a za druhé, aby ona se naučila bránit se. Ona se v té době neuměla bránit správně což je jenom láskou, ale samozřejmě do určité doby. Vy nemůžete setrvávat s člověkem, který vás trápí a

dělá vám neuvěřitelně těžké věci, má to svou hranici. A on jí skutečně začal ubližovat i fyzicky, ale já jsem nezasahovala. Já jsem věděla, že nemůžu. Ano, ona se učila. A ani tomu Alešovi jsem to neměla za zlé, já jsem věděla, že je na Péti, kdy ona řekne: „Dost, už spadla poslední kapka.“

Vidíte to? Běžně rodiče by měli zášť k tomu partnerovi toho dítěte nebo by ho odsuzovali, kritizovali. Ne, já jsem věděla, že oni se učí, a že skutečně v tom osudu jsou nastaveni tak, že si musí prožít tyto věci.

My jsme si sedly a já říkám: „Ty, Petruško, měla bys přehodnotit všechno, protože si myslím, že už není čas, abys ještě s Alešem byla. Já ti do toho nemůžu zasahovat, ale dějí se pořád horší a horší věci. Je vidět, když čas postupuje a tlačí se směrem proti tobě, dějí se věci energetické, které ty vnímáš, abys tam už nechodila, takže ti to má něco říct.“

„Maminko, když já nemůžu. Já vím, že on dělá blbosti, ale já ho přece musím zachránit.“

Vidíte to – takové to prosazení.

A jednou mi říká: „Proč mi nenařežeš? Třeba bych tam nešla.“

Říkám: „Já? Ne. Ne, ne, ne, já ti nemůžu nařezat. Kdybych já ti nařezala, Petruško, za prvé si zapíšu karmu. Já tě miluji, já ctím to, že ty se učíš, jak se bránit. Ty to musíš dokázat sama.“

Tam se děly tak neuvěřitelné věci... My obě jsme věděly, že ona, až za ním přijde, tak že přijde skutečně ztřískaná. On jí tak ztřískal, že ležela týden v nemocnici. Ona měla obličej, jako když si uděláte štěnici, takový černořialový. Teď pozor, ona byla úplně fialová, já jsem věděla, že to udělal ten Aleš, já jsem to neměla Alešovi za zlé a nemohla jsem ani nic konat, protože ta Petra řekla, že spadla z Dukáta což byl náš kůň. Tak. Jenže dopad byl takový, že ona měla výčitky před Dukátem, bála se chodit k Dukátovi a trpěla, protože věděla, že ten kůň na ni čeká. To se tak zamotávalo všechno. Nicméně já jsem to samozřejmě tušila a respektovala jsem, že ona na něj nechce podat trestní oznámení. A ona věděla, že to já bych už udělala. Ano, bez odporu, bez zášti k Alešovi. S velkou láskou bych podala trestní oznámení, aby věděl, že tohle se lidem nedělá. Ten chlapec se mě vždycky nesmírně bál, protože on nevěděl jak to, že mu nenadávám a jak to, že se nedějí věci.

A představte si, po mnoha letech, to už byla vdaná; on dodneška na ni myslí, já to někdy cítím; on plánoval, že něco udělá. On se dozvěděl, že oni přijedou; to už měla dvě děti. Já jsem jednou šla pěšky do Billy a stále jsem měla pocit, že toho Aleše potkám. To bylo tak intenzivní ten pocit, až jsem se fakt rozhlížela, odkud on přijde. Ale nikde jsem ho neviděla, tak jsem došla do té Billy, nakoupila jsem... Druhý den dopoledne jdu po té samé ulici a Aleš v ten moment šel proti mně v tom místě, kde den předtím měl být. Já mu říkám: „Jé, ahoj.“

A on: „Dobrý den, jak se máte?“

My jsme se dlouho neviděli. A já mu říkám, že jsem včera tudy večer šla, a že jsem měla pocit, že ho tam potkám, a že jsem se rozhlížela... A teď jsem viděla, jak bledne. On skutečně v té hlavě měl nějaký nekalý úmysl, ale najednou měl strach, že já to vím, takže on fakt nic neudělal. I takové pomoci jsou. To se vždycky děje jenom shůry, aby ti lidé věděli, že na ně nemůžete dosáhnout.

Já jsem kdysi dávno tím, že jsem musela být konfrontována s černou magií, skutečně zažila věci, kdy přišel černý mág a nabádal mě – to je to Božství, které vás ještě tahá, co když byste náhodou ještě podleli, ten člověk mi přinesl takzvaného draka. To je zvláštní mapa ani se jí nedotýkejte. Ony existovaly tenkrát v Čechách dvě. On měl obě dvě a tu jednu mi přinesl a nechal ji tam s tím, abych ji měla doma. Já jsem toho využila s obrovskou láskou, věřte mi, abych ji zničila, abych zamezila trošku těmto věcem. Nevím, co se stalo s tou první mapou, jestli ji ještě do dneška ten človíček využívá. Je pravda, že teď je tom se zdravím velmi špatně. To, co totiž děláte světu, to už víte, že dělá tělo vám. A teď si představte, když ovlivňujete podle své vlastní vůle celý svět. Uvědomujete si, co dělají vaše buňky? Každá z nich bojuje proti všem ostatním. Tam se odehrávají hrozné věci.

A tenkrát ten člověk mi říkával: „Ty máš velkou ochranu, že jo.“

Mě to nenapadlo, mně potom po letech došlo, že on na mě skutečně posílal nějaké věci, které na mě nefungovaly. A dozvěděla jsem to v jednom zvláštním okamžiku v lednu 1999, kdy ten člověk léčil a bral si veliké peníze od lidí.

A já jsem vždycky říkávala: „Nedělej to. Prosím tě, nedělej to. Jestli si chceš brát peníze, tak smíš, ale musíš to nechat na vůli těch lidí. Pak je to Boží vůle. Jakmile ale člověk, který nemá na jídlo a ty mu za půl hodiny řekneš, já nevím, o kolik tisíc nebo o kolik set, to se nedělá.“

On mě neposlechl, takže došel do stavu, kdy mu ustříhli elektrinu, neměl žádné peníze, protože ti lidé mu přestali chodit. On si nabral tam, kde víc měl. Už jsem vám vyprávěla stav energií, vy máte na celý život přesně normu svých energií, kterou máte dostat. A když někde vezmete víc, musíte o to přijít. Existuje stav i opačný, když vydáváte bez vedlejších postranních úmyslů, skutečně z čistoty. My jsme jako průtokový ohřívač, ten stav se nikdy nemění, ten stav je pořád stejný. Vy pořád dostáváte – sice vydáváte, ale pořád dostáváte. To je jenom iluze, že máte hodně. A tenkrát mu skutečně přestali chodit ti nemocní lidé a on neměl na jídlo. A tenkrát se blížila doba, kdy měl už do mého života přijít můj skutečný muž, muž mého života, na kterého jsem čekala celý život. A vídávala jsem ho, už v pěti letech ke mně chodil, viděla jsem, jak vypadá, jaký má hlas. Jenom jsem věděla, že budu dlouhá léta čekat, než přijde.

A přišel rok 1998. V tu dobu jsem zjistila, že tento človíček, přestože je léčitel, trošku mě zajímal jako člověk, ale že nedělá věci, které bych chtěla někdy dělat, že to není morálka. A tak jsem se rozhodla, že tam nepůjdu. Ale to jsem narazila. Tehdy v noci v laborce vždycky ve dvě, ve tři hodiny, když jsem končila, se ozývaly ve mně zvláštní hlasy: „Běž za ním.“

A já: „No nejdu, vždyť já nesouhlasím s tím, co dělá, proč bych tam měla chodit.“

Jenže tenkrát člověk také ještě moc nerozeznával hlas ega a hlas Nadjá. Víte, od mých třinácti let vím, že i když jsem se narodila v Teplicích v Luční ulici, ale nebudu tam žít až do konce tohoto života. V jistém věku se přemístím o sto kilometrů dál, do jednoho městečka, které je vysoko v horách a název toho města mě už od těch třinácti, čtrnácti let padal do hlavy. Já jsem ani nevěděla, kde to město leží. A nevěděla jsem, proč mě to napadá. Nicméně uplynulo dvacet sedm let, čas od času to přišlo. To jméno mně samo spadlo do hlavy. Najednou mě moje Božství nutilo, abych za tím černým mágem šla: já tam přece nepůjdu – musíš. Jenže tehdy, když jsem tak vytrvale odmítala, ono to trvalo asi tři měsíce, už jsem měla pocit, že jsem schizofrenní. Furt jsem se dohadovala: běž – nejdu, běž – nejdu... Vaše Nadjá k vám lehce může mluvit ve dvou fázích: buď jste úplně na dně, dopadnete úplně na dno, anebo jste absolutně šťastni. A já to ráno jsem se velice brzy vzbudila. Holky spaly, já jsem si odskočila na záchod a ještě jsem si říkala: hodinku si pospím. Taková ta blaženost, když se přikryjete a víte, že ještě máte čas a můžete ležet, to je super. A já jsem usnula. Najednou jsem se probudila a koukám: jedu, já jsem tenkrát měla bleděmodré embéčko stodvacítku, a jedu takhle do kopce, on žije v horách ten človíček, a vedle sebe jsem měla v černém hrnci uvařený guláš. Já jsem mu vezla jídlo, protože jsem věděla, že mu nechodí lidi, že má hlad. A to bylo půl roku dopředu, než jsme se cokoli dozvěděli o Aurelienovi, o Francii nebylo ani vidu ani dechu. To jenom připomínám. Já přijedu před ten dům toho mága s tím hrncem, zazvoním, on otevřel... Ty jo... Vevnitř to byl dům v Paříži v devatenáctém století. Já, jak jsem tam překročila ten práh, tak na mě narostly šaty. Já jsem tenkrát žila jako operní zpěvačka v Paříži. On a já jsme byli jediní vevnitř v tom domě, kteří jsme byli takzvaně masití. Všichni ostatní byli průhlední a vznášeli se tam. A on mi říká: „Tohle je ten a to je ten,“ a všichni říkali: „My už na tebe čekáme takovou dobu a to je dobře, že už jsi přišla.“ Já jsem jim tam zpívala. On tam má takový dvorek, kde je jenom bezinka a jsou tam kopřivy, je to neudržované. Já jsem si říkala, že se půjdu trochu osvěžit na čerstvý vzduch. Ale opravdu tam byla Paříž. A já, která jsem nikdy v té Paříži v tomto životě předtím nebyla, jsem poznala tu vůni Seiny tak dokonale, tak intimně. Bylo po dešti, půl čtvrté ráno, bouřka, bylo vedro a já jsem si nadzvedávala ty sukně, abych si je neumáčela v těch loužích, některé ještě neuschly. Pak jsem se vrátila dovnitř. Jenže mezitím jsem si všimla, jak on začal vedle mě kulhat. Říkám: „Co ti je?“

A on: „Ale, nějak mi bolí pravá kyčel.“

Za chvíli začal být menší, menší, menší, až najednou byl takový mrňavý, jako uschlý, a ten obličej měl jako když máte na míse dlouho pomeranč a on se tak jako scvrkne. Tak jsem ho posadila jako malinké miminko na takovou židli a on najednou úplně uschnul. Teď já jsem se vzbudila. Já těm vizím rozumím. Nadjá je dokonalé, takže ono ví, čemu budete rozumět. Já jsem věděla, že i když tam nechci, že tam musím jít. Že on mě dovede za někým, kdo na mě celý život čeká. A já na něj. Ale až tam přijdu, až mě tam dovede do toho místa, takže už pro mě umře, že už tam nemusím jít.

Takže druhý den ráno jsem uvařila ten guláš do toho samého hrnce. Já jsem se musela smát v tom autě, protože to bylo úplně stejné, přesně ten obraz, jak jedu do toho kopce a vedle mě v tom samém hrnci ten guláš. Přijedu nahoru a první šok jsem zažila, když on otevřel ty dveře.

Otočil se, přivítal mě a říká mi: „Jé, to tě rád vidím, ty jsi hodná.“

A jak šel, tak kulhal na tu pravou nohu. Já mu říkám: „Co ti je?“

A on mi odpověděl úplně stejně: „Ale, nějak mě bolí pravá kyčel.“

Já jsem věděla, že jsem tam správně. A teď jsem si sedla v obýváku, úplně na kraj, já jsem se nemohla ani opřít. Já jsem věděla, že teď se dozvím něco, na co čekám celý život.

On šel uvařit kafe, čaj a teď to nesl a říká mi: „Tys tady dlouho nebyla, vid’?“ Protože tři měsíce jsem se dohadovala, jestli tam mám jít nebo nemám.

On říká: „Já už takovou dobu o tom přemýšlím, ale tys tu nebyla. Já bych tě chtěl seznámit s jednou úžasnou ženskou, ta se ti bude líbit, ona je to mystička. Ona je velmi zajímavá, je to stará paní, už jsem jí o tobě vyprávěl a ona by tě taky chtěla poznat. Jeli bychom ve čtyřech – já, ty, jeden houslista, on vezme i housle, a pojedou ještě jedna bylinkářka z Ústí, Magda.“ Ta žena byla výborná.

Já říkám: „No dobře, ale teď mi řekni, kam pojedeme?“

A on řekl to jméno toho města, na které já jsem čekala dvacet sedm let. Mně se úplně zamotala hlava. A skutečně, dopadlo to stejně tak, jak mi ukázalo Božství. Když mě tam dovedl, já už jsem u té ženy zůstala, vracela jsem se k ní sama. A u ní jsem se potom za tři měsíce setkala s mužem mého života, na kterého jsem čekala celý život.

Víte, někdy je obtížné vás dopravit někam jinam. Někdy to je velmi obtížné. A chci vás ubezpečit, že nemáte takzvaně opovrhovat pomocí člověka, který by zdánlivě nebyl čistý. Seshora mě vždycky upozorňovali na to, že jestliže vám má být pomůženo, tak je jedno, jestli vám pomůže čistý člověk, anebo bude mít nečisté úmysly. Ono by bylo velmi složité dopravit vás k někomu čistému nebo nějakého čistého k vám. Ne, jeho Božství je jedna věc. A my jsme vždycky využití přesně ku pomoci druhým, ať je to z toho pozitivního, nebo negativního hlediska. Vše je Bůh, tohle si uvědomte a důvěřujte mu. Strach nesmíte vnímat. Strach je skutečně egoismus – a ten vás úplně ochromí.

Vy jste úplně všechno na co se podíváte. Jakýkoliv oddělený tvar jste vy. Jogíni, kteří zažívají stavy meditační, se dokáží prolnout do těchto stavů, a když se budete dívat v meditačním stavu tady na tu břízu, tak za chvíli splynete s tou břízou a zjistíte, že to je vaše vlastní Jáství, pouze jinak projevené, ale jste to vy. Ale energie, která oživuje základ všeho, je jenom vaše. Tohle je velmi důležitý poznatek pro vyšší dimenzní stavy. A tohle je velmi důležité.

Tak a já bych teď po vás ale chtěla, abyste se taky ptali. A já doufám, že nebudete ostýchaví. Můžete samozřejmě i napsat vaše dotazy, protože ono je to velmi důležité. Vy sami prožíváte určité stavy pochopení, ke kterým máte přístup, ale nejste si někdy jistí a skutečně potřebujete odpovědět na různé otázky. Jde o to, jak se třeba dostat skutečně z magických vztahů, protože ještě velká hladina lidí nějakým způsobem ještě skutečně aspoň jednou nohou vězí v prosazování a bojí se neprosazovat, bojí se přijímat, bojí se nebránit se. Jediný pocit a jediná obrana která je možná, je láska.

Já se ještě vrátím tím pádem ještě k tomu černému mágovi. Ten člověk v životě nemůže pochopit, že mě chrání láska. A tohohle človíčka jsem vezla v lednu v roce 1999 na jednu úžasnou akci do Prahy. On byl báječný, on je to dobrý kamarád a nikdy jsem ho nepovažovala za špatného ani mě nevadil ani jsem se na něj nezlobila, já to skutečně neumím. Kdybych už to uměla, kdybych už to žila, tak tady nebudu stát na tomhle pódiu, to zkrátka nejde. Já vnímám pouze z hladiny obrovské lásky ten egoismus těch lidí a cítím ohromný soucit a smím jim poradit, jednou, dvakrát a pak se můžu stáhnout. A on tenkrát neměl auto ani peníze, tak mě požádal, jestli ho můžu odvézt na jednu úžasnou akci. Z mládí měl kamaráda, který tenkrát slavil padesáté páté narozeniny, je to slavný jazzman v Praze. Na Staroměstském náměstí byla taková krásná restaurace v podzemí a tam bylo veliké sezení, hrála se jazzová muzika, byla tam spousta kouzelných lidí a hostů. My jsme seděli u jednoho stolu s Wabi Daňkem, to je úžasný společník, je to báječný člověk. Hezky jsme si popovídali, všechno probíhalo dobře.

Já jsem tenkrát mému muži říkala: „Podívej se, já chci v jednu hodinu odjet, tak v půl třetí mi zavolej,“ v Americe je ten posun o šest hodin, „já budu ráda, protože já ti pak potřebuji ještě něco vyprávět.“

My jsme se tam v jednu hodinu rozloučili se všemi účastníky, sedli jsme do auta a venku lilo jako z konve. Tak lilo, že na té dálnici byla taková ta vrstva rozcákané vody, kdy máte fakt strach jet víc jak sto kilometrů, aby ten aquaplaning vás někam nesmýkl do pangejtu. A jedeme, jedeme a já tak povídám, to byl krásný, báječný večer. A najednou mi on dal ruku na koleno. A teď jsem strnula.

Tak jsem si říkala: „Je chytrý, když nic neřeknu, tu ruku zvednu a dám ji pryč, tak pochopí, že nic nebude.“ Tak jsem to udělala. Jenže to jsem se přepočítala, on tak chytrý nebyl, on tam tu ruku dal podruhé. A pozor, to už musíte zareagovat, protože na to je třetí čakra, to vás učím. Za prvé, tady jsou dva rozdíly, když na té trojce se neumíte bránit. Správná obrana je láskou, ne zlostí. Já jsem se na něj nezlobila, tady cítíte s tím člověkem, že má nějaké úmysly. Ale nerovnoměrný je i druhý opak – buldozer. To znamená, že člověk, který se neumí bránit, potkává samé buldozery. Je to pravda, aby se to naučil, že jo. A já jsem jenom věděla, že s velkým soucitem mu to nemůžu dovolit, protože na něj by přišel dopad toho buldozerství, což je typické.

Takže když tam tu ruku dal podruhé, tak jsem ji zase vzala, dal jsem ji na jeho koleno, usmála jsem se a říkám mu: „Podívej se, neměl bys to dělat. Ty víš, že tě mám ráda jako kamaráda. Ty víš, že miluji svého muže, na kterého jsem čekala čtyřicet let svého života a nikdo jiný pro mě jako muž neexistuje. Ty jsi pro mě člověk. Prosím tě, nedělej to.“

Jenže on tam tu ruku dal potřetí. A to už jsem věděla, že musím udělat bububu. To je takové to hrané, tak jak jsem vysvětlovala, já se skutečně zlobit neumím. Takže jsem znova začala mluvit trpělivě, jak k dítěti.

Říkám: „Podívej se, ještě jednou to uděláš... Bude mi to líto, nechci to udělat, ale ještě jednou to uděláš, já tady na té dálnici budu muset zastavit a běž si v tom dešti do Teplic, jak chceš.“

A najednou jsem viděla, jak se probudilo ego a mágové ho mají silné, jak mu červeň lezla po krku vzhůru, jak se mu změnil ten obličej a říká mi: „Kdybych chtěl, tak na tebe pošlu“ – to je mágovské – „nejsilnější kouzlo ve vesmíru.“

A v tu chvíli jsem věděla, že kdysi dávno, když mi říkal: „Ty jsi hodně silná, vid’? Ty máš velkou ochranu“, že fakt na mě něco posílal, ale hlavně, na každého to působilo a na mě ne a on nevěděl proč, a tehdy jsem věděla, že tenkrát měl pravdu. Pro mě tyhle věci silnější – slabší, jsou blbostí, to už s tím nepočítáte, s nikým taky nebojujete, nikoho neovlivňujete; vy jenom milujete.

Já jsem mu říkala: „Prosím tě, nedělej to. Víš, já tě mám ráda jako kamaráda a věř mi, že to není jenom plané. Já ti samozřejmě nemůžu zabránit, abys to neudělal, ale když to uděláš, tak se to ode mě odrazí a zničí tě to.“

On nepromluvil až do Teplic. Celou dobu ten mág přemýšlel, jakou já dělám magii, kterou on asi ještě neuměl někde objevit. Mágové nikdy nemohou přiznat jednotu, celek, lásku, oni by nevěřili, že láska tohle dokáže. To je pouze vývojový stupeň, ten člověk si to musí prožít skutečně až na doraz, aby jednou tu magii odložil. To je to samé, jako kdybyste zloději vedle sebe vyprávěli, že neumíte nic ukrást – on vám neuvěří, on to neumí. Takže mág vám nikdy neuvěří, že stačí milovat všechny lidi, a že žádná magie na vás nikdy nemůže útočit. Ano, protože jestliže milujete všechny, dostáváte se do páté dimenze. Nemůžete nikomu ublížit, a tehdy se stáváte Bohem. Je směšné myslet si, že Boha přemůže nějaký mág. A tohle je realita vyšší dimenze. A věřte mi, že potom i špatná myšlenka na toho čistého člověka má obrovské dopady na ty, kteří ty myšlenky vysílají.

Já jsem teď vyprávěla v zákulisí příběh, kdy skutečně věci, které vysíláte, okamžitě a s velkou vervou a razancí pak přicházejí zpátky. Uvědomte si, že když jste čistá buňka a jste tělo, to obrovské tělo ví – to Božství ve vás ví, že vy fakt pracujete pro každého, sloužíte tomu tělu – tak to tělo nedovolí, aby vám jiná buňka těla ublížila. Tohle je skutečná realita. Takže milujte, radujte se, pracujte ve prospěch celku. To se může udít ve všech směrech vašeho života. Jestliže úmysl, to je to základní, co vaše Boží tělo cítí a slyší, je pozitivní a ve prospěch všech, tehdy je to úžasné. Jestliže já budu studovat ve prospěch toho, abych uměla jednou to, co chci umět a abych odvedla pro lidi, pro společnost, tu nejlepší práci, pak to nedělám pro sebe, přesto, že ještě v této rovině dostáváte platbu a něco tady máte. Ale pokud chci dělat to povolání proto, abych měla hodně peněz nebo abych byla slavná, to je taky egoismu. To děláte pro sebe, pro tu lidskou ctižádost, která tady je, tehdy je to vždycky egoismus. A věřte mi, že když budete skutečně studovat s úmyslem pracovat pro společnost, tehdy se budou i u těch zkoušek na vysoké nebo střední škole dít takové věci, že projdete, byť třeba neumíte úplně všechno, to Nadjá ví, že jste schopní si to najít, že jste schopní pracovat. Ono se to všechno otočí a dostanete pomocnou ruku. Andělé vysvětlovali velmi často jakým způsobem se to děje. Víte, vy jste pouze přijímači, nic jiného se tu neodehrává.

Já jsem zažila teď v červnu velice krásný příběh.

Kolem naší planety, kolem Gaii, je ohromná takzvaná Kristova síť. Vývoj Boha je daný komplexně. To znamená, že pokud přijde čas a lidé se mají něco dozvědět, stává se

velmi často, že na třech, čtyřech, pěti místech, téměř do pár dnů se prolnou podobná informace, podobný vývoj. Pět lidí po celém světě přijde na jeden vynález. Teď se to různě patentuje, kdo to měl první. To už jsou samozřejmě zase egoismy. Ale ono to tady má být. Pamatuji si, když k nám chodívali, říkali: „Jezte tohle, to obsahuje... Ne, ne, ne, to se dozvíte...“ To ještě nemělo být řečené. To Božství se tady skutečně stará o vývoj celku. Vy jste pouze oddělené buňky, které si iluzivně představují, že jste oddělení. Tak to není, vy jste součástí celku.

A já v tom červnu jsem byla v Hostýně, a pak za čtrnáct dní jsem byla v Olomouci u Ditušky. A za týden po Hostýně mi napsal chlapec s dívkou, který byl na přednášce. Psal mi, že zažíval nějaké obtížné věci ve vztahu s maminkou a říkal: „Já žiji v Olomouci a budeme velmi rádi, když se tady zastavíte a pomůžete mi.“

Já jsem řekla: „Dobře, já pojedou už ráno, takže odpoledne budu v Olomouci a můžu se vám do pěti hodin věnovat.“ My jsme se skutečně sešli. Ten mladý muž se jmenoval Roman. Bylo to moc hezké setkání. Vyřešili jsme to, co potřeboval slyšet. Nicméně já jsem dostala taky obrovský dar, protože on si přivydělával při studiu tím, že dělal průvodce po historických částech Olomouce. Já jsem nikdy předtím v Olomouci nebyla a on si půjčil klíče a provedl mě po té nejvyšší věži, ukázal mi všechny kostely a budovy, vysvětlil jejich historii, bylo to moc hezké.

A když jsme sešli z té věže dolů, tak mi říká: „Já ti musím něco vyprávět. Já jsem strašně šťastný, že jsem se dostal k přednáškám, protože já bych asi skončil na psychiatrii. Mně se totiž stal takový příběh, s kterým bych si nevěděl rady. Já se nikdy nevěnuji sportu, já se nezajímám o fotbal, o hokej. Buď sportuji sám, že běhám nebo chodím nebo jezdím na kole, ale nikdy jsem se nezajímal o fotbal. A konec konců, ty jsi z Teplic...“

V Teplicích máme prvoligový klub, to vy muži asi víte. Je tam ta první liga mnoho desetiletí, máme nádherný stadion a tam fungoval jeden prvoligový fotbalový trenér, který zemřel velice nečekaně, dostal infarkt, a bylo mu čtyřicet jedna let. Bylo to fakt nečekané, byl velmi mladý. Nebudu říkat jeho jméno.

A on říkal: „Představ si, dva měsíce po tvých přednáškách sedím večer doma, všichni spali. Svítala lampička, já čtu knížku. Najednou se mi otevřela hlava a do té hlavy mi přišel přesně program s body, co mám udělat, abych o tomhle teplickém prvoligovém trenérovi napsal knihu. A bylo tam přesně koho mám oslovit, kdo mi dá informace, kdy na to budou peníze, přesně krok za krokem. Já jsem přesně krok za krokem tohle všechno udělal, dneska je ta knížka před vydáním. A fakt mě zachránily přednášky, protože já bych asi neposlechl v té první fázi a myslel bych si, že jsem blázen.“

Ano, skutečně je všechno naprogramované. Ano, někdy si budete moct prohlédnout neuvěřitelné věci. Víte, odložení vašich emocí a logiky je velmi důležité. Nepřemýšlejte o věcech proč, jak – to přijde líp a samo jako pochopení – to je bránění se Otci. Myšlenky, které vytváříte, vám oddělují v krční hladině vaši hladinu Božství od Otce, vy si připadáte jako jedinec, který je tady a neumí to vyřešit. Takže vnímejte, procítujte, žijte. Berte, že všechno je dobré a tehdy vám ta vysvětlení budou předkládána úplně jako když vám sluha nese na tácku vysvětlení, všechno přijde samo. Najednou někdo zavolá a řekne vám ten důvod. Opravdu, funguje to neuvěřitelně. Můj život byl jedna

obrovská důvěra a to Božství mě nikdy nezklamalo. Jediné, co jsem kdy chtěla, bylo být dobrým člověkem. Ale jak poznáte, co je to „být dobrým člověkem“? Člověk si o sobě vždycky myslí, že umí v určité kritické situaci zareagovat správně, ale když potom přijde ta kritická situace, tak až tam nedosáhnete, přece jenom to ego někde promluví a něčeho se nevzdáte.

Já jsem jezdila léta do rodiny, kde ti manželé se velmi milovali, ale hádali se celý život. A tenkrát, to byla švagrová mého muže, ona říkala: „Víš, kdybychom se jednou rozvedli, tak já seberu igelitovou tašku a Petrovi všechno nechám.“ A byla léta přesvědčená, že to tak je. Oni jsou dnes čtyři roky po rozvodu a soudí se o každou maličkost. Ten člověk to skutečně neví, ale pozná to v nejtěžší situaci.

Mně nikdy nikdo v tomto životě neublížil, protože nebylo zapotřebí. Já jsem všechno přijímala – takže mně skutečně nikdo neublížil, ale musela jsem pro vás být prozkoušená. Prozkoušení probíhá tak, že musíte prožít určité situace, abyste to vy sami o sobě věděli a abyste zjistili, jakým člověkem vlastně jste. Takže přišlo moje manželství. A přišel obrovský anděl, který skutečně do dneška je jedním z největších andělů mého života, můj muž, se kterým jsem měla dvě úžasné děti, abyste viděli, jakým on byl andělem, protože to se opravdu musí jenom vyprávět. On byl velice náchylný na vibrace, které tam chodily, to znamená, že najednou přišlo ego. Já jsem viděla, jak se ten člověk změnil, jak přišly ty jiné oči, jinak ten člověk mluvil. Já jsem věděla, že to je ohromná síla a ohromný tlak, kterému musím odolat – odolat láskou. V životě jsem si o něm nemyslela, že je špatný, že takové věci dělá, nikdy. V životě mi nevadil, v životě jsem se nezlobila ani jsem k němu necítila nenávisť, ani jsem nefňukala, že to dělá a ani jsem ho nekritizovala. Jenom vždycky, když byl ohromný výbuch, scéna, tak jsem byla jenom šťastná. V okamžiku po výbuchu jsem byla jenom šťastná, protože kdybych nebyla šťastná, už by to demolovalo děti třeba přes lítost nebo přes zášť, že maminka brečí. Takže já byla jenom šťastná a spokojená. Tady bylo prozkoušeno ohromné napětí a ohromná pokora vůči ostatním. Ano, můj muž vylezl z našeho manželství bez jediného zádrhelu. Nebylo co mu odpouštět. Ne, on za mě nezaplátí vůbec nic. Jestliže odpustíte člověku, nemusí platit. Jako by to neudělal, což ví Bůh – to společné Božství to ví.

A po dlouhých letech ta zátěž na mě byla tak obrovská, že jsem se v noci začala strašně potit. Já jsem vždycky usnula, vzbudila jsem se a ta postel fakt plavala. To byl obrovský záběr na nervy, ale vy jste tady od toho, abyste si právě ty nervy posilovali těmito záležitostmi. A to je pro vás důležité, to je pro vás moc dobré, jinak byste pak nemohli zažít Boha při svém osvětlení, je to vlastně váš trénink na to, až jednou do vašeho fyzického těla smí přijít Božství. Já jsem se vždycky vzbudila, šla jsem se převléknout, osprchovat, převlékla jsem postel a znova jsem si lehla. Ale ráno jsem byla unavenější než večer. Když to trvalo asi rok, možná i rok a půl, tehdy jednou v noci jsem se vzbudila – a zase úplně mokrá. Otevřu oči a najednou přišel Otec, otevřelo se mi srdce a v tom srdci se ozvalo: „Budeš se muset rozvést, dítě moje, nebo zemřeš.“

Já jsem třesla oči do té tmy... Ne proto, že jsem slyšela ten hlas, ten hlas jsem znala, ale že mě to nenapadlo. Mě nenapadlo se rozvést. Vidíte, on vám to potom řekne. Stejně

to trvalo ještě dva roky, než jsem k tomu přistoupila. Já jsem věděla, že se ještě musím pokusit pro toho človíčka a pro to manželství něco udělat.

A v této době se odehrála jedna důležitá věc, o které vám musím vyprávět, abyste věděli, že skutečně vše je dobré. Abyste pochopili, že je to jenom iluze – ty vaše stavy a věci, velmi těžké, které někdy prožíváte – jak jsou dobré, jak jsou ideální. Jde o to, jak se zachováte.

Uplynul další rok a půl. Jednou večer v půl desáté, bylo to v zimě, venku sněžilo, já jsem seděla v kuchyni a pletla jsem. Vedle v místnosti spaly dvě moje malé děti, pět a tři roky. A ten můj muž šel pro něco do lednice a buď tam něco bylo, co tam nemělo být nebo nebylo, co tam mělo být, zkrátka najednou byla scéna, ale jak z filmu. A jak byl rozčilený, tak vzal na sebe kabát, bouchnul dveřmi a šel do té fujavice venku.

Já jsem seděla nad tím pletením, tekly mi slzy a říkám: „Otče, já už to nevydržím. Já už se asi skutečně rozvedu.“

Já jsem se skutečně rozhodla. Vzpomeňte si, nejhorší je skutečně se rozhodnout, to je nejtěžší okamžik, jak už se rozhodnete, pak už se to odvíjí. Já jsem se tak zklidnila. Říkám: „Dobře, já už to skutečně udělám. Už jsem udělala pro něj maximum, už dál nevím. Teď už musím jenom zastavit ty negace.“

Uplynula hodina. Slyším, že klíče jsou v zámku. On přišel dovnitř, sundal kabát, pověsil ho na hřebíček. Přišel doprostřed té místnosti, zapíchl do mě oči. Já jsem věděla, že se bude něco dít. A on říká: „Já jsem zabil člověka.“

V tu ránu hovory o tom, jestli se rozvedu nebo nerozvedu, ty byly pryč. Já jsem zalapala po dechu a říkám: „Cože?“

„Ano, já jsem zabil člověka. Tys mě tak naštvála... Podívej, jak tam sněží. Někdo mi zaťukal zezadu na rameno, asi chlap chtěl připálit cigaretu, já nevím, jak jsem byl rozčilený, tak jsem do něj strčil, on uklouzl a jak padal, tak se uhodil vzadu do hlavy o sloupek od plotu a leží tam mrtvý.“

V tu ránu mi proběhlo hlavou, že už ho sice nemiluji jako svého partnera, ale miluji ho jako člověka. Miluji ho jako otce svých dětí a že mu musím pomoci, protože když mu nepomůžu, tak ublížím dětem, ublížím jedněm i druhým rodičům. A na tu miskou toho utrpení, že si půjde sednout za to, co se stalo, přihodím ještě tu tíhu toho rozvodu. Já jsem neváhala ani vteřinu.

Já jsem říkala: „Dobře. Jsi si jistý, že je mrtvý?“

A on: „Jo, jsem.“

Tak a teď chvíličku vydržte, já vám musím něco předeslat. Za prvé, už jsem vám řekla, že jenom v opravdu těžké situaci poznáte, jací jste lidé, jak se zachováte. A za druhé, víte, v Americe existují hodně bohatí lidé, oni mají miliony, miliardy dolarů, ale už neví roupama co dělat – v tom to štěstí není, věřte mi. A oni někdy si chtějí zažít něco jiného. A tak se třeba stane, že takový bohatý člověk odloží své věci, vezme na sebe úplně roztrhané hadry a jde žít jako bezdomovec, vyzkoušet si, co to je zažít život bezdomovce pod mostem. Ten člověk, i kdyby tam žil deset let, tak to neprožije. On pod tím mostem

má ty miliony v té své bance. On neprožije tu mizérii jedinečnosti toho okamžiku, kdy fakt máte jen ten roztrhaný kabát a nemáte se kam vrátit. To je takové liché, to je jenom nakouknutí z dálky. Tak a teď se vrátím do té naší kuchyně v Lučňí.

Mně proběhlo hlavou, že jsem se chtěla rozvádět, že už jsem chtěla mít klid, ale že nemůžu tomu člověku ublížit a že mu musím pomoci, protože pomůžu všem. A tak jsem mu řekla: „Jsi si jistý, že je mrtvý?“

On: „Ano.“

„Tak dobře. Vezmi kabát, oblíkni se. Já skočím vzbudit naše, aby pohlídali holky a půjdeme spolu na VB.“ To bylo v roce 1986, ještě před ukončením totality. „Já ti slibuji, že i kdybys dostal deset let... Půjdeme to oznámit, protože to nebyla vražda, to byla nešťastná náhoda, zabití. Já ti slibuji, že na tebe počkám i kdybys dostal deset let vězení.“

A když jsem tohle řekla, tak on se usmál a řekl mi: „Já jsem si dělal legraci.“

Přišlo blaho, neuvěřitelné blaho. Já jsem věděla, kdo jsem. Já jsem si prožila život toho bezdomovce naostro, v jednom životě, bez těch milionů v bance.

Vidíte, on byl skutečně pro mě neuvěřitelným andělem. Vy napřed musíte zjistit kdo jste a zjistíte to v těch situacích, které prožíváte. O to tady jde ne o to, co se děje, na to zapomeňte, to je iluze, to je virtualita. Vaše Božství vás přichází zkoušet proto, aby v té virtualitě, v tom zapomnění, jste uměli reagovat čestně a bez jiných egoistických motivů. Věřte mi, přišlo obrovské blaho. Ano, teprve tehdy, když zjistíte kdo jste, se můžete stát vaším vlastním Božstvím.

Tak a já po vás budu chtít, abyste se ptali.

Ja sa chcem opýtať, že keď sme hovorili o tej mágií, teraz veľká väčšina kníh hovorí o tom že našimi predstavami vytvárame to čo chceme. Je to súčasť mágie vrátane tých predstav?

Ano, je to magie a hodně silná magie. Teď je hodně knih o magii a o imaginaci vašich přání. Ano, je to magie. Já vám to ukážu na buňkách v těle. Už víte, že přání není spokojenost. Už jsem to vlastně vysvětlila, jestliže chcete něco změnit, máte přání, nejste spokojení, chcete něco jiného, než je. To samé v božích očích – ať to vyslovíte, nebo nevyslovíte anebo jestli si to imaginárně představujete – je to to samé. Ten Bůh tomu rozumí. To znamená, že v rovině Božství vůči tomu člověku je to přání. Hodně těchto knih přichází z Ameriky, protože Amerika je hlavním sídlem Satana. Je to záměr. Tam se drží ohromné finanční prostředky a jsou tam ohromné finanční i nadvládní organizace, které tohle mají. A oni ovládají skutečně dění na celém světě. Je to záměr dole egoismu, ale nahoře Boha. Je to záměr kvůli vývoji, kdo podlehne a přidá se anebo ne. Ale pozor, když ještě nemáte nabranou úplně stoprocentní zkušenost, že to nemáte dělat, tak ještě podlehnete. Pokud máte, už tomu nebudete důvěřovat.

Vy všichni jako lidé jste buňky božího těla. Zkuste si představit, že každá vaše buňka toho těla si přeje něco jiného. Už jenom vy, kdybyste si něco představovali, můžete to

ukrást, ono to patří v té budoucnosti někomu jinému, vy to zabíráte někomu. To už je rozhodování na nižší úrovni. Ne, tudy cesta nevede. Vás to zdemoluje, protože ta imaginace vám škodí, pozor, i zdravotně. Vy prosazujete vůli toho jedince.

Jestliže se stanete Božstvím, to znamená, že jste spokojení s tím co máte, vy přesně v pravou chvíli, když něco potřebujete, dostanete. Tady už je splňování potřeb z vyšší božské hladiny. A věřte mi, víc nepotřebujete než to, co dostanete. Ony se pak dějí takové věci, neuvěřitelné, že jim ani fakt nechcete věřit.

Mě kontaktoval před půl rokem jeden zajímavý mladý muž. Je to prvoligový hokejista ze Sparty. Ten člověk měl nádherné srdce, krásné srdce. To je jedno, jestli člověk něco umí na jiných čakrách nebo neumí, důležité je pro vás srdce. Tím jste připraveni na pátou dimenzi. A on mi vyprávěl, že celá léta, když hrál v reprezentaci a pak celá léta, když hrál v NHL, tak v té Americe, tam je hodně těch knih, takže on jenom do zblbnutí si představoval... U něj to bylo přes ten hokej, on chtěl hrát a chtěl dobře hrát. Teď ho neposazovali nebo se mu nedařilo... Každý je natahovaný přes to, co potřebuje a co chce docílit. A on říkal, že celá léta, která v té Americe byl, tak se jenom živil těmito knížkami, kupoval další a další a najednou zjistil, že úplně do zblbnutí opakuje stejnou věc. Každá knížka byla jen trošku jiná, do růžova nebo do bleděmodra nebo něco podobného. A jednou se mu stalo, že přišel do Knihy a našel tam Hoponopono, to je havajská technika pro vytváření hojnosti, zdraví a míru, a říkal, že přišel, otevřel tu knihu, a najednou mu ego řeklo: „E-e.“ Zaplácnul to, odešel na křižovatku. A říkal: „Najednou vidím, že moje tělo se proti mé vůli otočilo, vrátilo se, koupilo si knížku. No já jsem to začal dělat, ale mě se tak ulevilo...“ Takže my jsme to doladili a on potom viděl i moje přednášky, takže tam mu došlo spousty věcí.

I imaginace je magie. Je to vlastně nevyslovené, ale představované si přání. Jestliže se vzdáte těchto vlastních přání, zůstanou vám jenom potřeby, ale ty potřeby už má Bůh ve vás, aby všechno klapalo a pak se fakt děje všechno samo.

Já mám desítky, snad stovky příběhů. A včera jsem si vzpomněla na jeden. Víte, já jsem dostala všechny moje čtyři auta, když jsem potřebovala auto, protože já jsem vždycky pomáhala lidem. A nevadilo mi, i když jsem chodívávala pěšky. Tak jsem se zase hýbala, když jsem šla pěšky. Vždycky jsem to auto odněkud dostala a přišlo samo, přestože nepřišly ty peníze, za které bych si je koupila. A mé poslední auto, které nesmírně miluji, Clio, jsem dostala od mého italského zetě. On je úžasný člověk a my jsme i s Péťou zažily zvláštní věc. Ona tam odcházela v září 2001 a on těsně předtím prodal motorku, protože věděl, že už čekají miminko a koupil tady to malé Clio. Ono je sice maličké, ale je to závodník. Ono je nenápadné, je super. On ten Paolo je takový závodník, ale on to umí, on cítí s tím autem. On přesně podle zvuku toho auta ví, co tomu autu chybí. A tenkrát volal, jak byl šťastný, že koupil takové super auto. To auto bylo asi tři čtvrtě roku staré a bylo jenom jakoby zkušební pro nějakou firmu, takže stálo o hodně méně, ale bylo fakt úplně nadupané. A on jak jel domů s tím autem, tak jí telefonoval s radostí, jaké auto koupil, jak se jí to bude líbit. A najednou, to bylo jak v přímém přenosu, se stalo, že ho předjížděl nějaký motorkář, takový riskantní a opřel se mu řídky o zadek toho auta. A Ital, že jo, oni jsou hrozně temperamentní. Pozor,

on to udělá a za dvě minuty o tom neví, ale navenek je scéna jak z divadla. On byl ochotný ho i honit na té motorce.

Péťa ho držela přes ten telefon: „Vykašli se na něj, hod' to za hlavu.“ Nicméně těmi řídky on sice neodřel to auto, ale udělal tam takovou rýhu, ne do laku, ale byla tam taková promáčkнутá čárka.

Za dalších pět let jsem to auto dostala já. Uplynula nějaká doba a přes léto jsem jela pro mé dva francouzské vnuky. Přivezla jsem je domů a jednou v poledne je babička hlídala a já jsem šla do města. Já jsem to auto měla zaparkované na takovém parkovišti a jak jsem přecházela silnici, tak mně pohled mých očí padl na tu promáčklinu, která mi tedy nevadila. Teď v té hlavě mi tak proletělo: „To by bylo fajn, kdyby tam nebyla.“ Nebylo to přání, tam nebylo takové to usilování, že mi to vadí a že to chci změnit. Ne, tam to jenom proběhlo. Později zjistíte, že je to tam přichystané, že to není vaše. Ten Bůh vám to jenom chce dát.

Za dva dny večer jsme myly s Petruškou a Lucinkou nádobí, teď tam běhalo hodně dětí a já jsem říkala: „Já jdu vynést plasty.“ To je vzadu u nás v ulici.

A oni, když jsou u nás, tak jedno auto je v garáži, druhé auto je vedle baráku, ale vevnitř ve dvoře a třetí auto – moje – stojí před barákem, protože oni jedou zdaleka, tak aby se těm autům nic nestalo. Takže to moje auto stálo před barákem a já jdu, dala jsem všechno do té plastové popelnice a vracím se. Byl nádherný teplý večer. Věděla jsem, že až přijdu, že si všichni zahrajeme Člověče, nezlob se. To byla taková naše večerní akce. Vidíte – pocit štěstí. Když jste šťastní, tak se dozvíte... A jak se blížím k tomu autu, najednou jsem věděla, že tomu autu se něco stane, že je to důležité, ale že se to stane. Když už tohle víte dopředu, tak víte, že to dobře dopadne. To už je informace dopředu, protože to už žijete přijetí čehokoliv, proto to smíte vědět. Kdybych byla v křeči a věděla bych, že se něco stane, tak se to nedozvíte, vy se tím uzavíráte i těm intuicím, když se bojíte. Není čeho se bát. Všechno skutečně proběhne.

Druhý den Italové i Francouzi jeli nakoupit do Hypernovy a já jsem si říkala: „Půjdu si chvilku lehnout.“ Stáhla jsem roletu v pokojíčku, zavřu oči, usnula jsem. A najednou zvonek. Naproti nám bydlí staříčkový pár, pán s paní, už je jim přes osmdesát. On je to takový plachý, milý človíček. On se vždycky celá léta styděl. Já už jako malé dítě jsem mu děsně lezla na nervy, protože já: „Dobrý den“, a on se styděl odpovědět tomu malému dítěti. Já jsem myslela, že mě neslyší, tak jsem pětkrát na něho řvala, až pak řekl: „Dobrý den.“ Až dávno potom v dospělosti se naučil odpovídat. On je hrozně plachý, ale hodný.

A teď ten dědeček běžel po těch schodech nahoru, třásl se a říká: „Podívejte, co jsem vám udělal.“

On naproti parkoval s takovým starým embéčkem a vzadu měl kouli. Moje auto je stříbrné, to znamená, že ono není moc vidět. A on udělal takový rejď a vši silou mi najel tím zadkem a zdemoloval mi přední dveře u řidiče, ale tak strašně, že nešly otevřít. Já jsem musela vlézt od spolujezdce a vykopnout je. Zavřít se daly, ale otevřít ne, zkrátka totálně zničené dveře. A ty druhé zadní, tam byla opřená ta koule, tak v prostředku, byl tam vidět důlek.

Teď on se klepal, já říkám: „Prosím vás, pane Krucký, uklidněte se. Vůbec nic se neděje, všechno je v pořádku. Hlavně, že jste nezajel nějaké děti,“ protože my jsme poslední, slepá ulice, tak si u nás na ulici věčně hrají nějaké děti. A když jsou menší, tak také nejsou vidět v tom zpětném zrcátku.

Říkám: „To nic není. My teď zavoláme na pojišťovnu.“ Zjistili jsme, že jsme měli stejnou pojišťovnu. Během pěti minut jsme to vyřídili. Druhý den jsem šla nechat ohodnotit to auto. Přijdu tam, chlap vylezl se mnou na parkoviště. Kouká na to, zapisoval i stav na tachometru, a najednou kouká na tu rýhu, co tam byla.

A říká mi: „Co je tohle?“

Já říkám: „Na to se nekoukejte, to je staré, to je ještě od mého zeťáka.“

A on říká: „Vy jste neuvěřitelná. Já to vím, ale spoustu lidí by to vůbec neřeklo a chtěli by to opravit a sváděli by to na tuhle havárii. Vy jste neuvěřitelná.“

Já říkám: „Na to zapomeňte. Jenom tohle se skutečně stalo.“

Takže on mi řekl, že to ohodnocuje na necelých dvacet pět tisíc a že mi ty peníze přijdou do týdne na konto, abych si sehnala nějakou levnou opravnu, která mi to opraví. Načež jsem kontaktovala pána, který byl původně z naší ulice, on mě znal od malinka, celý život mně tyká. Když jsem mu řekla, že už jsem byla na tom ohodnocení, kam mě tam poslala ta pojišťovna, tak mi do telefonu začal strašně nadávat:

„Ty jsi pitomá, já bych si to vyřídil. To ti nemůžu za těch dvacet pět tisíc opravit. Jedny nenastříkané dveře stojí deset, to znamená dvacet, protože tam jsou dvoje dveře. Kde je práce? Kde je stříkání? Kde je kytování? Kde je rozebrání?... No zapomeň na to.“

Já mu říkám: „Prosím vás, uklidněte se. Mně to nevadí. Já jsem si myslela, že byste ještě mohl opravit tu rýhu, že si přidám peníze.“

A teď bylo ticho a on mi říká: „Ty se na mě nezlobíš?“

A já: „Proč bych se na vás měla zlobit?“

„Vždyť já jsem tak na tebe řval a byl jsem ošklivý...“

„Ale nebyl jste ošklivý, pane Vodička, to je v pořádku.“

Zas bylo ticho a najednou říká: „Víš co? Přijed' za hodinu s tím autem sem, mě něco napadlo.“

Já jsem tam za hodinu přijela, tam s ním stál člověk v montérkách, špinavý, koukl se na ty dveře a říká: „Tohle? To z druhé strany vymáčknu a je to narovnané. To jsou jenom jedny dveře, zbytek se udělá a přestříká se to.“

Takže těch deset tisíc za ty zadní dveře zaplatily vlastně celý zbytek i s tou prací, s tou promáčklinou. Ale bylo to skutečně čestné. A ohodnocoval to nestranný člověk, který pracoval na pojišťovně. Ale kdybych na něj křičela, kdybych se zlobila, nikdy by ho nenapadlo, aby to Božství přišlo, nenapadlo ho to řešení s tím člověkem, který pracoval v té lakýrnické dílně, že by to mohli opravit tímto způsobem. Takže moje auto během týdne bylo dokonalé, bez rýhy a bez jakékoli závady.

Vždycky tím klidem k sobě otevřete cestu k pomoci. Zkuste si to otočit: když uvidíte vedle sebe člověka, který se vzteká a zlobí a nadává a kleje a je protivný, už se stáhnete a je vám divně. Jakmile vidíte hodného, který to přijímá, už z vás lítají slova ku pomoci: jak mu pomoci, jak mu přispět. Napadne vás, že tamhle znáte někoho, kdo by mu pomohl a jak by se mohla jeho situace změnit. To je to, co nevnímáte v tom běžném virtuálním světě, který se děje okolo vás. Ano, jenom ohromnou láskou se k vám dostane pomoc. Ne vztekem a zlostí, že byste bušili do ostatních v takové té bezmoci, že vám je ubližováno a vy potřebujete pomoci. Ne, tudy cesta nevede. Pokora a přijetí. Pak dostanete bez vlastních vnitřních prožívaných přání, pouze potřebou, všechno to, co potřebujete.

Já jsem vám přece vyprávěla na základních přednáškách, jak jsem neměla na večeri a za dvě minuty jsem dostala na konci ulice čínskou polívku. Ano, pak zažíváte neuvěřitelné věci. Víte, mně kdysi dávno chyběla desetikoruna. Na to nikdy nezapomenu. Desetikoruna na to, abych mohla udělat nákup, který jsem potřebovala. Bylo to nutné, a když si pak prohlédnete všechny zákonitosti, kterými se to vyřeší, tak jste udivení, jak se všechno připravuje dopředu. To lidský mozek nemůže vůbec pochopit. A tehdy byla zima a já otevřu skříň, že se oblíknu a eventuálně jsem si těch deset korun chtěla půjčit od maminky. Ale jak jsem otevřela tu skříň, tak jsem tam viděla zimní kostým, který jsem si kdysi dávno šila a neměla jsem ho na sobě asi tři, čtyři roky. Venku se ochladilo a přšelo, tak si říkám: „Já si ho vezmu.“

Já jsem sáhla do kapsy a tam bylo deset korun. Já jsem měla i tu desetikorunu. A když si představíte, že pět let předtím si tam tu desetikorunu dáte a pak, když ji potřebujete, že zrovna sáhnete do té kapsy. To už jsou takové věci, kdy už nemůžete kalkulovat s tím, že Bůh není. Je celek. On vede vaši ruku, on přesně ví, kde co najde – jakou pomoc najdete, jakým způsobem. Ale napřed skutečně musíte přijímat. Přijímat všechno – pak jde všechno hladce. Vaše vůle se sice rozpadne – vůle jedince se jménem. Ale to je přece iluze, to už víte. Vaše skutečná vůle je to, co se děje, vaše Božství totiž pracuje. Abyste se k tomu Božství dostali, musíte zlikvidovat vůli člověka a jména, přijímat, a tehdy do vás dosadíte vůli Boha.

Pokud by člověk začal prosazovat vůli člověka ještě před smrtí ega, tak je to ještě magie. Ale pokud napřed necháte umřít ego, dostanete se do fáze pokory, ego zemře, a pak už můžete dělat zázraky. Takzvané zázraky nekonáním.

Máte někdo další otázku? Já jsem se trošku zasekla u těch magických stavů.

Chcete se něco zeptat? Prosím, ptejte se:

Ja som taký profesionálny tréner karate respektíve športový. Mám vyštudované učiteľstvo, učím deti a mládež, pracujem s nimi, učím ich bojovať s určitými morálnymi zásadami a ich rodičia sa doma chovajú inak... Ako viesť tie deti správne, aby to nebolo zasahovanie do ich vývoja, presadzovanie vlastnej vôle?

Ano, ono by vás to zdemolovalo, tam je zpětná vazba. Já vám to vysvětlím. Karate, judo, to jsou úžasné věci. Úžasné věci, protože tam je sice jakoby boj, ale tam jde o to

soustředění vnitřních čakerních systémů. Když už o tom mluvíte, to je úžasná otázka, já vám za ni děkuji. Tam je velmi důležité, aby ti svěřenci byli vedeni, protože to jsou děti, u nich je to velmi důležité, k morálnímu životu. Pokud se nebudou chovat správně na těch jednotlivých čakerních systémech, nebudou mít výsledky. Takže vidíte, že vy už jim můžete dávat příklady, jak se chovat, nechovat, ale pozor, velmi něžně a opatrně. Smíte poradit, ne zasahovat ani trestat, smíte odměňovat, to je důležité.

Můj třetí vnuk Rafael, ten postižený, on je velice drobný, on má ty nožičky a ručičky tak slabé, to je takový malý drobeček. Ale on ze sedmdesáti dětí dostal jediný ten nejvyšší pásek. Prošel do další třídy, všichni zůstali nížko. Protože on medituje, on od narození medituje. Nikdo ho k tomu nevedl, ani Aurelien ani Lucinka to nikdy nedělali, nicméně on umí využívat i to soustředění toho výkřiku. Ty ostatní děti se stydí vykřiknout. A Lucinka mu vysvětlovala, že vlastně, a to je pravda, jsi bojovník a musíš toho druhého bojovníka zastrašit. Takže náš Rafael řve jak zvíře, ale to mu dá takový vnitřní moment toho soustředění, že skutečně to pracuje a jemu se daří. Ale hlavně, on je velmi morální. To je tak láskyplný človíček...

Takže, v první řadě ty děti vést lidsky, to je strašně důležité. Za druhé, když je povedete lidsky, ono se jim to podaří, protože se jim budou upravovat čakry. Musíte fungovat na více úrovních. Já vím, že nemůžete ovlivnit rodiny těch dětí. Ony svůj základ dostávají v té rodině, ale pozor, i opačným chováním. Přesto, i kdyby ta rodina byla eventuálně v něčem negativní, vy můžete těm dětem poskytnout ten pohled toho narovnání.

Já si pamatuji, jak jedna mladá žena se zlobila na svého muže a vyprávěla, jak se spolu hádají, protože její muž dělá nečestnosti a ona kvůli dětem se na něj zlobila. Já jí říkám: „Nedělej to. Nech toho človíčka, toho svého muže udělat i nečestné jednání, ale ty se chovej čestně a správně. Ty děti si pak smí vybrat. Vidí tohle chování – a tohle chování. Ony si smí vybrat a dobrovolně, co se jim líbí – to by měly dělat. Tyhle děti už to umí. To je za prvé. A za druhé, když ty se s ním hádáš, už jste oba negativní. Ty děti už si nemůžou vybrat.“

Takže, domluvit, říct, vést je k té morálnosti, protože tehdy tu sílu na těch jednotlivých čakrách mají. Ono se jim bude dařit líp. Skutečně tam bude hodně velká energie navíc. A tu energii potom, podle toho, když jste to vystudovala, už můžete usměřňovat podle toho, co se tam děje. Platí tady i forma odměňování, ale duchovní odměňování. Ty děti, když začnou žít morálně, ony uvidí, co se bude dít.

Já teď na to navážu, já jsem vám to vlastně nedovyprávěla. Já jsem vždycky mluvila s mými dětmi a vysvětlovala jsem jim, jak se jde zachovat ještě líp. Ony potom, kdykoliv se stalo něco v té rodině, tak jsem viděla, jak číhají, jak čekají jak se zachovám. Jestli se zachovám tak, jak jsem teoreticky mluvila anebo jestli sklouznu do té hladiny toho chtění. Ne, já jsem si to nikdy nedovolila. Člověk, když o něčem mluví a má nějaké ideály, tak to musí žít. Když tak nežijete, tak ty děti se to nenaučí. Vy jim můžete donekonečna vykládat co mají dělat, ale pak když vidí, že vy se v té situaci tak nezachováte, tak to taky nebudou dělat.

Ale pozor, já jsem to dělala, a pak se děly zázraky a ty holky to viděly, že se ty zázraky dějí. Jako čistý člověk potom i vy sama budete cítit, jak ty děti vám budou důvěřovat a

věřit a podají lepší výkon už jenom proto, aby vám udělaly radost. Pokud ale máte pocity teď špatně odvedené práce, to už je základ nesplnění těch podmínek. Ne, tak to není. Vy jste se určitě něčeho dopídili u těch svěřenců. Tady ten čas je někdy pro nás strašně těžký. Nahoře je tvorba okamžitá, tam si něco pomyslíte a hned to je. U nás ne. U nás přijde nápad a ta myšlenka, než se prolne v tom čase tady, kdy musíte skutečně trpělivě odvést nějaké výsledky, ta je velmi důležitá. Je to samozřejmě i na nácvik trpělivosti ve vás. Ale vy jste mladá. Ty děti vás musí milovat.

Ale v športe je súťaženie, byť prvý, získať medailu, finančnú odmenu za športový výkon...

To už je pokroucený pohled třetí dimenze na sport. Hodte to prosím vás za hlavu. Já vím, že vy možná eventuálně – já do toho nevidím – možná dostáváte podle toho nějaké finanční prostředky. Nevím, jestli to je ovlivněné nebo ne. Nemyslím jako vy osobně, myslím jako na tu činnost, což lidi vede potom k překroucenému jednání a konáte ve prospěch toho. Víte, ten sport tady je skutečně totálně pokřivený.

Sport je láska k pohybu. To byl vždycky pro mě sport. Já jsem nikdy neuměla soutěžit a být první. To byl pro mě nesmysl. Zúčastnit se a hýbat se.

Sport v tomto smyslu být první, to je tragédie. To způsobilo vlastně takové to uplácení a to, co se děje ve fotbale a v hokeji a v různých jiných sportech. Tam jsou potom i nečestné věci. Jenom kvůli tomu, aby lidé byli první, tak se vzájemně poškozují, to už je deformace, to je silný egoismus. Vy máte ty děti vést k radosti k tomu, co dělají v tom pohybu, aby z toho měli radost – z té mají největší užitek, a ne proto, aby byli první – to už je základ egoismu, tady se pak dějí hrozné věci.

Teď jste mi připomněla jednu věc. Můj první manžel, se kterým jsem se rozvedla, byl vášnivý fotbalista a hokejista, tedy fanoušek. A já jsem ho jednou přivedla do šíleného psychického stavu tím, že když jsme hráli hokej s Ruskem (tenkrát za té totality) a já jsem řvala gól, když jsme dostali gól, protože mě se to líbilo – pro mě gól jako gól, to bylo jedno jestli v mé brance nebo v cizí, tam jde o to, aby se zatřepetala síť, když je nádherný, je nádherný, i když ho dostanu já. Mého muže málem kleplo.

Můj druhý partner, ten už byl trochu lepší, ten jenom tak kroutil hlavou a říkal: „Ivanko, ale ty nejsi patriot, vid’?“ Až můj třetí muž tohle chápe.

Tohle všechno, co se děje okolo sportu, patří do fáze egoismu a patří to do třetí dimenze. To bude úplně přehodnocené. Ale nenechte se strhnout deziluzí a zklamáním. Žijte v jiném světě, těm dětem můžete ukazovat radost z pohybu a radost z výsledků a je jedno, jestli dostanou medaili nebo ne. Když jim ukážete přístup radosti, ony i z té radosti můžou tu medaili dostat. Tam už je to konání pro radost, a to je to nejvyšší Božství ve vás, ale cesta k tomu vede dlouhá. Navíc vy těch svěřenců máte hodně a nemůžete se nechat demolovat pocitem, vy jste zodpovědná sama za sebe, to co koná vaše tělo a ne za druhé. Vy můžete zodpovídat jenom za to, že máte čisté svědomí, že jste je naučila a ukázala jste jim to, co jste ukázat měla. To je všechno. Jinak sport a tady ty všechny věci jsou skutečně pod hlubokým egoismem.

Ja som bola na takom, že rodové konštelácie a tam tá pani, ktorá to viedla, už neviem jako sa volá, odmietla jednu dámu, že mala potrat, že ona s takým človekom, ktorý mal potrat nemôže pracovať, lebo to je proti Bohu...

To není pravda. Já jsem měla taky potrat. Myslíte, že pracuji proti Bohu? Ne, tak to není. Víte, dítě, které se nemá narodit, se nenarodí. A když jsme u toho, tak vám budu vyprávět tento příběh, abyste viděli, jak bylo dobré, že se moje dítě nenarodilo. Ale to si tedy hodně troufnu.

Já už jsem vám vyprávěla, že jsem celý život viděla mého budoucího partnera. Já jsem věděla, že on je o hodně let starší než já, a že bude dlouho trvat, než se sejdeme. A uplynulo šestnáct let, bylo mi šestnáct let. A jednou dva dny před Vánoce jsem se vracela od kamarádky, které jsem pletla čepičku na miminko. Narodil se jí synovec a ona neuměla plést ani háčkovat a já jsem jí splnila tohle přání. Vracím se domů a najednou proti mně ulicí šla postava a zezadu mě někdo zaklepal na rameno. Já se otočím a tam stál kluk. Červenal se, přešlapoval z nohy na nohu a říká mi: „Já jsem se do tebe zamiloval.“

Já na něj koukla a okamžitě jsem věděla, že to není můj muž. Můj skutečný muž, na kterého čekám. A já jsem neuměla ranit toho člověka. Říkám: „Víš, nezlob se, já nejsem připravená na vztah, já nechci s nikým chodit.“

Jenže on to nevzdával. Asi tři, čtyři týdny mi intenzivně nadbíhal, ale takovým způsobem, že už to fakt zasahovalo do mého pocitu svobody. Já jsem třeba chtěla vystoupit v Teplicích na nádraží a teď ho vidím, jak stojí na peróně. No to já nevylezu. Tak vylezu až v Řetenicích, protože já bydlím ve čtvrti, která se jmenuje Řetenice. Ty Řetenice dřív byla malá vesnička za Teplicemi, ale jak se ty Teplice rozrůstaly, tak pojmuly i ty Řetenice a staly se čtvrtí. Tak jsem si říkala: „Ne, já pojedou do Řetenic.“

Jenže průvodčí hvízdnul a můj milý muž, tady budoucí, se rozeběhl a skočil do toho vlaku. A to už jsem pak musela vystoupit. Jenže on viděl, že nechci, tak to skutečně vzdal. Napsal mi ještě jeden vyčítavý dopis.

Uplynuly čtyři měsíce. Já jsem ho neviděla, žila jsem si svým životem v klidu a v míru a jezdila jsem tenkrát do střední školy do Ústí nad Labem. A my jsme tam měli část děvčat, protože zubní laborantka byl krajský obor, to znamená, že každý okres měl zastoupení – dva nebo tři lidi tam byli vytažení. Většina lidí z naší třídy nedojížděli, bydleli v internátě a těm lidem chodila pošta do školy, protože ten internát byl hluboko v polích a pošťačka se bála, že ji někdo přepadne. A já jednou o velké přestávce za ty čtyři měsíce, co jsem o tom klukovi vůbec nevěděla, holky viděly, že se chystám na záchod a říkaly: „Hele, když jdeš na záchod, podívej se na nástěnku, jestli tam nemáme náhodou poštu.“

Já jsem šla na záchod, umyji si ruce, přijdu k nástěnce... Ony ne, já jsem tam měla pohled. Takový ten totalitní, kulatý, jak se kdysi dělal, ze Špindlerova Mlýna a on mi tam psal, a pozor, vaše Nadjá ví, co na vás působí, já jsem byla romantická, že na mě nemůže zapomenout, že mě strašně miluje, že každý den na mě myslí. Já jsem se

zamilovala z okamžiku na okamžik, zkrátka to přišlo, to bylo jako když máte vír v hlavě. Mě dojalo, že jsem si čtyři měsíce na něj ani nevzdechla a on na mě každý den myslí.

Já jsem mu ten den napsala, asi desetistránkový dopis, poslala jsem ho, ale nečekala jsem druhý den odpověď. Ale on také tu noc napsal ohromný tlustý balík. Takže druhý den, když mi přišel ten dopis, my jsme spolu skutečně začali chodit.

Uplynul rok. Já jsem žila vždycky přítomností. Já jsem dělala to, co bylo zapotřebí. My jsme se opravdu milovali a byli jsme považováni za velkou lásku. On byl čestný, charakterní, příjemný, báječný člověk. Uplynul rok a v tu dobu Božství ve mně vždycky pracovalo. Já jsem vyprávěla na základních přednáškách, že jsem vždycky věděla všechno dopředu. Ano, jakmile žijete čestně a čistě, víte všechno dopředu. A já jsem po nocích, i ve dnech, začala slýchat pláč miminka. Já jsem věděla, že otěhotním. Ano – a pozor, zase jsem byla pokorná.

Přišly prázdniny, já jsem byla mezi třetíkem a čtvrtákem a můj budoucí muž se dostal tenkrát na vysokou školu, přestože rok musel pracovat. Dědu Adamce vyhodili tenkrát ze strany, takže nesměl, nedostal doporučení, byly tam komplikace. Načež ten další rok se tam dostal. Byly prázdniny a jeho teta nám nabídla, že můžeme spolu jet na pionýrský tábor, on jako vedoucí a já jako praktikantka.

A naši řekli: „Ne, ne, ne. Ty nikam nepojedeš, ty otěhotníš.“

A já, protože jsem věděla, že to mimino slyším, říkám: „Jo, já zůstanu tady.“

Takže jsem šla do sklárny. Měsíc jsem pracovala ve sklárně, on na měsíc odjel. Jenže když se vrátil, my jsme byli jak šílení, já jsem fakt otěhotněla. Vidíte? I přesto, že jsem byla pokorná, že jsem neprosazovala, fakt se to stalo. Ano, stalo se to, mělo se to stát. A tahle událost byla jednou z nejdůležitějších v mém životě. Já jsem byla jediná, kdo by si to dítě býval vzal. Opravdu jediná. Ale věděla jsem: já byla jedináček, můj muž byl jedináček, on šel na vysokou školu, já jsem měla rok před maturitou. A ten můj muž byl úžasný, jako kluk byl báječný.

Říkal mi: „Podívej se, my jsme oba dva jedináčkové. My budeme oba dva ještě dlouho na škole. Jestliže nás rodiče budou živit, málokdo z těch rodičů bude dávat peníze na výchovu toho dítěte a nebude ho vychovávat, budou nám do toho mluvit.“

A to se mi zdálo jako rozumné. Říkám: „Dobře, nebudeme to komplikovat.“

Nechtěli to ani jedni rodiče ani druzí rodiče. I tenkrát jsem dostala ohromnou Boží pomoc. Já jsem fakt jenom respektovala. Říkám si: „Dobře.“

Takže jsem se omluvila tomu miminku. Tenkrát se chodilo před komisi. My jsme čekali na té chodbě. Před námi tam byli snad dvě hodiny dva lidé, tam byl křik, řev, brekot, co se tam vevnitř dělo...

Já jsem ještě tomu Daliborovi říkala: „Oni nám tam snad budou trhat hlavy nebo co...“

Najednou se otevřely dveře, vyběhli ven, napřed chlap, pak holka... My jsme tam tak ostýchavě vlezli, taková dvě jelita, mladí, mně bylo osmnáct, jemu dvacet jedna. A tam komise, pět lidí, pět doktorů a předsedal tomu tenkrát primář z gynekologie pan doktor Puchmeltr a říká s takovým ironickým úsměvem: „Tak povídejte, co z vás vypadne.“

A my jsme tam tak stáli, ten Dalibor se na mě podíval a říká: „No, my jsme oba dva jedináčkové. Ona má před čtvrtákem a já za 14 dní nastupuji na vysokou školu.“

A ten Puchmeltr řekl: „Stačí.“ Dal razítko a říká: „Víte, nezlobte se. My tady někdy máme takové neuvěřitelné příběhy od těch lidí, jak oni si vymýšlejí, a my jim pak musíme házet klacky pod nohy. My se omlouváme, asi jste to slyšeli až ven na chodbu, ale tohle je důvod.“

Já jsem se tomu miminku omluvila. A teď pozor, ještě naši: scény... Další pomoc. Abyste viděli to doladění, jak je všechno dobré. To Božství vědělo, že jsem čistá. A tenkrát v tom našem domě dole bydlel můj dědeček. Dědeček prožil dost těžkou životní situaci. To bylo poslední den prázdnin, druhý den se šlo do školy a já jsem tenkrát usnula. To bylo den po tom, co naši zjistili, že jsem těhotná a byly ty nejhorší reakce, takové to blafání. My jsme přijeli odpoledne z Tater, takže večer jim to říct, to bylo bla bla,bla... Druhý den jsem zůstala doma s tím, že další den půjdu do školy. A ten můj děda se ten den rozhodl, že spáchá sebevraždu. Teď vás naučím, že vše je dobré. On to udělal tak, že utrhnul vedení od plynu. Já jsem se ráno cítila jak oblbnutá, mně se nechtělo vůbec vstávat. Nakonec jsem věděla, že už je hodně hodin, tak jsem se tak motala v tom bytě v prvním patře, on ten plyn jde nahoru, a bylo mi divně. Já jsem si vyčistila zuby, oblíkla jsem se, ale lehla jsem si v obýváku na zem a začala jsem se propadat, že usnu. A najednou slyším opatrné – pink, jako když zazvoní zvonek, ale strašně slabě. Říkám si: „Asi zvoní zvonek.“ Tak jsem se zvedla, jdu dolů a celou dobu jsem slyšela takové – huuu, jak to hučelo, to byla trubka a z té trubky šel plyn. A teď pozor, ten můj budoucí muž mě šel ráno navštívit a už cítil ten plyn od rohu, teď ale věděl, že na mě musí zazvonit a bál se zazvonit, nevěděl, jestli to náhodou nebouchne. Nicméně já přišla dolů a on mi říká: „Ty to necítíš?“

V tu ránu už mi to došlo. Když v tom jste a dýcháte to, tak to skutečně nevnímáte. A teď jsme slyšeli, jak ten děda vevnitř už blábolil, ale bylo tam zavřeno. My jsme neměli tenkrát telefon, takže Dalibor běžel domů, to bylo 200 metrů od nás, bydlí tam dodneška děda s babičkou, zavolali policii, hasiče, mého tátu. Táta přijel se svým šéfem a říká: „Seru na tvé těhotenství,“ přesně tak, „hlavně že žiješ.“

A měla jsem pokoj. Dědu zachránili, všechno proběhlo úplně úžasně. To bylo hned druhý den. Už odpoledne nic nebylo, když přišli z práce domů. Byli šťastní, že žiji. Tak vidíte, jak se všechno hned narovnal.

Pozor, to mělo ještě další dohry. Abyste věděli, proč to je. Věřte mi, dítě, které se nemá narodit, se nenarodí, není to žádný hřích, to jsou iluze mágů, kteří straší, vyhrožují. Já jsem vyprávěla o konstelacích, že byste tam neměli chodit. Je to vlastně zvědavost. Totiž čas neexistuje, to už víte ze základních přednášek. Čas je iluze. Čas je vlastně jako korálky navlečené na niti. My jsme v té přítomnosti, tady jsme my všichni, sedíme a povídáme si. Jenom já stojím. Existuje minulost? Ne. Minulost existovala, když procházela přítomností, aby se udála. Jakmile projdete přítomností, která tam je připravená, vše se posune do paměti, vy si to pouze pamatujete. Existuje budoucnost? Budoucnost bude, až bude přítomností a ten tunel tam je, ten tam máte připravený, což

běžně lidské vědomí, lidský mozek si neumí vysvětlit. Takže vidíte, že vlastně je teď-
teď-teď-teď-teď. Je trvalá přítomnost neboli věčnost. A je to proto, že my se učíme.

Jestliže já tady nějakým způsobem zareaguji a udělám nějakou „chybu“, něco nezvládnou, dejme tomu, budu mít vztahovku se svým dědečkem, my si vzájemně jakoby ublížíme. Potom se všechno posune sem do budoucnosti. I dědeček, který třeba už dvacet let nežije, mě může pod jiným jménem a jinou tváří, ale je to stejný Bůh, jednou prozkoušet v budoucnosti – třeba za třicet let. Všechny věci, které nezpracujete a které tady máte jako karmu na čakrách, vás po těch letech doženou samy v tomhle tunelu. Jestliže ale jdete a šfoukáte do toho, vy to jenom rozvíříte, mnohokrát si vybudujete další bloky, které tam jsou, výčitkou, že jste něco udělali. Ne, všechno máte tady připravené. To, co jste se chtěli naučit, v bodě B, ve kterém budete odcházet, to se naučíte i kdybyste tisíckrát nechtěli – a všechno přijde samo. Za rohem potkáte někoho, za dvě ulice potkáte někoho, za týden potkáte někoho, který vás přijde prozkoušet. A tehdy ale máte nejvíc síly opravit tohle chování, když jste třicet let nosili s sebou ten pocit, co jste tenkrát udělali negativního. Ale jakmile opravíte v té nové fázi s tím novým člověkem tohle vaše konání, tak jste opravili i toho dědečka před třiceti lety. Skutečně nemusíte nic dělat v minulosti, stačí zastavit teď egoistické chování, všechno se vyčistí samo.

Takže vidíte, že čas je skutečně iluzorní záležitost.

Já jsem teď chtěla navázat na to moje vyprávění, jak to pokračovalo, protože i to je pro vás důležité. Abyste viděli, jak mne Božství dostalo do partnerství s člověkem, kterého jsem milovala, ano, já jsem ho skutečně milovala, ale přesto jsem věděla, že k němu nepatřím. Abyste viděli celý můj příběh, kde jsem byla prozkoušená ze svého Božství a musela jsem podstoupit zkoušky, které jsem podstoupila.

Já jsem tedy tenkrát šla na ten potrat, šla jsem na to přerušení. Miminku jsem se omluvila, říkám: „Nezlob se, narodíš se příště. Když se budeš mít narodit.“

On tam ten můj muž tenkrát řekl ještě jednu krásnou věc, které jsem si velmi vážila. Řekl: „My se nechceme rozcházet, my se máme rádi. My spolu budeme dál pořád chodit.“ A proto oni byli úžasní a to razítko nám dali. A my jsme spolu chodili dál.

Já jsem za rok udělala maturitu, nedostala jsem se na vysokou školu, na kterou jsem se mimochodem dostat neměla (to by taky bylo povídání, to bychom tady byli ještě za týden), protože já bych se nikdy nemohla dostat do samoty, do takzvané Kristovy pouště, kde jsem dvacet let v laboratoři našla to vaše společné Božství. Když bych dělala u křesla stomatologii, tak tam by byla sestra a pacienti... Ne, ne, já jsem skutečně potřebovala být v izolaci, aby ve mně všechno dozrálo a viděla jsem všechno těma správnýma očima.

Představte si, že uplynuly další čtyři roky, čtyři a půl. My jsme spolu chodili dál, měli jsme se rádi. Můj muž se dostal do poslední ročníku a já už jsem dávno tři roky pracovala jako zubní laborantka. A tehdy v létě se mi začínaly dít divné věci. Víte, já jsem pořád šťastná a já vždycky, když jsem si udělala čaj a koukala jsem do zahrady, přišel vždycky takový hezký pocit štěstí, tak jsem si to užívala. A najednou v těchto pocitech se otevřela budoucnost a šlo ke mně strašně černo a temno. Já jsem věděla, že

něco strašného v té budoucnosti na mě čeká a hlásilo se mi to na deset let. Já jsem vždycky tak skočila zpátky... A paralelně s tím se mi dělo to, že my jsme někde byli na návštěvě s mými rodiči, a najednou se mě tam někdo nečekaně zeptal:

„Kdy se budeš vdávat?“

Já jsem říkala: „Já se nechci vdávat.“

Já jsem věděla, že toho kluka miluji, ale on nebyl můj muž. Já jsem věděla, že ne, že můj muž není. A ono se to dělo čím dál častěji a děly se opravdu neuvěřitelné věci, kdy jsem cítila, že se k tomu skutečně přibližuji. My jsme byli mladí, svobodní, on jezdil do školy, já jsem byla v Teplicích. On vždycky v pátek přijel, v neděli odjížděl. Přes léto někdy jako mládež jsme se dostali do přírody, nebudu zabíhat do podrobností, ale nebyla možnost žít nějakým častým sexuálním životem. Tenkrát dva dny před Vánocemi jsme u jeho rodičů šli balit vánoční dárky, tak jsme se zamkli v ložnici, abychom toho využili, že tam nikdo nemůže. On si byl vždycky jistý, že se nic nestalo, já taky. Nic jsme neplánovali.

25. prosince 1980, a už jsem se o tom zmínila, Nadjá přichází, když jste šťastní, nebo jste na dně. Já jsem byla šťastná. Ráno jsem si natáhla budíka, čekala jsem na pohádky. Už tam byl monoskop (za té totality, pamatujete?) a teď: čaj, cukroví, maminka vařila slavnostní oběd, to vonělo... Teď těch dáreků... Večer před tím přišel Ježíšek, já tam měla kožíšek, no takové štěstí, nic mi nechybělo.

Najednou přišlo Nadjá. Koukala jsem, kde to jsem, koukám na ruce, co to je? Když přijde Nadjá, to se někdy dívíte. A najednou mi sjela hlava dolů a já jsem v tom bříše viděla dvoudenní dítě. Já jsem věděla, že i když nechci, že si musím toho chlapce vzít. Že druhé dítě nedám pryč, a že budu vzornou matkou, vzornou manželkou a že teď musím složit nejtěžší zkoušku svého života. Pro vás pro všechny. On byl mou největší zkouškou pro vás. Kdyby nedošlo k tomu prvnímu těhotenství, nedonutili by mě nikdy, abych se vdala. To bylo nutné. Takže vidíte, ono má všechno svůj důvod. Vy to jenom nevnímáte, vy to nevidíte. Ale věřte mi, že tak to není. Božství ve vás si najde vždycky důvod, jak vás k něčemu přitlačit, co se má stát. Všechno je hra, která je připravená a stát se musí.

Ta žena, ta která obvinila, dělá ještě černou magii. V černé magii tam je dost vyhrožování a obviňování a strašení druhých lidí. Víte, ale i tohle je dobré konání a vymaníte se z vlivu takových lidí, kdy vám to bude jedno. Já sama jsem zažila neuvěřitelnou věc, když už o tom mluvíte.

Po přednáškách v červnu v roce 2011, kdy ještě nebyly natočené přednášky, ty byly až na podzim, tyhle byly první, byly v červnu v Ústí nad Labem ve škole. Na ty přednášky chodili dva manželé. Přednášky byly tři po třech hodinách, bylo to devět hodin. Tam jsem řekla mnohem víc. Oni mě zaskočili v těch Starých Křečanech, byla jsem překvapená, navíc tam bylo hodně lidí, nebyla jsem na to zvyklá.

Takže tam to proběhlo jinak a tam jsem mluvila hodně. Tito manželé se tenkrát rozhodli, že přijdou ke mně na aurické sezení, ještě než pojedou pro má francouzská vnoučata. Oni přišli úplně zdemolovaní, protože se dostali taky do konstelací a dostali

se i k jedné paní, která dělala zasvěcování reiki. Oni předtím byli skutečně super, už léčili. Ale na tom aurickém sezení se odhalilo mnohem víc, protože ono je to zdemolovalo, ona je tam veřejně napadla, zostudila je před všemi lidmi a oni tu situaci neustáli. Na těch mých přednáškách ale zjistili, že to bylo dobré, protože by se bez toho nedozvěděli, že by dělali bílou magii. Oni by to nevěděli. Jenže ještě na tom aurickém sezení nebyla rozmotaná situační vztahovka v duchovnu. Už to dokázali ti lidé odpustit do hmoty té paní, ale ještě si uvědomovali, že jde udělat vztahovku k situaci. Vy ty podmínky neznáte, vám nesmí vadit ani žádná situace. I to vás brzdí. Je to neuvěřitelné, co pak cítíte a neumíte se odpíchnout. Celý život vám je nastavený. A teprve potom při tom aurickém sezení se všechno rozmotalo a dneska jsou v pořádku, pomáhají lidem, nedělají magii. Všechno se vrátilo do starých kolejí. Ale jejich Nadjá si naplánovalo dva roky tvrdého, hrozného stavu, aby pochopili. Víte, ten čas tady je rozložený na velkou délku, pokud jde všechno jakoby pomalu, po malých dávkách. Ale jestliže něco potřebujete stihnout, tak si sami do toho osudu navolíte hodně drsný program, ale velice krátký v čase. Ta drsnost, ta síla toho zásahu vám vlastně kompenzuje tu délku v čase.

Tady se někdo chtěl zeptat:

Ešte k tým konšteláciám... Ľudia čo majú problémy, vzťahy že rodičia, tak ona vždy kričala musíš si kľaknúť a kričať „ja som malá, ty si veľká“... je v tom matka a dieťa taký rozdiel?

Ne, neexistuje dítě a dospělý. To je iluze těla vaší hmoty, která roste. Já jsem nikdy mé děti nepovažovala za děti. Ony se narodily dospělé a já sama jsem byla dospělá od začátku a vy, jestli si vzpomínáte i dřív, když vám bylo pět nebo dneska je vám padesát, šedesát – tak se cítíte stejně – to je realita, stárne pouze hmota. Stáří vašeho těla, to znamená hmoty, která má jméno, je stáří, které my tady považujeme, že je naše – to není pravda. Vaše duše neboli oddělené Božství nemá čas, tam je trvalá věčnost, vy jste pořád vevnitř mladí. Jenom když nepřijímáte, tak si demolujete tělo, když vás něco bolí, tak si připadáte, že jste staří, protože tím tělem tady nemůžete lézt po tom světě, to se vám špatně chodí a špatně se vám tady pohybuje. Ale když přijímáte celý život...

Lidé mají žít – a je to blízko, je to pár desítek let do budoucnosti, až tři sta let. Za první nebudete v páté dimenzi nemocní. Zkuste si představit, až odpadnou vaše egoismy, nebudete nemocní, nic vás nebude bolet. Ale tím, že nebudete dělat egoismy se všechno změní.

Zkuste si uvědomit, co se píše v bibli. Jediná věc, kdybyste druhým nedělali to, co nechcete, aby druzí dělali vám – nikomu byste nic neukradli, druzí by vám taky nic neukradli, nebyly by banky, nebylo by ani co krást, neměli byste zamknuté domy, zamknutá auta, okamžitě, jedna jediná věta splněná z bible... Věřte mi, ta bible to do nás hustí. Už ta původní bible, ta sice byla oko za oko, ale Mojžíš dostal Desatero, už i tam to bylo, protože to lidstvo bylo nevyvinuté. Teď Ježíš přinesl samozřejmě další poznatky a svým životem a tím, co se tam dělo na Golgotě, vám ukázal model toho všeho. Ano, Otec i já jedno jsem. O tom přece mluvíme. Ano, vy jste stejný Bůh. Bůh

žije ve vás a vy žijete v Bohu, tohle je skutečná paralelní realita. A tady, když už tohle začnete žít, pochopíte všechno, co v těch biblích v minulosti bylo.

Já jsem nikdy bibli nemusela přečíst, já jsem ji žila a ona na mě mluvila, to bylo paradoxní. Já jsem vám to asi nikdy nevyprávěla. Tohle bylo v prosinci 1997 a já jsem se rozhodla, že si našetřím na bibli. A tu bibli jsem si skutečně v Praze koupila. A ten den v Praze byl úžasný koncert Collinse. Já jsem ho vždycky nesmírně milovala. On měl tenkrát v Praze koncert a já jsem tam byla s mou kamarádkou a s bratrem (oni spolu tenkrát žili) mého tehdejšího přítele. Jirka ho neměl rád, takže on tam nejel. Honza bydlel tenkrát v Praze a já jsem pak Ivetu naložila a odvážela jsem ji do Teplic. Ale ona v té době sice žila Honzou, ale byla dva roky vdovou, jí zemřel v pětatřiceti letech manžel. Takže ona měla doma dvě náctileté děti, holkám bylo čtrnáct a šestnáct let.

A my jsme vyjely po koncertě, strašně lilo. Třetího prosince šíleně lilo. My, když vyjedeme do toho Českého středohoří, tam je hodně vysoký nájezd nad vesnicí Velemín. A na jižní straně, ta je otočená směrem k Praze, tam lilo, lilo, lilo a jak jsme se dostaly na ten nejvyšší bod, okamžitě sníh, ale taková ta břečka. A dolů, když cesta je suchá nebo když se nic neděje, tak dole jsem za pět minut. Já jsem tu cestu jela hodinu. Já jsem měla embéčko stovčáctku a to si určitě pamatujete, to embéčko má motor vzadu. Takže do kopce jo, ale z kopce ne. A okamžitě, jak jsem se dostala na ten kopec, já jsem točila volantem šíleně doprava, doleva... To auto si dělalo, co chtělo. A tam samé serpentiny, a proti nám nahoru ohromní tiráci. A teď jsem vždycky viděla ty vytřeštěné oči toho tiráka za tím volantem. Teď ta Iveta – doma dvě děti, nikdo jiný už nežil z té rodiny. A vždycky na poslední chvíli, to auto jelo snad dvacítkou, ale trvale do protisměru přesně před čumák toho tiráka – a na poslední chvíli udělalo šup na druhou stranu. Snad sedm, osm tiráků jsme takhle zažili. A já byla jak kámen. Já jsem jenom pracovala rukama. A vzadu na zadní sedačce ležela bible, já jsem věděla, že ta bible mi říká, že se nic nestane, já jsem jenom pracovala. My jsme jely hodinu dolů, než jsme se doklouzaly. A v poslední zatáčce, ta byla hodně esovitá, tam je takové nízké hrazení a pak byl schod a stráž dolů, asi padesát metrů, tam by to auto spadlo. A najednou to auto už se fakt neudrželo na silnici a čumákem udělalo šup a zapíchlo se do příkopu vedle silnice, centimetr od toho ohradníku, my jsme se ani nedotkli. A teď ta Iveta začala zmatkovat, protože za námi se klouzala další auta. Já jsem se jenom otočila a úplně pevným hlasem jí říkám: „Sed.“ Dala jsem tam zpátečku, protože jsem věděla, že mám těžký zadek. Hned na poprvé ta zpátečka zabrala, a po deseti metrech už jenom přešlo, už jsme byly venku. Ta Iveta nepromluvila až domů. Ale mně pak došlo, víte, ta bible má svou vibraci, ona na mě mluvila přes vibraci. A tenkrát mi bylo řečeno, že nemám karmu. Já jsem neměla karmu, aby se mi něco stalo. Všechno je energie, nic není náhoda. Když nemáte karmu, nemůžete ani nabourat, to nejde. Oni nahoře řídí hodně věcí, je to výrazné, neumíte si s tím jakoby poradit. Samozřejmě jsou někdy věci, které budete považovat za karmu, ale není to karma.

Mě nechali spát čtyřicet let. Ale sedm let před tím jsem zažila takzvané odemčení zámků. Na páteři nad třetí a pátou čakrou máte dva zámky, a když se narodíte ze speciálního důvodu pro větší množství lidí, tak se čeká pouze na dobu, kdy toho člověka mohou nahoře odemknout.

Když mě zemřel v dubnu 1992 tatínek, tak moje maminka strašně trpěla. A ona se okamžitě strašně zablokovala lítostí. Byla velmi nemocná a já jsem ji objednala na vyšetření do tunelu do Mostu (v Teplicích tenkrát tunel ještě nebyl) a čekali jsme na to vyšetření tři týdny, než jsme se dostali na řadu. Já v pátek už nepracuji, to jsem vždycky dělala do noci jenom kvůli tomu, abych se pak v pátek mohla věnovat lidem anebo mamince. Takže holky šly ráno s aktovkami do školy, byly malé, jedenáct a osm let, Jirka šel do práce. Já jsem odvezla práci na polikliniku a vrátila jsem se pro tu maminku, že ji odvezu na to vyšetření. A protože ona předtím upadla a zlomila si pravou ruku, z těch lítostí, a měla takovou dlahu před sebou, tak jsem ji nemohla posadit dopředu. Tak jsem ji posadila dozadu na zadní sedadlo. A jak otevírám ty dveře a tak se dívám, jak ta maminka se tam uvelebuj, najednou blesk. A já jsem věděla, že nabouráme a že je to nutné. A teď, první okamžik: „Mám dvě malé děti, jsem samoživitelka. Co bude s dětmi? Aha, asi se o ně postaráš.“

A já jsem věděla, že nemůžu té mamince říct: „Mami, nikam nejedeme, my nabouráme.“

To by mě poslala do háje. Ona by si myslela, že ji nechci odvézt na vyšetření. Vy zkrátka musíte jet. Jenom jsem tak zírala, ta maminka se uvelebila, otočila se a říká: „Co tak koukáš? Zavři ty dveře a jedeme.“

Tak jsem bouchla dveřmi, sednu si za volant a říkám si: „Tak jo. Když nabourat, tak nabourat.“

Na každé křižovatce jsem koukala, kdy ta rána přijde. Přijely jsme do Bíliny, a teď tam byl odbočovací pruh doleva, my jsme měly jet rovně, ale když jsem přijížděla na tu křižovatku, tak naskočila oranžová. Já běžně ještě na tu oranžovou projedu, ale protože jsem věděla, že mám nabourat, tak jsem zastavila. Ještě mám nohu na brzdě a najednou rána jako z děla. Určitě jste viděli některé filmy. Ano, ti lidé ví, o čem mluví. Takové to zpomalení, kdy najednou všechno je černobílé, skutečně takto to funguje, vy se dostanete dopředu, dozadu, ještě jednou dopředu a najednou se všechno zrychlilo.

Já říkám: „Mami, jsi v pořádku?“

„Jo, nic mi není.“

Za mnou jel kluk, který nabral stopařku, krásnou holku, jak je to božství dokonalé – a teď s ní kecal. A viděl, že já jedu na tu oranžovou, tak si myslel, že to projedu – tak se na ni otočil. Jenže já jsem zastavila – a rána jak z děla. Jemu se nestalo vůbec nic. Já jsem měla kapotu tak naplácanou na motoru, jako když to obalíte alobalem, navíc jsem měla zlomenou přední poloosu, protože jak jsem stála na té brzdě, tak jedno kolo šlo dopředu a druhé doprava, to byla přča. Maminka byla v pořádku, nic se nedělo, přežili jsme, oni za námi taky. Já akorát vylezla ven a vidím hasičárnu. To bylo ráno ve čtvrt na sedm, my jsme v sedm hodin měly být v Mostě, vběhnu tam a hasiči sjížděli po noční po těch tyčích.

A já říkám: „Chlapi, prosím vás, nejedete někdo do Mostu? Teď jsem vysvětlila situaci, dala jsem jim tři stovky na benzín a říkám: „Stačí, když maminku odvezete tam, aby to stihla, ona už zpátky dojede vlakem.“ Ale oni ji za ty tři stovky dovezli i zpátky.

Já jsem za hodinu byla doma, přijela odtahovka, policisté to sepsali. Za dva dny jsem měla opravené auto. Ale pozor, sice Bůh je dokonalá záležitost, ale oni mi přece jenom neotevřeli přesně to, co chtěli. Uplynul krátký čas a v noci jsem viděla, jak mi svítí ty dva body, a že se něco bude dít. Říkám: „Zase, jo? Zase budu bourat?“

Nicméně tu noc se to stalo úplně jiným způsobem. A to už se jim podařilo, to bylo kouzelné. Já bych pro vás prožila cokoliv. Vy jste tak úžasní, že to za to stojí.

Jirka byl tenkrát v Duchcově, holky byly u táty. My jsme měli krásného malinkého pejska Betyнку, trpasličího knírače, takového láskyplného pejsánka. A ona v noci nikdy nechodila čůrat, a najednou v noci škrábala na dveře do ložnice. Tak já rozespalá, vzala jsem si na pyžamo kabát, a jestli máte někdo malinkého pejska, tak víte, že se bojí a strašně štěkají, tak v noci jsem ji nemohla pustit bez vodítka. Musela jsem s ní, takže jsem vzala vodítka, když byla na vodítka, tak neštěkala, to se nebála, ale jak byla sama, tak řvala, to jsem nemohla, byla jedna hodina v noci.

Teď pozor, v noci začalo pršet a mrznout. To bylo sklo, to je takové to, že všude je sklo, po těch plotech, že se neudržíte, klouže to, lidé se různě podpírají, aby si něco nezlomili... My máme do baráku šest schodů. Já rozespalá, první schod a nohy my vyjely do vzduchu a teď jsem viděla, jak zase to tělo vyjelo a viděla jsem z profilu tu páteř, ty dva body a přesně, jak se mi dotkly na ty dva schody. Teď se všechno zrychlilo, já udělala t-t-t-t, dojela jsem až k brance, tam jsem se uhodila o plot do hlavy a řehkala jsem se na té zemi. Ta Betka nevěděla, co se děje, a protože byla na tom natahovacím vodítka, tak mě omotala. Já jsem se tam chtěla na té zemi, v jednu hodinu v noci, byl mráz jak blbec.

Říkám si: „Tak, jestli jste mně teď zlomili ruce...“ Ne, ruce, nohy byly dobré, nic mě nebolelo, takže jsme se šli jenom vyčůrat, zpátky, a bylo to hotové.

Zažijete děsnou srandu s Bohem, věřte mi.

Ale teď už konečně, vy v tom zeleném svetru, já se omlouvám. Já jsem hrozná. Pověďte:

Ako zvládnuť emócie? Poznáme teóriu, nastane situácia, ale neviem ako máme spracovať negatívne emócie, ako reagovať?

Nemusíte zpracovávať vôbec nič. Nereagujte. Ona tam je, ale není vaše. To nejste vy. Stačí, když ji pozorujete.

Vzpomeňte si, já jsem vám vyprávěla, jak v tom dětství přišla ta emoce, že chci, aby maminka zemřela. Já jsem to nechtěla.

Je otázka, jak zpracovat negativní emoce, když se tam vynoří. Skutečně ta emoce tam přijde. Já jsem vám vysvětlovala, že se pohybujete v kolektivním egoismu. Každý z vás máte vásany. To jsou ještě nezpracované věci, to znamená, že tato vibrační fáze působí na každého z vás, podle toho, kde máte hadí sílu, ona působí. To znamená, že ony tam vždycky budou. Dokud se budete pohybovat v tomhle stavu, to znamená v projeveném a neprojeveném pásmu – hmotném světě, tak vždycky ty emoce budete cítit, negativní

ale nejsou vaše. Tady jde o to, že vy už víte, že nejsou vaše, odmítněte je. Ne v tom smyslu, že se budete s egem hádat, to byste byli v pytli, to už vás má.

Mně nedávno psal pán zoufalý dopis... Víím, co cítí, ale pochybuji, že to pochopil. On mi napsal, že se strašně bojí pekla, že přijde do pekla, že je špatný. Já jsem mu odepsala docela velkým dopisem:

„Prosím vás, to peklo je tady. A děláte si ho sami, protože to vysílá a vy to chytáte a máte to za své. To tak není.“

Pohádky jsou geniální, tam se říká úplná pravda. Každý ten čert je ta nabídka egoismu: „Hele, budeš mít tohle...“

Vy mu upisujete duši. Nereagujte. Usmějte se na toho čerta, on zaleze s láskou, věřte mi. Ale jakmile se s ním začnete dohadovat, on má takové argumenty, že vás utluče. Pak už nebudete vědět, co jste vy, a co je on. Takové to dohadování:

„Ne, já to neudělám...“

„Ale jo, ty si nepamatuješ, co udělal tenkrát sousedovi? On si to zaslouží!“

„Ne, nezaslouží!“

„Nezaslouží? Podívej se, do dneška ten člověk...“ A už vás má, už vás lanaří. A už začnete pochybovat.

„Já mu to fakt udělám, on to potřebuje.“

Pozor, vy už berete do vlastních rukou trestání a to, co děláte druhým, sklídíte vy, vás bude muset někdo potrestat. Uvědomte si, že všechno, co činíte Bohu, Boží tělo musí udělat vám. A je jedno, jaká tvář a jaké jméno vám to přijde udělat. Všechno je jenom jedno jediné Božství. A tohle je skutečná realita. Takže nereagujte, ono to tam přijde, pozorujte to, není to vaše. Už kdybyste si mysleli, že jste špatní, protože to tam máte... I já to mám, nebojte se, i já to mám. Já to tam vidím, jak to proběhne, jenže já to nevnímám. A řeknu vám proč.

Je to čtrnáct dní, co mi psala Jiřinka Hradecká, je to báječná ženská, která pracuje jako psycholožka v jedné střední škole v Praze. A ona má přítelkyni, která se dostala před pár lety úplně na dno, totálně, v neuvěřitelné životní situaci, kdy v padesáti letech se jí rozpadlo manželství, přišla o děti, o byt a měla být bezdomovkyně... Fakt přišla úplně o všechno. Ale ona to úžasně vyřešila. Ona se v těch padesáti letech rozhodla odejít do Anglie jako au-pair, protože uměla angličtinu. Odešla, měla střechu nad hlavou, byla spokojená, měla co jíst. A tam se do ní zamiloval neuvěřitelný človíček a vzal si ji. Ona si ho napřed nechtěla vzít, ale pak se jednoho dne strašně zamilovala. A tahle žena dělá zvláštní věci. Ona, když ví, kdy je datum a hodina narození, tak ona umí vypočítat přesně povahu člověka, karmu člověka – tam to všechno je. Ano, jestli se někdo zabýváte astrologií, tak víte, že skutečně je to program.

A ona napsala té Jiřince krásný dopis a ta Jiřina mi to pře poslala – a tam o mně píše. Ona na těch přednáškách zjistila, kdy jsem se narodila i v jaký okamžik, tam se to dá vyčíst, když si poslechnete úplně všechno, a napsala jí nádherný dopis, kde píše:

„Té bábě se to říká, vždyť ona tady vůbec není.“

Já jsem v životě nezažila stres. Já nevím, co to je, protože v okamžiku narození na východě, když slunce vyjde máte mít určité planety, které vám určují, kterým planetám egoisticky budete podléhat, které na vás vysílají. A vaše čidlo je v levé hemisféře. V okamžiku mého narození tam nebylo vůbec nic. Pro mě bylo lehké prohlídnout tenkrát, když to ego tam přišlo a prdlo mi tam tu nabídku, že chci, aby ta maminka zemřela. To bylo velmi lehké, protože já jsem věděla, že tohle není moje. Ono nic není vaše. Spolupracují pouze tyto planety, které zase mají účinnost jenom po určitou dobu. Třeba za dva, za tři měsíce zeslábnou, a už zase žijete něco jiného. Vy si ten ohromný program Božího těla vůbec neumíte představit. To je ohromný kolos, geniálně promyšlený. Ale když už to smíte vědět, tak to hodte za hlavu. Když už si ale myslíte, že jste špatní, že to tam proběhlo, už vás má. Už tam může být výčitka, sebekritika, pocit nedokonalosti, že jste špatní – a už to roznášíte po tom těle. A tohle už cítí i druzí. Pak už jste nespokojení, že jste špatní, tak „bijete“ do druhých, třeba i slovem. Je to zbytečné.

Já jsem jezdila do rodiny, kde ta maminka v té rodině byla pečlivá, byla úžasná, ale měla jednu hroznou vadu. Když byla nevyspaná, tak byla strašně protivná. Já jsem tam přijela v pátek. Takže v sobotu a v neděli ráno se otevřely dveře, přišla nevyspalá, rozčuchaná Milada a tam malá, čtyřletá holčička a začala štěbetat. Jéžíš, to byla vždycky scéna jak hrom. „Nemluv na mě,“ jako kdyby někdo z nás mohl za to, že jsme se narodili. Já jsem to vždycky tak jako zesměšnila. Ona to udělala, to ego tam pracovalo, jak byla nervózní z toho, že se špatně vyspala. Takže pravidelně od dvou hodin odpoledne měla záchvat žlučníku po té zlosti, výčitky – zánět močových cest. Furt byla naložená po večerech ve vaně, aby se zahřívala. Po deseti letech pochopila. Dneska nemá ani žlučnickové záchvaty ani záněty močových cest a taky hlavně už to nedělá.

Jestliže změníte chování, změníte i přístup Božství do vašeho těla, a tehdy se všechno zastaví.

Konec první části.